

Con Gái Của Sarah

Contents

Con Gái Của Sarah	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	19
4. Chương 4	26
5. Chương 5	35
6. Chương 6	41
7. Chương 7	49
8. Chương 8	57
9. Chương 9	66
10. Chương 10	73
11. Chương 11	82
12. Chương 12	88

Con Gái Của Sarah

Giới thiệu

Dịch giả: Dạ ThảoSarah là một cô gái xinh đẹp, quyến rũ với mái tóc vàng bạch kim, là niềm khao k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-gai-cua-sarah>

1. Chương 1

Đã một tuần trôi qua, Sarah biết rằng mình nên về nhà, nhưng suy nghĩ phải đối mặt với cái nóng như thiêu đốt của tiết trời cuối tháng Tám đã giữ cô ngồi lại trong phòng, dưới không khí mát lạnh phả ra từ chiếc điều hòa kêu rì rì trên đầu. Cô không làm việc nữa, ngồi xoay qua xoay lại chiếc ghế và dành mười lăm phút cuối cùng nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, tận hưởng cảm giác thư thái mà không để ý rằng bên

ngoài trời đang tối dần. Mặt trời đã xuống thấp khiến vùng Dallas với những tòa nhà chọc trời bằng kính và thép nổi bật trên nền trời màu đồng thau. Cô lại một lần nữa bỏ lỡ bản tin lúc sáu giờ.

Hôm nay là thứ Sáu nên ông Graham, sếp của cô, đã về cách đây một tiếng đồng hồ và không có lý do gì để cô không hòa vào dòng người đang hối hả dưới phố kia, nhưng cô lại chần chừ không muốn về nhà. Sarah đã bỏ nhiều công sức tạo dựng ngôi nhà của mình để nó trở thành một mái ấm đúng nghĩa và là nơi khiến cô thoải mái. Thế nhưng cô vẫn bị ám ảnh bởi sự trống vắng của nó. Cho dù có thể lấp đầy sự trống vắng bằng âm nhạc, hay thuê vài cuốn phim để xem, hoặc đắm chìm vào mấy cuốn sách và tưởng tượng mình đang ở một đất nước nào khác thì cô vẫn cứ lẻ loi. Cuối cùng, cô lâm vào tình trạng cô đơn, hơn là một người sống độc thân.

Phải chăng là do thời tiết nhỉ, cô mệt mỏi nghĩ. Thời tiết mùa hè thật nóng nực, khiến ai nấy đều kiệt sức, nhưng trong thâm tâm Sarah biết điều khiến mình thành thế này không phải xuất phát từ cái nóng. Chính cảm giác nhàm chán khi nhìn thời gian trôi đi, như khi một mùa hè nữa đi qua và một mùa thu khác lại đến khiến cô thấy mệt mỏi. Ngay cả trong cái nóng bức khó chịu này, hình như cô vẫn có thể cảm thấy cái giá buốt của mùa đông tận sâu trong xương tủy. Không chỉ là sống thêm một mùa nữa mà còn có nghĩa là tuổi xuân của cô cũng đang trôi đi, dù có cố sức níu kéo như thế nào. Năm tháng trôi qua, cô dành hết tâm trí và sức lực vào công việc, vì ngoài nó ra, cô không còn gì khác, và giờ nhận ra tất thấy những gì mình hằng mong muốn đã vượt mất khỏi tầm tay. Cô không hề mơ được giàu có, hay vật chất sung túc. Sarah đã chỉ ước ao có một tình yêu, một người chồng và những đứa con, một ngôi nhà đầy ắp tiếng cười và sự bình yên, những điều mà cô không hề có khi còn bé. Điều đáng buồn nhất là cô vừa nhận ra rằng mình thậm chí đã thôi mơ mộng về những điều đó. Thế nhưng cô chưa bao giờ nhận được một cơ hội thực sự, cô đã yêu một người đàn ông mà mình không thể có được, dường như cô là kiểu phụ nữ chỉ yêu một lần duy nhất trong đời. Điện thoại reo, cô hơi cau mày khó hiểu khi với tay cầm ống nghe. Vào giờ này ai còn gọi đến văn phòng chứ?

“Sarah Harper xin nghe”, cô nói giọng gấp gáp.

“Sarah, Rome đây”, một chất giọng trầm đục vang lên và cô ngay lập tức nhận ra chủ nhân của nó.

Tim cô đập loạn lên khiến cổ họng như có gì chặn ngang. Đầu cần nghe xưng tên mới biết người ở đầu dây bên kia là ai. Giọng nói của anh cô biết tường tận như giọng nói của chính mình - dù đã sống ở miền nam nhiều năm nhưng chất giọng vẫn không nhẹ đi chút nào luôn khiến mọi người dễ dàng nhận ra anh. Cô hít một hơi thật sâu, ngồi thẳng lưng, vờ như đây chỉ là một cuộc gọi liên quan đến công việc như bao cuộc gọi khác.

“À vâng, có gì không thưa ông Matthews?”

Anh thốt lên một tiếng khó chịu. “Khỉ thật, đừng gọi tôi như thế! Đúng là ở văn phòng thì quả là nên thế, nhưng... chuyện này không liên quan đến công việc.”

Sarah hít một hơi thật sâu và không nói gì cả. Phải chăng cô đã gọi lên trong anh điều gì? Phải chăng việc nghĩ về anh đã dẫn tới cuộc gọi này? Từ nhiều tháng qua anh không hề nói gì với cô ngoài cụm từ “Chào buổi sáng” đầy khách sáo mỗi khi vào văn phòng nói chuyện với ông Graham.

“Sarah?”. Giờ thì Rome khó chịu thực sự, qua cách anh quát tên cô cho thấy cơn giận của anh đang mỗi lúc một tăng.

“Tôi đây. Tôi vẫn nghe.” Cô kiềm chế.

“Tôi đang rao bán căn nhà”, anh nói giọng cộc lốc. “Tôi đang đóng gói tất cả đồ của Diane, đồ của bọn trẻ... Tôi định mang hết cho tổ chức từ thiện. Nhưng có một cái hộp chứa những thứ Diane giữ lại từ hồi còn trung học, những thứ mà hai người đã làm cùng nhau, mấy bức tranh, và tôi nghĩ chắc cô cũng muốn xem qua, cô có thể lấy bất cứ thứ gì từ chỗ đồ ấy nếu muốn, còn nếu không thì...” Anh bỏ dở câu nói, nhưng cô biết, nếu cô không lấy, anh sẽ đốt hết.

Anh sẽ gom tất cả những kỷ vật lại rồi thiêu hủy. Sarah nhói lòng với ý nghĩ sẽ xem hết những món đồ trong chiếc hộp ấy và sống lại những năm tháng đã lớn lên cùng Diane, bởi lẽ sự mất mát đó vẫn khiến cô đau đớn, nhưng cô cũng không thể để anh đốt đi những kỷ vật của Diane được. Có lẽ hiện tại chưa thể xem

trong đó có những gì, nhưng cô sẽ giữ chúng lại để những năm tháng sau này sẽ soạn hết ra và hồi tưởng lại mà không quá đau đớn, vì chuyện xưa lúc đó chỉ còn là nỗi buồn và sự luyến tiếc.

“Có”, cô cất giọng khàn khàn, cổ thót ra thành lời, “Có, để tôi lấy”.

“Tôi chuẩn bị về nhà để đóng gói cho xong. Tối nay cô có thể đến lấy cái hộp đó bất kì lúc nào.”

“Tôi sẽ đến. Cảm ơn anh”, cô nói giọng khê khàng. Anh gác máy, để mặc cô với chiếc ống nghe vẫn còn áp sát bên tai và tiếng títt títt của đường dây bị ngắt.

Tay run rẩy, cô đặt ống nghe xuống, rồi đột nhiên nhận ra rằng mình không còn ngồi trên ghế nữa, sự căng thẳng của cuộc nói chuyện đã khiến cô đứng bật dậy tự lúc nào. Cô vội cúi xuống lấy chiếc ví ở ngăn kéo bên dưới, khóa tủ bàn, tắt hết đèn, khóa cửa phòng, rồi ra về.

Không chỉ tay mà toàn thân Sarah cũng đang run rẩy. Lúc nào nói chuyện với Rome cô cũng bị như thế. Dù suốt mấy năm qua cô luôn cố nhắc nhở mình không được nghĩ về anh, ngay cả trong mơ cũng không được phép, nhưng chỉ nghe thấy giọng nói của anh cũng đủ khiến cả người cô đông cứng lại. Làm chung công ty cũng đủ tẻ lắm rồi, mặc dù cô đã chuyển sang bộ phận khác để không phải thường xuyên nhìn thấy anh, nhưng cuối cùng kết quả lại ngược với mong chờ của cô. Anh được thăng chức đều đều và hiện giờ là một trong những phó chủ tịch của công ty. Còn cô làm thư ký cho một phó chủ tịch thâm niên nên luôn phải liên hệ với anh. Điều duy nhất cứu rỗi cô là lúc nào anh cũng đối xử với cô theo kiểu công việc, và cô cũng ép mình phải đối xử với anh như vậy. Có thể làm gì khác khi cô đã đại dột đến nỗi đi yêu chồng của bạn thân?

Mặc dù nhiệt độ bên trong tầng thượng của bãi đỗ xe nhiều tầng thấp hơn dưới phố ít nhất là mười độ, nhưng sức nóng vẫn tấp vào mặt khi cô thông thả bước ra xe, một chiếc gầm thấp hiệu Datsun 280-ZX đời cuối. Cô e rằng chiếc xe cũng là một minh chứng cho thói quen sưu tập đồ đạc để lấp đầy sự trống rỗng trong ngôi nhà của cô - thói quen đang có chiều hướng ngày một lớn dần lên. Cả đời mình cô đã thề sẽ tránh xa sự giả dối lạnh lùng của ngôi nhà mà ba mẹ cô đã ở, nhưng càng lớn lên cô càng cố lấp đầy những chỗ trống trong nó bằng đồ đạc. Chiếc xe thật tuyệt và nó đưa cô tới nơi cần đến nhanh hơn mức cần thiết. Cô thích lái nó, thích nó, nhưng không hề cần nó. Chiếc xe cô mang đi đổi để lấy chiếc Datsun 280-ZX là một chiếc chạy tốt, và cũng mới hơn chiếc này.

Thay vì đến thẳng ngôi nhà Rome và Diane từng sống, tại một trong những khu sang trọng ở Dallas, Sarah cố tình chạy xe tới một nhà hàng và ở đó giết thời gian một tiếng rưỡi đồng hồ. Miệng nhấm nháp từng chút hải sản trong khi bản năng đang gào thét, giục giã cô nhanh chóng đến gặp Rome. Nhưng cô lưỡng lự không muốn bước chân vào ngôi nhà anh đã sống với Diane, nơi cô và Diane đã cùng nhau chơi đùa với bọn trẻ. Hai năm rồi cô không vào lại ngôi nhà ấy. Vụ tai nạn xảy ra đã gần hai năm...

Khi kim đồng hồ điểm tám giờ, cô thanh toán rồi lái xe đi, thật chậm, thật cẩn thận. Tim cô đập dồn dập và thấy hơi nôn nao trong lòng. Lòng bàn tay ướt mồ hôi, cô cầm vô lăng chặt hơn để đảm bảo nó không trượt đi dưới nắm tay mình.

Cô trông thế nào nhỉ? Cô đã không xem lại vẻ ngoài của mình. Son môi đã trôi hết, nhưng cô cũng chẳng buồn tô lại. Cô đưa tay lên vuốt lại mái tóc xem có lộn tóc nào tuột ra khỏi đuôi sam mà cô đã tết từ sáng hay không, nhưng khi thấy nó vẫn còn khá gọn gàng, cô thở phào rồi bỏ tay xuống.

Chiếc Mercedes màu xanh sẫm của Rome đang đỗ trên lối vào nhà, cô đỗ xe bên cạnh rồi bước ra, đi thông thả trên vỉa hè, bước lên năm bậc thềm và nhấn chuông. Cô nhận thấy cổ vẫn được chăm sóc, những bụi cây đã được cắt tỉa khiến ngôi nhà không có vẻ gì trống vắng nhưng nó thực sự đã để lại một nỗi trống trải đến nhói lòng.

Một lúc sau, Rome mở cửa và né sang một bên nhường chỗ Sarah bước vào. Cô liếc nhìn anh và cảm tưởng như có ai đó vừa thoi một cú thật mạnh vào bụng mình. Cô không hề mong đợi anh sẽ mặc bộ com lê công sở, nhưng không hiểu sao lại quên mất anh cường tráng đến thế nào, trong chiếc quần jeans bó sát anh trông rắn rỏi đến khó tin. Anh đi giày thường, không tất, quần jeans cũ, áo thun trắng cộc tay để lộ những cơ bắp và trong mắt cô, anh đẹp một cách hoàn hảo.

Anh nhìn cô, để ý đến bộ đồ công sở cô vẫn đang mặc. “Cô chưa về nhà à?”, anh hỏi.

“Chưa. Trên đường đến đây tôi có dừng lại ăn tối, chứ chưa về nhà.”

Trong nhà hơi nóng bức, do anh mở cửa sổ nhưng không bật điều hòa.

Cô cởi chiếc áo khoác bằng vải lanh sáng màu và định mắc vào giá treo như vẫn làm mỗi khi đến thăm Diane, nhưng rồi lại vắt nó lên tay vịn cầu thang. Khi anh bước lên lầu, cô nới lỏng cổ chiếc áo lụa trắng và xắn tay áo lên đến khuỷu.

Rome dừng lại trước cửa phòng ngủ của mình và Diane, đôi mắt thoáng trở nên u ám, môi mím chặt khi nhìn vào cánh cửa đang đóng im ỉm. “Trong đó”, anh nói ngắn gọn. “Trong tủ quần áo, tôi qua phòng bọn trẻ để gói đồ, cô cứ thông thả xem.”

Sarah đợi đến khi anh đi vào phòng khác rồi mới từ từ mở cửa bước vào phòng ngủ của Diane, cô bật đèn và đứng lặng một lúc nhìn xung quanh. Mọi thứ vẫn được giữ nguyên kể từ hôm xảy ra vụ tai nạn. Quyển sách đọc dở vẫn nằm trên chiếc bàn cạnh giường. Chiếc váy ngủ vẫn vắt ngang chân giường. Rome đã không ngủ đêm nào ở đây kể từ khi Diane qua đời.

Sarah kéo chiếc hộp ra khỏi tủ quần áo rồi ngồi bệt xuống sàn để xem lại những thứ trong đó. Mắt cô nhòe nước khi bức ảnh đầu tiên cô và Diane chụp chung được lấy ra. Chúa ơi, nếu mất đi một người bạn đã khiến cô đau đớn thế này thì cảm giác của Rome sẽ đến mức nào nữa? Anh đã mất vợ và hai con trai. Suốt những năm tháng học trò, Sarah và Diane lúc nào cũng là đôi bạn thân thiết. Diane là một cô gái sôi nổi, hay cười, hay nói khiến cho cuộc sống của Sarah vốn tĩnh lặng trở nên sôi động. Đôi mắt xanh của Diane luôn rực sáng, mái tóc xoăn màu nâu óng mượt bóng bệh và niềm yêu đời, yêu cuộc sống trong cô như thấp sáng mọi thứ xung quanh, lan truyền sang những người tiếp xúc với mình, ôi, những kế hoạch cô đã vạch ra! Cô sẽ không bao giờ kết hôn, cô muốn trở thành một nhà thiết kế thời trang nổi tiếng và được đi du lịch vòng quanh thế giới. Còn Sarah chỉ mơ về một gia đình thực sự, chan chứa tình thương yêu. Nhưng rồi kế hoạch của hai người lại chuyển sang một hướng hoàn toàn khác. Diane yêu một chàng trai thành đạt, trẻ trung, cao ráo với đôi mắt xanh sâu thẳm, làm cùng công ty với Sarah và cũng từ lúc đó Sarah biết rằng giấc mơ của mình sẽ không bao giờ thành hiện thực. Diane hi sinh niềm đam mê trở thành một nhà thiết kế nổi tiếng để bù lại cô có được Rome Mathews, cô đã sinh cho Rome hai cậu con trai kháu khỉnh và đắm chìm trong tình yêu của anh.

Còn Sarah, cô âm thầm tập trung hết tâm trí và sức lực cho công việc, bởi đó là niềm khuây khỏa duy nhất trong cuộc đời cô.

Cô đã cố ngăn mình không được yêu Rome, nhưng lại nhận ra rằng cảm xúc là thứ gì đó không dễ dàng điều khiển được. Nếu như không yêu anh trước khi anh gặp Diane, cô đã có thể giữ không cho tình cảm của mình lớn dần lên thành điều gì đó nghiêm túc, nhưng cô đã phải lòng anh ngay từ lần gặp đầu tiên. Từ giây phút gặp anh, tận trong sâu thẳm trái tim mình, cô biết rằng anh sẽ không chỉ là một người bạn đồng nghiệp mà có ý nghĩa hơn thế rất nhiều. Cô nghĩ mình đã bị chinh phục bởi đôi mắt anh, đôi mắt xanh sâu thẳm, ẩn chứa những xúc cảm mãnh liệt. Rome Caldwell Matthews không phải là người tầm thường. Anh là người có nghị lực và đầy tham vọng, cộng với sự thông minh nhạy bén khiến anh nổi bật hơn hẳn trong đội ngũ quản lý. Mà anh đâu có đẹp trai: gương mặt góc cạnh dữ dằn, đôi gò má quá cao và sắc, sống mũi từng bị gãy một lần, còn quai hàm thì rắn như một mảnh đá granite. Anh là người đàn ông luôn kiểm soát được cuộc sống của mình và sắp đặt nó theo cách anh muốn. Anh rất thân thiện với cô, nhưng Sarah biết cô quá mờ nhạt và lặng lẽ, không thể hấp dẫn được người đàn ông đầy cá tính như anh. Một mùa hè, Sarah rủ Diane đi picnic cùng công ty mình và không ngờ rằng anh lại để ý đến vẻ đẹp đầy sức sống của Diane và cố tìm cách chiếm được cảm tình của cô. Nhưng chuyện đã xảy ra đúng như thế. Năm tháng sau, Diane và Rome làm đám cưới, ba tháng sau lễ kỷ niệm đầu tiên, Justin ra đời và hai năm sau đến lượt Shane. Hai cậu bé xinh xắn được thừa hưởng cặp mắt của mẹ và tính quả quyết từ cha. Sarah đã rất yêu thương chúng, đơn giản vì chúng là con của Rome.

Cô vẫn gần gũi với Diane như trước, nhưng luôn dè chừng để không xâm phạm vào thời gian Rome dành cho gia đình. Anh đi công tác suốt và cô chỉ đến nhà họ chơi vào những ngày anh đi vắng. Cô luôn cảm thấy anh không tán thành tình bạn thân thiết giữa cô và Diane, cho dù biết rằng anh không hề đá động gì về điều này. Có lẽ anh không thích cô dù cô chưa làm điều gì để đáng phải bị như thế. Sarah cố tránh mặt anh hết sức có thể và chưa bao giờ nói cho Diane biết cảm giác của mình. Nói ra cũng chẳng để làm gì, bởi nó chỉ khiến Diane đau khổ và làm sứt mẻ tình bạn của hai người mà thôi.

Sarah cũng từng hẹn hò và vẫn còn hẹn hò, nhưng tất cả chỉ dừng lại ở mức thông thường. Thật không công bằng cho người đàn ông nào đẩy muốn tiến xa hơn với cô trong khi cô không thể nào đáp lại được tình cảm của người ấy. Mỗi khi có ai trêu chọc hỏi cô đến bao giờ mới chịu lấy chồng thì cô đều vô tư đáp lại rằng, do mình quá yêu công việc nên không có thời gian giết tắt bản cho bất kì một người đàn ông nào. Câu trả lời luôn được cô thủ sẵn để bảo vệ trái tim đang tổn thương của mình, nhưng nó hoàn toàn không thật lòng. Cô đâu có muốn làm công việc này, nhưng ngoài nó ra cô không có gì khác để làm nên đã dành hết tâm huyết cho nó. Câu trả lời đó đánh lừa được tất cả mọi người, trừ bản thân cô.

Rome đã sống hết mình vì Diane và bọn trẻ. Nhưng vụ tai nạn xảy ra trên đường cao tốc gần hai năm trước dường như hủy diệt hoàn toàn con người anh. Nó đã làm biến mất nụ cười trên môi và cả sự ấm nồng trong đôi mắt anh. Một buổi sáng sớm, khi Diane đang đưa bọn trẻ đến trường thì một gã say đi ngược chiều đột ngột chuyển làn đường đâm thẳng vào xe của cô. Nếu gã không chết ngay tức khắc, Sarah nghĩ Rome cũng sẽ bóp cổ gã bằng đôi tay rắn như gọng kìm của mình, anh đã phát cuồng lên vì đau đớn khi biết chuyện. Justin chết ngay vì bị va đập mạnh, hai ngày sau Shane cũng đi theo anh trai mình. Rồi Diane cũng mất sau hai tuần bất tỉnh và không hay biết gì về sự ra đi của hai con mình. Suốt hai tuần, Sarah tranh thủ dành nhiều thời gian nhất có thể để túc trực bên cạnh người bạn thân nhất của mình. Cô giữ chặt đôi tay mảnh dẻ của bạn và cầu nguyện cho cô ấy tỉnh lại, nhưng cũng lại nơm nớp rằng Diane sẽ cứ thế mà đi. Rome ngồi bất động phía bên kia giường, nắm lấy bàn tay đeo nhẫn của Diane, mặt anh u sầu và tái xám, nén chặt mọi cảm xúc bên trong. Diane là tia hy vọng cuối cùng, là ánh sáng cuối cùng còn lại của anh, nhưng tia sáng mỏng manh ấy đã tắt lụi, biến mất mãi mãi để lại anh với màn đêm đen tối.

Sarah lần lượt nhìn lại những bức ảnh cô và Dinae chụp chung thời thơ ấu và thời thanh niên, lẫn trong đó là ảnh của hai đứa nhỏ khi chúng còn sơ sinh, lúc chập chững biết đi, khi trở thành những cậu bé nghịch ngợm. Cũng có vài bức của Rome, lúc anh nô đùa với bọn trẻ, lúc rửa ô tô, lúc cắt cỏ, hay lúc làm những công việc bình thường của một người cha, một người chồng. Sarah nán lại bức ảnh anh đang nằm dài trên cỏ, chỉ mặc mỗi chiếc quần soóc ngắn, bông Justin đu đưa trên đầu mình. Đôi tay rạm nắng khỏe mạnh vững chắc nâng thẳng bé lên, và rõ ràng nó cảm thấy an toàn trong đôi tay của cha. Justin đang cười ngặt nghẽo. Sát bên cạnh, Shane đang chồm lên người cha, nắm chặt đám lông trên ngực Rome bằng đôi tay mũm mĩm nhỏ xíu và cổ tự đứng lên. “Có tìm thấy thứ gì cô muốn giữ lại không?”

Câu hỏi khiến Sarah giật mình làm rơi bức ảnh vào hộp. Cô nhận thấy anh chỉ hỏi hù dọa chứ không để ý cô đang nhìn ngắm bức ảnh của anh với niềm khát khao như thế nào, nhưng đôi mắt màu lục sẫm của cô vẫn mở to thật trọng khi đứng lên vuốt lại váy cho thẳng thớm.

“Có. Tôi sẽ lấy cái hộp này. Có rất nhiều ảnh của Diane và bọn trẻ trong này... nếu anh không...”

“Cứ lấy đi”, anh nói cộc lốc, bước hẳn vào trong phòng. Anh dừng lại giữa phòng, đưa mắt nhìn quanh như thể chưa từng ở đây bao giờ, ánh mắt trống trải và nụ cười tắt lịm trên môi. Thực ra Sarah nhận thấy đôi lúc anh cũng cười nhưng chỉ là một cử động lịch sự của đôi môi vô cảm. Dĩ nhiên, nụ cười không bao giờ xuất hiện trên đôi mắt anh để thổi bùng ngọn lửa âm ỉ trước đây từng hiện hữu.

Anh thọc tay vào túi quần như cố giữ chúng không siết lại thành hai nắm đấm. Hai vai gồng lên căng cứng, cố gắng kìm nén những hồi ức anh đã có trong căn phòng. Anh đã ngủ trên giường với Diane, ân ái với cô, đùa giỡn với hai con trai vào những buổi sớm thứ Bảy khi chúng ủa vào phòng đánh thức anh dậy. Sarah vội cúi xuống bê cái hộp lên, tránh nhìn vào mặt anh để không phải chứng kiến nỗi khổ anh đang chịu đựng.

Nỗi thống khổ tràn ngập trong cô cũng nhiều ngần ấy. Cô yêu anh đến nỗi mong Diane sống lại, để nụ cười lại xuất hiện trên môi anh. Dù thế nào anh vẫn luôn là của Diane, vì cái chết không hề khiến anh ngừng yêu cô ấy. Anh vẫn đau buồn, khốn khổ vì mất Diane.

“Tôi dọn xong phòng bọn trẻ rồi”, anh nói giọng lạnh nhạt. “Mọi thứ đã được cho hết vào thùng. Tôi... Tôi...” Đột nhiên giọng anh vỡ òa, khiến trái tim Sarah cũng tan vỡ theo. Anh hít vào, hơi thở giật cục, ngực nhấp nhô nặng nề vì cố kìm nén cảm xúc.

Đột nhiên mặt anh co rúm lại vì cơn đau dữ dội, anh xoay nắm tay nắm mạnh xuống bàn trang điểm, những lọ nước hoa và mỹ phẩm vẫn để bừa bãi bật tung lên rơi xuống kêu loảng xoảng. “Khốn kiếp, những thứ này giờ chẳng còn tích sự gì nữa!” Anh hét lên thô bạo, rồi mò mẫm sắp xếp lại các thứ trên bàn, thân mình oằn xuống dưới sức nặng của cơn giận dữ và nỗi đau buồn. Anh chưa từng ném trái thất bại cho đến

khi mất hết gia đình. Cái chết không báo trước của vợ và hai con trai đã giáng cho anh một đòn chí mạng, phá hủy hoàn toàn và vĩnh viễn cuộc sống anh đã cố công gây dựng.

“Có thể nói, mất bọn trẻ còn tồi tệ hơn mất Diane.” Anh nghẹn ngào. “Hai đứa còn quá nhỏ, chúng chưa có cơ hội để tận hưởng cuộc sống. Chúng sẽ không bao giờ biết chơi thể thao thời trung học là gì, vào đại học ra sao, hay cảm giác lần đầu tiên hôn bạn gái thế nào. Hai đứa cũng chưa biết làm tình, chưa được nhìn thấy con chúng ra đời. Chúng không bao giờ còn cơ hội nữa.”

Sarah ôm chặt cái hộp vào ngực. “Justin đã hôn bạn gái rồi”, cô run run nói với nụ cười yếu ớt cổ nhú lên trong nỗi đau đớn. “Con bé tên là Jennifer. Lớp nó có bốn Jennifer, nhưng nó quả quyết với tôi là Jennifer của nó xinh nhất. Nó đã hôn lên môi con bé và hỏi cưới con bé, nhưng con bé sợ quá chạy mất. Thành bé nói, nó nghĩ con bé chưa sẵn sàng lấy nó nhưng nó bảo sẽ để mắt đến con bé. Tôi nhắc lại đúng nguyên văn lời nó đấy”, cô nói thêm, khẽ cười. Cô bắt chước giọng nói của Justin, lè nhè và lộn xộn của một đứa trẻ lên bảy. Miệng Rome giãn gập. Anh liếc nhìn cô. Rồi đột nhiên, cặp mắt nâu sẫm bừng lên vàng rực. Nghe như trong cổ phát ra âm thanh nghèn nghẹn, rồi anh bật cười thành tiếng, ngứa hắc cổ ra sau.

“Ôi trời, thằng nhỏ mới tí tuổi mà đã hám gái”, anh bật cười chua chát. “Tội nghiệp cho Jennifer, con bé không còn cơ hội nữa.”

Sarah cũng đáng thương, tội nghiệp như vậy. Justin đã thừa hưởng tất cả sức quyến rũ chết người từ cha mình.

Tiếng cười của anh khiến lòng cô đau nhói, tiếng cười lần đầu tiên trong suốt hai năm qua cô mới lại nghe thấy. Anh không bao giờ nói chuyện về bọn trẻ hay Diane kể từ sau vụ tai nạn. Anh dồn giữ trong lòng tất cả hồi ức cùng nỗi đau đớn, như thể phải khóa chặt chúng ở đó để có thể giữ được thăng bằng mà tiếp tục tồn tại và làm việc.

Cô dậm bước, vẫn ôm chặt cái hộp. “Chỗ ảnh này... anh có thể lấy chúng bất cứ lúc nào.”

“Cảm ơn.” Anh khẽ nhún vai, như cố xoa dịu sự căng thẳng trên đôi vai rộng. “Điều này thật nặng nề. Gần như... Vượt quá sức chịu đựng của tôi.”

Sarah cúi đầu, cảm lạnh, không dám nhìn anh vì sợ mình sẽ bật khóc.

Điều này thật quá đau đớn đến nỗi cô bắt đầu nghi ngờ chuyện mình có thể vượt qua nó, nhưng lại không thể làm gì để giảm bớt nỗi đau nơi anh. Có lẽ cô cũng sẽ chết điếng trong lòng nếu như thấy anh khóc. Sau vụ tai nạn, nỗi đau cô đang chịu đựng một phần là cho Rome, khi biết anh phải chịu đựng như thế nào. Cô chưa bao giờ có thể chia sẻ với anh bằng một vòng tay ôm; anh đã dựng xung quanh mình một hàng rào vững chắc, khuôn mặt luôn nhợt nhạt khi cố nén nỗi buồn khổ lặn sâu vào bên trong để không ai có thể dò tới được. Rome cứ thế lằm lũi không chia sẻ với ai.

Khi cô ngược nhìn lên, Rome đã ngồi trên giường, tay đang nắm chiếc áo ngủ bằng lụa. Anh ngồi gục đầu, các ngón tay liên tục mân mê chiếc áo ngủ, vuốt qua vuốt lại.

“Rome...” Cô ngập ngừng. Cô có thể nói gì lúc này?

“Tôi vẫn thường chợt tỉnh lúc nửa đêm và với tay tìm cô ấy,” anh nói giọng nặng nề. “Chiếc áo ngủ này cô ấy đã mặc vào đêm cuối chúng tôi ở cùng nhau, lần cuối cùng tôi ân ái với cô ấy. Tôi không thể quên được việc cô ấy không còn ở đây. Đây là một nỗi đau trống rỗng không dễ nguôi, dù tôi có ngủ với đàn bà nhiều thế nào đi chăng nữa.”

Sarah thở dốc, cặp mắt xanh như nước sông Nile mở to bối rối. Anh ngược lên nhìn cô, ánh mắt cay đắng. “Điều đó làm cô sốc sao, Sarah? Chuyện tôi có những người đàn bà khác? Tôi đã một lòng một dạ với Diane suốt tám năm, thậm chí chưa bao giờ hôn một phụ nữ nào khác, mặc dù nhiều lần đi công tác xa tôi đã nằm thao thức cả đêm vì thèm khát đàn bà. Nhưng không thể là ai khác, nhất định phải là cô ấy. Nên tôi cố nén lòng đợi đến khi về nhà để thức trắng đêm cùng cô ấy.” Cổ họng Sarah nghẹn lại, một nỗi đau khủng khiếp đột ngột xuyên qua người khiến cô bước giật lùi ra xa.

Cô không muốn nghe điều đó. Cô đã luôn cố không nghĩ tới cảnh anh lên giường với Diane, cố nén không ghen tỵ với cô bạn, thường xuyên đấu tranh với bản thân để lòng ghen tuông không làm hỏng đi tình bạn giữa hai người. Cô đã thành công khi Diane còn sống, nhưng bây giờ lời nói của Rome khiến lòng cô nhói

đau, và trong đầu đột nhiên xuất hiện những hình ảnh không mong muốn. Cô quay người, ngoảnh mặt đi và cố vờ như không nghe những lời của anh. Chiếc giường kêu ken két khi anh đứng lên, rồi đột nhiên anh nắm chặt hai cánh tay, kéo giật cô quay lại đối diện với mình. Khuôn mặt anh tái mét vì giận dữ, các mạch máu trên thái dương giật giật. “Chuyện gì xảy ra với cô vậy Thánh nữ Sarah? Có phải cô đã tự nhốt mình trong tu viện tâm tưởng lâu đến mức không thể chịu nổi chuyện phải nghe một người bình thường nói rằng anh ta thích thú những hành động tình dục tội lỗi?” Anh gầm gừ, Sarah đông cứng người vì bị ghì chặt. Cô sững sốt trước sự giận dữ đang bùng nổ trong anh. Cô lơ mơ nhận ra anh đang nổi giận không phải với cô mà là với định mệnh đã cướp đi người vợ, để lại mình anh với vòng tay trống rỗng, nhưng dù thế nào thì lúc này anh cũng rất đáng sợ.

Rome ghì chặt lấy cô và lắc mạnh, như muốn trừng phạt cô vì trước mặt anh là người đàn bà ấm áp, sống động trong khi Diane đã mãi mãi ra đi. “Tôi vẫn không thể ngủ được với người phụ nữ nào khác”, anh rít lên đau đớn. “Ý tôi không phải là tình dục. Tôi đã lên giường với người đàn bà khác chỉ hai tháng sau khi Diane qua đời, và tôi đã tự cảm thù bản thân ngay sáng hôm sau... khổ nạn, ngay khi xong thì đúng hơn!

Cảm giác như thể tôi đã phản bội cô ấy. Tôi cảm thấy mình đầy tội lỗi khi trở về khách sạn và bắt đầu nôn mửa. Tôi thậm chí không thực sự thích thú làm vậy, nhưng đêm sau tôi vẫn lặp lại chuyện đó, và lại cảm thấy tội lỗi. Tôi đã cố khiến bản thân mình phải đón đầu, phải trả giá vì được sống tiếp trong khi cô ấy đã chết. Kể từ đó, tôi đã lên giường với nhiều đàn bà, bất cứ lúc nào cần... tình dục, lúc nào cũng có một người đàn bà muốn ăn nằm với tôi. Tôi cần tình dục và tôi đã được thỏa mãn, nhưng tôi không thể ngủ cùng họ. Xong là tôi bỏ đi ngay. Trong tâm trí, tôi vẫn là chồng của Diane và không thể ngủ cùng giường với một người đàn bà nào khác ngoài cô ấy.”

Sarah cảm thấy ngạt thở, chết lặng khi anh ghì chặt cánh tay cô, phả hơi thở nóng bỏng lên má, ghé bộ mặt cuồng nộ vào sát mặt cô. Cô vùng thoát ra khỏi anh, hai bàn tay nắm chặt. Cô không thể chịu đựng việc nghe anh kể chuyện anh lên giường với những người đàn bà khác, hàng tá đàn bà. Cô nhìn Rome bằng ánh mắt bối rối và tuyệt vọng nhưng anh không để ý. Anh quỳ thụp xuống sàn kèm theo một tiếng rên rỉ, hai tay bưng mặt, vai run lên bần bật.

Căn phòng bỗng trở nên ngột ngạt, cô thở gấp, cảm giác như phổi đang nở rộng để lấy thêm oxy cho cơ thể.

Sarah cảm thấy choáng váng như muốn ngã đi, nhưng cố ghì lại. Rồi không biết từ lúc nào, cô nhận ra mình cũng quỳ xuống bên cạnh anh, vòng hai cánh tay ôm lấy anh như đã nhiều lần cô hằng mong mỏi. Ngay lập tức, hai cánh tay mạnh mẽ của anh cũng ghì chặt, ôm siết cô vào người mạnh đến nỗi xương sườn như muốn gãy vụn. Anh áp mặt vào khuôn ngực mềm mại của cô khóc rút lên, những tiếng nức nở bật ra từ cơ thể đang rung lên dữ dội. Sarah ôm lấy anh, vuốt ve mái tóc, để yên cho anh khóc. Anh được quyền làm thế, vì anh đã cô đơn quá lâu và không chịu chia sẻ cùng ai nỗi đau của mình. Mất nhòa lệ nhưng cô không hề để ý những giọt nước mắt nóng hổi đang tuôn đầm đìa trên mặt.

Lúc này anh là mối quan tâm duy nhất. Cô chỉ im lặng, nhẹ nhàng vỗ về anh, nhưng sự hiện diện của cô cũng đủ giúp anh thoát khỏi nỗi cô đơn đáng cay từng khiến trái tim như bị vùi chôn trong vùng đất hoang lạnh. Anh dần dần bình tâm trở lại và nhích vào gần cô, miết ngược hai bàn tay lên lưng cô. Sarah cảm thấy trên lồng ngực anh những hơi thở sâu như giãn ra, rồi biến thành sự ấm áp lướt qua ngực mình. Theo bản năng, ngực cô căng lên bên dưới chiếc áo sơ mi lụa cùng nịt ngực bằng ren - một sự hưởng ứng đáng xấu hổ, và cô đan chặt tay vào tóc anh.

Anh ngẩng đầu lên, mắt vẫn còn ướt, đôi đồng tử mở rộng đến khi màu nâu biến mất hoàn toàn. Anh nhìn chằm chằm vào cô, rồi nhẹ nhàng đưa tay lau nước mắt trên hai má cô. “Sarah”, lời anh nhẹ như hơi thở và anh đưa môi chạm vào môi cô.

Cô bất động, hơi thở như ngừng lại, hàng nghìn lời cầu nguyện đã linh nghiệm trong cái chạm nhẹ ấy. Cô đưa tay lên vai, móng tay bầu chặt lấy những lớp cơ nổi căng trên mình anh. Đây chỉ đơn giản là một nụ hôn thay lời cảm tạ, nhưng cô không tìm được lòng mình, đầu óc trống rỗng chỉ còn lại cảm xúc đang bao trùm. Cô buông thân thể mềm mại của mình áp sát vào anh trong lúc hai người quỳ trên sàn. Theo bản năng, anh đỡ lấy cô, cánh tay rắn chắc vòng quanh những đường cong nữ tính trên thân thể cô, ôm sát vào anh. Anh lui lại để nhìn cô, ánh mắt sắc sảo như nhận ra cảm xúc của cô. Anh là người đàn ông từng trải nên nhận ra ngay sự hướng ứng rất nữ tính nơi cô. Ánh mắt đắm đuối nhìn khuôn miệng rộng đang run rẩy, đôi môi mở hờ hững, rất tự nhiên, anh cúi xuống uống trọn sự ngọt ngào của đôi môi ấy và trao một

nụ hôn khao khát và mãnh liệt. Sarah thở hổn hển, rồi anh đẩy lưỡi vào miệng cô với tất cả ham muốn và thành thạo, một nụ hôn thân mật làm cô sung sướng đến mê mẩn. Cô rên lên khe khẽ trong miệng anh. Hai cánh tay anh âu yếm ôm sát cô, làm chủ cơ thể cô rồi ngã ra thắm.

Cảm giác quay cuồng, giống như trong những giấc mơ mà cô từng có, đến nỗi quên hết mọi thứ xung quanh, không biết mình đang ở đâu, ngoài người đàn ông đang cúi xuống bên trên với đôi môi nóng bỏng và tràn ngập đam mê. Cô bấu tay vào vai anh phát tín hiệu cho biết mình đang hưởng ứng, toàn thân cô ảm lên, cong oằn để đón chờ sức nặng anh.

Mất cảm giác về thời gian và không gian, chỉ còn sự ham muốn thân xác đang bùng cháy giữa hai người, bất ngờ và ngoài tầm kiểm soát. Cô cảm thấy bàn tay anh trên cơ thể mình, chạm vào ngực, trượt dần vào bên trong váy rồi miết ngược lên hai đùi rồi nhẹ nhàng vuốt ve vào giữa, khiến cô bật lên tiếng kêu rên rỉ đầy khao khát. Tâm trí hoàn toàn không còn chút phản kháng nào. Cô phó mặc thân mình cho anh, không để tâm gì khác ngoài sự thích thú từ đôi tay sành sỏi của anh. Rome biết rõ phụ nữ, sự thành thạo của anh khiến cô phát cuồng. Cô dâng trọn thân hình mảnh dẻ của mình cho anh, trong cô giờ chỉ còn sự khoái cảm ngọt ngào và nóng bỏng khi được nằm gọn trong vòng tay, tận hưởng nụ hôn và sự âu yếm của anh.

Anh đứng dậy, đôi tay cơ bắp nhẹ nhàng nhắc bổng tấm thân mảnh dẻ. Chỉ vài bước gấp gáp anh đã đến bên giường, đặt cô nằm xuống và ngã người bên cạnh. Miệng bật ra tiếng gầm gừ khe khẽ khi anh đẩy cô nằm bên dưới, dùng chân tách hai chân cô rồi áp vào người cô bằng một động tác tự nhiên và thành thục. Sarah bám chặt vào Rome, quay cuồng trong sự thèm khát do anh khuấy động. Miệng mềm mại và nồng nhiệt dưới miệng anh. Cô đã yêu anh quá lâu và trong giây phút này tất cả những mong ước thầm kín dưới ánh sao băng đã thành hiện thực. Cô sẵn sàng để anh đi đến tận cùng với mình. Và cô biết điều anh muốn. Cô có thể cảm nhận được cơ thể cường tráng đầy nam tính khi anh ập mạnh vào cô. Những lớp quần áo giữa họ trở nên vướng víu, ngăn cách da thịt đang hừng hực khát khao của họ.

Đột nhiên thiên đường biến mất. Người anh co cứng lại. Anh lăn xuống và ngồi dậy nơi mép giường, hai tay ôm đầu gục xuống. “Khốn nạn”, giọng anh dùng dằng nhuốm vẻ ghê tởm, “Cô là bạn của cô ấy, mà lại lẫn lộn với chồng cô ấy, ngay trên giường của cô ấy như thế này đây.”

Sững sờ, Sarah ngồi dậy, sửa lại quần áo cho ngay ngắn và gạt chỗ tóc đang rũ xuống mắt. Cô cảm nhận được lời buộc tội trong giọng nói của anh và hiểu rằng lúc này cô không thể nổi giận với anh được; cô biết anh cảm thấy tội lỗi ra sao và dễ bị tổn thương đến thế nào sau những mất mát vừa qua. “Tôi đã là bạn thân nhất của cô ấy”.

“Hành động của cô đâu nói lên điều ấy!”

Cô trườn ra khỏi giường, đứng dậy, hai chân run rẩy. “Cả hai ta đều đau khổ”, cô nói với mái đầu đang cúi gục, giọng cũng run rẩy. “Chúng ta chỉ hơi mất kiểm soát thôi. Tôi yêu Diane như chị em gái, và cũng nhớ cô ấy.” Cô dậm chân bước ra, không thể đứng đây thêm chút nào nữa. Cô có cảm giác một đêm thế này là quá đủ cho cả đời người, chiếc lưỡi dường như không phải của mình nữa, cứ lấp bắp, “Không có gì tội lỗi cả, chẳng có gì thực sự liên quan tới nhục dục. Đó chỉ vì chúng ta cùng quá đau khổ...”

Anh đứng bật lên khỏi giường, mặt đầy cuồng nộ. “Chẳng có gì là nhục dục ư? Chết tiệt! Tôi đã ở giữa hai chân cô! Chút nữa thôi là chúng ta đã làm chuyện ấy với nhau rồi! Theo cô đó là cái gì? Chúng ta ‘an ủi’ nhau à? Trời đất, như vậy mà cô còn cho rằng đó không phải là tình dục! Cô quá lạnh lùng nên không biết gì về đàn ông, hay họ muốn gì!”

Sarah lão đảo, mặt tái nhợt, đôi mắt xanh lục ánh lên vẻ đau đớn. Miệng run rẩy. “Tôi không đáng bị như vậy đâu”, giọng khê khàng, cô mở chốt cửa, rồi chạy như bay xuống cầu thang trước khi anh nhận ra mình đang bỏ đi. Anh gầm lên, phóng người đuổi theo.

“Sarah!”, anh hét lên hung hãn, rồi lao ra cửa, vừa đúng lúc cô xoay khóa, nổ máy, giật cần số và quay xe lao đi, lớp cao su rít lên trên mặt đường nhựa. Anh đứng lại, trông theo ánh đèn đỏ nhấp nháy phía sau xe cho đến khi chúng khuất sau khúc quanh, rồi đóng sập cửa lại, rửa sả hần học một lúc. Phát hiện ra cô đã bỏ quên áo khoác, anh cầm nó lên. Khốn nạn! Sao anh lại có thể nói như thế với cô? Cô nói đúng, cô không đáng bị như vậy. Anh day nghiến cô vì tội lỗi của chính mình, không chỉ vì chuyện xảy ra tối nay, mà nhiều năm qua anh đã nhòm ngó và khao khát lên giường với cô, dù cô là bạn thân nhất của Diane.

Rome nhìn chăm chăm vào chiếc áo khoác đang cầm trên tay, miệng mím chặt. Lẽ nào Sarah không biết trông cô thách thức thế nào với đàn ông hay sao? Cô quá lạnh lùng, nhợt nhạt và xa vắng, quá khép kín. Cô quá tận tâm với công việc, khiến ai cũng có thể dễ dàng nhận thấy rằng cô không muốn đi xa hơn quan hệ thông thường với một người đàn ông nào. Trong nhiều năm, người ta đồn rằng cô là tình nhân của ông chủ tịch điều hành, nhưng Diane không nghĩ vậy và anh tin vào cách nhìn nhận của vợ mình. Diane cho rằng Sarah hẳn đã có một mối tình trắc trở, nhưng như cô từng nói, Sarah là người sâu sắc và thường giữ kín chuyện riêng tư.

Anh vẫn nhớ lần đầu tiên ham muốn Sarah chính là ở đám cưới của mình. Anh đang nôn nóng muốn cùng Diane rời khỏi buổi tiệc, thì bất chợt trông thấy Sarah, đứng với vẻ hơi cô đơn như thường lệ, mái tóc vàng sáng màu búi lên đỉnh đầu, khuôn mặt nhợt nhạt ẩn dấu sau vẻ lịch sự. Chẳng lẽ cô không bao giờ cuồng nhiệt hay luống cuống sao? Anh tự hỏi. Không bao giờ bồn chồn ư? Anh chợt nghĩ trông cô sẽ thế nào nếu ở trên giường cùng mình, mái tóc sáng rối tung vì đam mê cuồng nhiệt, miệng đỏ mọng sau những cái hôn, thân hình mảnh dẻ lấm tấm mồ hôi.

Cơ thể đột nhiên rạo rực, cương cứng vì thèm muốn khiến anh phải quay đi để che giấu tình trạng đáng xấu hổ đó. Vậy mà anh lại bực bội với Sarah, trong khi tại đám cưới của mình anh đã ham muốn cô như thế. Năm tháng vẫn không cải thiện được tình hình. Cô vẫn luôn xa cách, lạnh lùng. Cô lảng tránh khỏi anh mỗi khi anh về nhà đúng lúc cô đến chơi với Diane. Anh yêu Diane và chung thủy với cô ấy, hoàn toàn hài lòng với cô ấy trên giường, nhưng tận sâu trong tâm thức, sự ham muốn Sarah vẫn còn đó. Nếu cô bật đèn xanh cho anh, liệu anh có còn giữ được lòng chung thủy với Diane không? Anh rất muốn nghĩ là có, nhưng cũng không dám chắc, xem chuyện gì đã xảy ra khi lần đầu tiên anh hôn Sarah! Anh đã sẵn sàng đi đến tận cùng ngay lúc đó, ngay trên sàn, nhưng khoảng thời gian tận hưởng làn da mềm mại và lúc mang cô lên giường đã giúp anh định thần và kịp dừng lại. Nhưng cô không hề lạnh lùng và dè dặt trong vòng tay anh mà ấm áp và cuồng nhiệt hưởng ứng, không do dự mở hai chân ra đón đợi. Hai má đỏ hồng, vài lọn tóc đã rơi ra khỏi búi, xoắn xoắn hai bên thái dương trông thật đáng yêu.

Anh ham muốn cô chỉ bởi lúc đó hình tượng một phụ nữ lúc nào cũng tươi tắn hoàn toàn bị phá hủy. Có lần anh đi công tác về nhà sớm, lúc đó cô đang bơi trong hồ cùng Diane và bọn trẻ. Cô cười và đùa giỡn như trẻ con, mái tóc dài xòa tung bồng bềnh như đám mây. Anh thay đồ bơi và tham gia cùng họ, nhưng khi anh vừa xuất hiện, Sarah liền thôi cười. Cô trở về với nét mặt thần nhiên xa cách. Cô xin lỗi Diane, bơi vào bờ và nhanh chóng lau khô người rồi vội mặc chiếc quần soóc jeans khiến đôi chân dài yêu kiều càng thêm nổi bật. Hình ảnh Sarah trong bộ bikini màu vàng nhạt khiến anh rung động đến nỗi phải ngụp lặn xuống hồ, khi ngoi lên thì cô đã bỏ đi rồi.

Một người đàn ông không thể đòi hỏi người vợ nào hơn Diane, hay một người tình nào hơn cô ấy. Nhưng dù anh có yêu cô thế nào, ham muốn cô bao nhiêu, anh vẫn khao khát Sarah. Đó không phải là tình yêu, những tình cảm tinh tế không có mặt trong thứ xúc cảm anh dành cho cô. Sức hút từ cô đối với anh chỉ đơn thuần là ham muốn bản năng. Anh day nghiêng cô chỉ bởi lẽ khi anh đến với cô, tình dục sẽ trở thành sự phản bội nhiều hơn so với những người đàn bà vô danh khác. Họ chỉ có thân thể mà không có phẩm cách. Nhưng anh biết Sarah và không thể xóa hình ảnh của cô ra khỏi tâm trí. Anh muốn lên giường, muốn nhìn thấy cô trở nên cuồng nhiệt bên dưới mình, muốn nghe thấy cô gọi tên anh trong từng đợt sóng đam mê dữ dội. Nhưng cô lại là bạn thân nhất của Diane.

Nhiều giờ sau, Sarah vẫn nằm cuộn tròn trên giường lặng lẽ khóc, những giọt nước mắt cuối cùng cũng cạn, nhưng cô không ngủ được. Cô cảm thấy quá mệt mỏi, lòng tan nát vì tổn thương. Khi điện thoại reo, cô cố phớt lờ vì lúc này không muốn nói chuyện với ai cả. Nhưng hai giờ sáng mà có ai gọi thì chắc là có chuyện gấp, nên cuối cùng cô cũng với tay nhắc ống nghe. Khi cát tiếng a lô, cô nhắm mắt khi thấy giọng nói của chính mình đang khản đặc vì khóc.

“Sarah, anh không định...”

“Tôi không muốn nói chuyện với anh”, cô cắt ngang, giọng nói trầm trầm khiến mớ cảm xúc rối bời mà cô đã cố kiềm chế vỡ òa trở lại và tiếp tục khóc. Nghe giọng cô có tiếng nức nở khe khẽ mặc dù đã cố nén. “Có thể tôi không biết gì về đàn ông thật, nhưng anh cũng đâu biết gì về tôi! Tôi không muốn nói chuyện với anh nữa, anh nghe rõ chưa?”

“Chúa ơi, em đang khóc ư.” Anh lẩm bẩm, chất giọng khàn khàn đầy nam tính khiến cô vừa đau đớn vừa

khao khát.

“Đã bảo là tôi không muốn nói chuyện với anh cơ mà!”

Không hiểu sao anh đoán được ý định của cô nên đột ngột hét lớn: “Đừng gác máy, nghe anh nói đã!”. Nhưng cô vẫn gác máy rồi vùi mặt vào gối và khóc đến khi hai mắt cạn khô và bỏng rát.

“Anh đâu biết gì về em”, cô nói to trong bóng tối.

2. Chương 2

May mà ngày hôm sau là thứ Bảy, bởi Sarah đã trải qua một đêm dài khủng khiếp chỉ để khóc và nhìn chong chong lên trần nhà, mãi đến rất muộn cô mới chớp mắt được một lát. Khi tỉnh dậy, cô vẫn còn cảm thấy mệt mỏi, hai mắt sưng mọng, lơ lơ. Cô cố gắng làm những việc lặt vặt trong nhà, để rồi đến trưa quẳng mình xuống ghế sofa, người mệt lử, không còn sức để làm bất kì việc gì nữa. Tuy cũng cần đi mua thực phẩm nhưng lại thấy phiền phức quá. Sarah chỉ liếc qua cái tủ bếp để thấy rằng mình sẽ không chết đói, ít ra là trong hai ngày.

Chuông cửa reo, cô ra khỏi giường, bước ra mở cửa trong vô thức.

Sarah mở cửa và ngược nhìn lên. Hiện ra trước mắt là khuôn mặt ngăm ngăm của Rome khiến vai cô rũ xuống vì bối rối cùng cực. Anh không đợi được đến thứ Hai sao? Lúc đó cô đã bình tĩnh lại và không phải lâm vào tình huống bất lợi đến thế này. Cô thậm chí còn không thể tự an ủi bản thân rằng mình đang mặc quần áo tử tế nữa. Mái tóc dài buông xuống lưng trẻ nãi, chiếc quần jeans cũ kĩ, chặt căng và bạc théch, áo len chui đầu rộng thùng thình khiến anh dễ dàng nhận ra cô không mặc áo nịt ngực. Cô cố không vòng hai tay che trước ngực, ngay cả khi mắt anh lướt khắp người mình, lướt qua đôi chân đi bít tất xanh nước biển và khuôn mặt để mặc.

“Mời anh vào đi chứ”, anh nói, giọng trầm đục hơn thường ngày.

Cô không thể mở lời, cô không làm được. Thay vào đó, cô bước lùi lại và mở rộng cửa. Rome bước qua và đi vào phòng. Anh chỉ mặc trang phục bình thường, với chiếc quần tây màu nâu nhạt được cắt may rất khéo và áo thun cổ chui màu xanh dương nhưng vẫn khiến cô cảm thấy mình như vừa được nhặt từ đống rác của thành phố. “Mời anh ngồi”, cuối cùng Sarah cũng làm chủ được giọng nói của mình đủ để bật thành lời. Anh ngồi xuống ghế sofa và cô cũng ngồi xuống chiếc ghế bành quá khổ phía đối diện, im lặng chờ anh phá vỡ không khí căng thẳng và lên tiếng trước.

Rome không hề ý thức được rằng Sarah đang ở trong tình trạng căng thẳng, chỉ là lúc này anh quá đỗi bất ngờ về vẻ ngoài của cô. Anh đang cố làm quen với diện mạo mới này, nhưng xem ra rất khó khăn. Anh tưởng sẽ trông thấy cô đi giày cao gót, mặc quần tây đen, áo sơ mi lụa và mang dáng vẻ lạnh lùng chừng mực làm nên bức rào ngăn cách giữa hai người. Tuy nhiên, lúc này trông cô vô cùng trẻ trung và thật quyến rũ trong bộ đồ cũ kỹ nhưng thoải mái. Thân hình đẹp, vẻ yêu kiều quý phái luôn thể hiện trong dáng người và cả trong từng bước đi khiến cô lúc nào cũng thanh lịch dù có mặc bất cứ loại quần áo nào, kể cả áo len thể thao cũ. Anh biết cô và Diane bằng tuổi nhau, có nghĩa bây giờ đã ba mươi ba tuổi, nhưng vẻ tươi tắn trên khuôn mặt mặc làm cô trông trẻ hơn đến mười tuổi. Anh vẫn thường tưởng tượng được trông thấy cô như thế, hay gần như thế. Cung cách lạnh lùng xa cách mà anh nghĩ sẽ nhìn thấy đã biến đâu mất, rồi chợt nhận ra mình đã đặt cô vào một tình thế bất lợi. Cảm thấy thích thú vì điều đó, anh đưa mắt nhìn cô. Ánh mắt nán lại trên bộ ngực rõ ràng đang để tự do dưới lớp áo len, hai má cô chợt ửng đỏ khiến anh thấy bất ngờ và đầy khao khát.

“Anh xin lỗi về chuyện đêm qua”, anh nói ngắn gọn. “Ít nhất, về những điều anh nói. Anh không xin lỗi vì đã hôn em, hay vì anh đã gần như lên giường với em.”

Sarah nhìn lảng đi, bởi cô không thể nhìn vào ánh mắt cháy bỏng của anh. “Em hiểu. Chúng ta đều...”

“Đau buồn. Anh biết.” Anh nở một nụ cười mập mờ khi ngắt lời cô. “Nhưng đau buồn hay không, lần thứ hai anh hôn em là do anh muốn. Anh muốn gặp em, đưa em ra ngoài ăn tối, nếu em bỏ qua những điều anh đã nói.” Sarah mím nhẹ môi. Một nửa con người cô như muốn nhảy lên túm ngay lấy cơ hội này, hay bất cứ cơ hội nào để được ở cùng anh, nhưng nửa kia lại cảnh báo cô phải cẩn trọng nếu không sẽ bị tổn thương. “Em không nghĩ đó là ý hay”, rốt cuộc cô cũng nói, từng tiếng nghèn nghèn thoát khỏi cổ họng, khô khốc. “Diane... Diane sẽ mãi hiện hữu trong tâm trí em.”

Mất anh tối sầm lại khi nỗi đau bị khơi dậy. “Và cả trong tâm trí anh. Nhưng anh không thể nằm xuống cùng cô ấy, anh phải sống tiếp. Anh bị em lôi cuốn và anh phải nói với em rằng anh đã, đang và nhất định sẽ luôn như thế.” Anh đưa bàn tay run run đầy kích động lên vuốt mái tóc đen, làm rối lộn tóc vẫn thường rủ xuống trán. “Quý thật, anh không biết sao nữa”, anh thốt lên bối rối, “Nhưng đêm qua là lần đầu tiên anh có thể nói về gia đình mình. Em biết cô ấy và bọn trẻ nên chắc em hiểu. Trong lòng anh lúc nào cũng âm ỉ nỗi đau không thể nói cùng ai, và giờ anh có thể chia sẻ với em. Sarah à, em đã từng là bạn của Diane. Bây giờ hãy là bạn của anh nhé”.

Cô nuốt nghẹn, đầu đầu nhìn anh. Thật mỉa mai, người đàn ông cô yêu suốt nhiều năm qua lại tới cầu xin tình bạn nơi cô chỉ bởi anh cảm thấy có thể nói chuyện về người vợ đã khuất của mình. Lần đầu tiên cô cảm thấy phần nộ với Diane, bực tức khi thấy ảnh hưởng của Diane với Rome vẫn không hề mai một dù cô ấy không còn nữa. Nhưng làm sao cô có thể nói không khi anh nhìn cô với nét mặt căng thẳng đợi chờ như thế? Làm sao cô có thể nói không với anh khi mà anh đang nhìn cô khẩn cầu như thế? Làm sao cô có thể nói không mà không quan tâm tới điều anh cầu xin cô? Sự thật hiển nhiên là cô không thể từ chối anh bất cứ điều gì- “Vâng”, cô thầm thì.

Anh ngồi yên một lúc rồi nhắm mắt lại trong lòng lâng lâng nhẹ nhõm. Nếu cô từ chối thì sao? Anh quả thực không hiểu nổi, cô đã không xua đuổi anh và đây là điều vô cùng quan trọng. Sarah là mối dây liên hệ cuối cùng của anh và Diane, và hơn thế, đêm trước anh đã phá vỡ được lớp băng bao quanh và nhận ra rằng cô không hề lạnh lùng như anh vẫn tưởng. Anh muốn làm như vậy một lần nữa. Ý nghĩ đưa cô vào cõi đam mê khiến hơi thở anh đứt quãng và thất lực trở nên nặng nề.

Để xua đi sự ham muốn đang lớn dần ra khỏi tâm trí, anh đưa mắt nhìn quanh phòng và lại bị bất ngờ một lần nữa. Không hề có sự hiện diện của kính hay thuốc nhuộm vàng mà thay vào đó là những đồ bằng vải ẩm cứng với màu sắc nhẹ nhàng. Tất cả đồ đạc của cô đều vững chãi và được bọc đệm dày, như đang mời gọi một cơ thể mệt mỏi. Anh muốn nằm ườn ra ghế sofa của cô. Nó đủ dài cho anh có thể thoải mái duỗi chân để vừa xem một trận bóng chày trên TV vừa lười nhác nhai bỏng ngô mặn lớp bớp trong miệng, trên tay cầm một lon bia ướp lạnh. Căn phòng thật dễ chịu, thật ẩm cứng.

Đây chắc là nơi cô thả tóc xuống.

Anh hài lòng nghĩ trong khi quan sát mái tóc sáng màu đang rối tung của cô. Mỗi khi đi làm cô cuộn nó ra sau gáy thật chặt sau khi chải thẳng những lọn quăn, nhưng bây giờ anh có thể thấy tóc cô không phải là loại tóc suôn thẳng. Sức nặng của nó kéo các lọn tóc duỗi ra, nhưng ở phần đuôi lại có xu hướng xoắn lại lúc lắc theo bước chân. Và màu tóc cô rất sáng, sáng đến kinh ngạc.

“Anh thích căn phòng này”, anh nhìn thẳng vào mắt cô.

Sarah bối rối nhìn quanh, nhận ra rằng cô đã bị phơi trần trong không gian trú ẩn mà cô đã dày công dựng lên cho riêng mình. Nơi đây cô đã vun đắp một tổ ấm mang lại sự ấm áp và an toàn, thứ cô đã khao khát và thiếu thốn trong suốt cuộc đời.

Nơi cô lớn lên có đầy đủ vật chất tiện nghi, nhưng lạnh lẽo vì vắng bóng tình yêu thương. Ngôi nhà không chút khiếm khuyết và được hoàn thiện đến “từng chi tiết” bởi một nhà thiết kế nội thất sáng giá. Nhưng sự lạnh lẽo bên trong khiến Sarah rung mình, ngay từ khi còn bé cô đã viện đủ mọi lí do để thoát khỏi nó. Cái lạnh giá toát ra từ sự thù địch của người đàn ông và người đàn bà sống cùng ở đó. Cả hai đều quá cay đắng vì bị mắc kẹt trong một cuộc hôn nhân không tình yêu nên chẳng có sự ấm áp cũng như tiếng cười cho đứa trẻ vô tội bị buộc phải làm sợi xích trói họ lại với nhau. Cuối cùng họ cũng ly hôn, chỉ vài tuần sau khi Sarah vào trung học và thế là cả ba người đều được giải thoát. Vì chưa bao giờ gần gũi với cha mẹ, nên từ đó trở đi Sarah lại càng xa cách họ hơn. Mẹ cô cưới người khác và sống ở Bermuda; cha cô cũng lấy vợ rồi chuyển tới Seattle, giờ đã bước sang tuổi năm mươi bảy và là ông bố yêu thương hết mực của một cậu

con trai lên sáu.

Hình mẫu duy nhất về một gia đình đầy tình thương yêu Sarah từng biết chính là gia đình Diane, trước là gia đình của cha mẹ Diane, sau này là gia đình nhỏ mà cô và Rome đã tạo dựng nên. Diane có được một món quà trời cho, đó là tình cảm nồng hậu tự nhiên toát lên từ con người cô tạo nên một sức hút đối với mọi người xung quanh khiến họ luôn muốn xích lại gần. Với Diane, Sarah có thể cười vui và đùa bỡn, và làm tất cả những điều mà bất kì cô bé ở tuổi dậy thì nào vẫn thường làm. Nhưng bây giờ Diane đã đi xa. Cuối cùng, Sarah đau lòng nghĩ, Diane qua đời mà không bao giờ biết được rằng người bạn thân nhất đã thầm yêu chồng mình. Đột ngột cô lấy lại dáng vẻ bình thường và muốn dợm đứng lên, “Em xin lỗi. Anh uống chút gì nhé?”

Một lon bia lạnh, anh nghĩ. Và bông ngô mặn. Anh dám lấy tất cả những gì mình có để cược là Sarah không phải người thích bia, nhưng anh có thể mừng tượng trong đầu hình ảnh cô nằm cuộn tròn bên cạnh, hộp từng ngậm nước ngọt và vọc tay vào tô bông ngô. Cô cũng sẽ không nói chuyện trong suốt trận đấu nhưng đến chương trình quảng cáo anh sẽ ngửa đầu cô ra và chậm rãi hôn, thông thả tận hưởng vị mặn trên môi cô. Tới khi trận đấu kết thúc thì cũng vừa lúc anh phát điên lên vì cô, anh sẽ cùng cô ngay trên ghế sofa, hay có thể trên thảm trước TV.

Sarah tựa quây trên sofa, thấy kém thoải mái, thắc mắc không hiểu sao anh chăm chú nhìn mình như thế.

Tay áp lên má, cô ngẫm nghĩ không biết liệu mình có nên chạy nhanh vào phòng ngủ để trang điểm sơ qua một chút không. Thà một ít còn hơn không.

“Nhà em chắc không có bia, đúng không?”, giọng anh nhẹ nhàng, mắt vẫn đắm đắm nhìn cô.

Dù trong lòng đang rối bời, cô khẽ bật cười khi nghe anh hỏi. Cô chưa từng mua bia trong đời và chỉ biết về nó qua những mẫu quảng cáo đầy mời gọi trên TV. “Không, anh không gặp may rồi. Anh chỉ có bốn lựa chọn: nước uống có ga, nước lọc, trà hoặc sữa.”

Anh nhướn mày. “Không có đồ uống có cồn à?”

“Em không phải là người hay say sưa. Cơ thể em không chịu được những thức uống có cồn. Từ thời sinh viên em đã biết mình là người có tử lượng thấp nhất thế giới rồi.” Khi mỉm cười, mặt cô bừng lên rạng rỡ làm anh như ngừng thở. Anh tựa quây trên sofa, thấy trong người bứt rứt. Quỷ thật! Cô làm gì cũng khiến anh nghĩ đến tình dục.

“Thôi được, anh sẽ không đòi đồ uống nữa, vậy em phải mời anh ăn tối nhé?” Anh nhướn mày dò hỏi. Sarah ngồi lún sâu hơn vào trong ghế bành, cảm thấy bối rối khi anh liên tục lấn tới. Có mời anh ăn tối thế nào bây giờ? Đã chiều muộn và cô chưa mua thêm đồ ăn dự trữ. Món ăn bổ dưỡng nhất mà cô có thể mời anh bây giờ là bánh sandwich bơ lạc, và không có vẻ gì cho thấy Rome là người thích bơ lạc. Anh thích ăn gì nhỉ? Cô cuống lên, cố lục tìm trong trí nhớ loại đồ ăn Diane thường hay nấu, nhưng gu ẩm thực của Diane hoàn toàn là một thảm họa, có cố lắm thì cô ấy cũng chỉ có thể nấu được những món đơn giản, không có nguy cơ bị hỏng và những món đó chỉ đáp ứng nhu cầu đủ chất dinh dưỡng chứ không để ý đến liệu người dùng chúng có thích hay không. Sarah giỏi nấu ăn thật nhưng với một ổ bánh mì ăn dở và một hũ bơ lạc thì chẳng làm gì được nhiều. Cuối cùng, cô xòe tay vô vọng. “Tủ bếp nhà em không phải không có gì nhưng cũng gần như thế. Mời anh bữa tối thì được nhưng sẽ muộn vì trước hết em phải đi mua ít đồ ăn đã.”

Câu nói thẳng thắn của cô làm anh bật cười thích thú, một nụ cười thật sự làm đôi mắt sẫm màu sáng bừng lên lấp lánh. Sarah muốn nghẹt thở. Tuy không thuộc tip người điển trai, nhưng mỗi khi cười, Rome Matthews có thể khiến chim chóc ngẩn ngơ. Tiếng cười trầm trầm êm mượt như nhung khiến người cô ran lên nhộn nhạo và nghĩ đến cảnh nằm bên anh trên giường trong đêm sau khi ái ân. Họ sẽ nói chuyện, giọng nói đầy âu yếm, âm thanh trầm trầm khiến cô cảm thấy an toàn và được bảo vệ. “Vậy sao không để anh đưa em đi ăn nhỉ?”, anh mời mọc, đột nhiên Sarah nhận ra anh đã “âm mưu” từ trước nhưng vẫn muốn trêu cô.

“Cũng được”, cô nhận lời, giọng nhẹ nhàng. “Anh định ăn gì?”

“Bít tết! Nếu chúng ta không tìm được miếng bít tết lớn nhất thế giới ở Texas này thì sẽ chẳng tìm ra ở bất kì nơi nào khác. Mà hôm nay anh lại không ăn trưa”, anh thú nhận.

Vì anh quá đói nên họ đi ăn tối ngay khi còn sớm. Sarah ngồi đối diện với anh, miệng nhai miếng bít tết nhưng không cảm nhận được mùi vị của nó vì mãi để hết tâm trí vào Rome, vào từng sắc thái thể hiện trên khuôn mặt và từng lời nói thốt ra từ miệng anh. Cô chưa hết sững sốt khi mọi việc biến chuyển quá nhanh. Đơn giản là cô không thể tin được mình đang ngồi ăn tối, trò chuyện bình thường, như chưa hề có quãng thời gian dang dở, đau đớn trong vòng tay anh đêm qua. Tuy được mời ăn tối đến hàng trăm lần, nhưng tất cả những người đàn ông từng mời cô không ai có thể làm suy chuyển vẻ ngoài lạnh nhạt của cô. Với anh thì hoàn toàn khác, cô cảm thấy như bị lột trần và phơi bày trước anh cho dù tình cảm mềm yếu trong lòng vẫn chưa lộ ra ngoài nhờ thái độ bình tĩnh vẫn còn giữ được. Những dây thần kinh đang run rẩy, và nhịp tim mỗi lúc một dồn dập.

Dù vậy cô vẫn cố kiềm chế để có thể trò chuyện bình thường, câu chuyện không có gì khác hơn ngoài xoay quanh vấn đề công việc, sếp của Sarah, ông Graham, là phó chủ tịch có thâm niên, trên danh nghĩa là cấp trên của Rome, nhưng ai nấy đều biết rằng khi ông Edwards, Chủ tịch hội đồng quản trị về hưu, Henry Graham sẽ không phải là ứng cử viên cho chức vụ này. Rome tuy còn trẻ, nhưng là một nhà hoạch định chiến lược xuất sắc và thông hiểu mọi phương diện của công ty. Sarah nghĩ anh hoàn toàn phù hợp với một chức vụ cao như thế, anh có tính cách mạnh mẽ, trí thông minh, uy tín, những đức tính cần thiết để có thể điều hành công việc ở vị trí đó. Biết anh đã nhiều năm nhưng trong lúc làm việc cô thấy anh mất bình tĩnh chỉ duy nhất một lần và khiến mọi người nhốn nháo tìm đường “lánh nạn”. Anh rất nóng tính, nhưng thường giỏi kiềm chế. Do vậy cô rất ngạc nhiên khi đêm hôm trước anh mất bình tĩnh dù cô chẳng làm gì khiến anh phải phản ứng mạnh như thế.

Thoạt đầu Rome hơi thiếu tự nhiên, như giữ kẽ không muốn nói cho cô biết quá nhiều, nhưng dần dà khi trở nên thoải mái hơn, anh chồm người về phía trước đầy quan tâm và thích thú, ánh mắt không rời khuôn mặt cô, Bình thường, Sarah hiếm khi tự nguyện bày tỏ quan điểm, nhưng cô là người rất tinh ý. Nhờ nhiều năm tập trung vào công việc nên cô có nhiều hiểu biết sâu sắc về những chính sách bất thành văn trong cơ cấu tổ chức cũng như điểm mạnh và điểm yếu của từng người đồng sự. Nhưng với Rome, cô không còn đủ tỉnh táo để giữ lại sự cảnh giác, nó đã bị xóa sạch hoàn toàn. Đơn giản vì cô đang hòa nhịp cùng anh trên mọi cấp độ, được ngồi cùng anh thế này là một niềm hạnh phúc quá lớn lao nên cô không còn giữ kẽ nữa. Khuôn mặt cô, thường xa vắng và khép kín, trở nên sống động dưới ánh nhìn đầy quan tâm của anh, đôi mắt xanh tràn đầy sức sống như nước sông Nile không còn vẻ u buồn mà sáng long lanh đầy quyến rũ.

Câu chuyện vẫn không hề nhạt đi khi anh lái xe đưa cô về, mãi mê đến nỗi khi anh dừng xe trước cửa căn hộ của cô mà họ vẫn nán lại trong xe giống như hai cô cậu học trò đang miễn cưỡng kết thúc buổi hẹn hò, thay vì vào trong nhà uống cốc cà phê tạm biệt. Những ngọn đèn đường hắt ánh sáng màu bạc vào trong xe nhấn chìm tất cả màu sắc khác trừ màu đen của mái tóc và đôi mắt anh cùng màu vàng của mái tóc cô. Cô bỗng bình trong ánh trăng nhân tạo phát ra từ những ngọn đèn đường, giọng thì thầm trong bóng tối nghe êm êm dễ chịu.

Rome đột nhiên nắm lấy tay cô. “Anh thích thế này. Anh có cảm tưởng như mình đã đánh mất khả năng nói chuyện với phụ nữ từ rất lâu rồi. Từ khi Diane mất, anh không có mối quan hệ tình cảm với người phụ nữ nào. Ý anh không phải là tình dục”, anh từ tốn giải bày, “Anh đang nói đến khả năng làm bạn với một phụ nữ, trò chuyện cùng cô ấy và tận hưởng những khoảnh khắc thư thái bên cạnh cô ấy. Anh nghĩ đây là điều anh mong mỏi nhất. Đêm nay... thực sự là rất tuyệt. Cảm ơn em”.

Sarah lật bàn tay đang nằm trong tay anh và siết nhẹ những ngón tay.

“Đây chính là điều mà bạn bè có thể cho nhau mà.”

Anh đi cùng cô lên căn hộ. Sarah mở khóa và đẩy cánh cửa, với tay vào bên trong để bật đèn rồi quay lại đứng đối diện với Rome. Nụ cười đượm buồn, vì cô không muốn đêm nay cứ thế mà kết thúc. Nó là, như phần còn thiếu của một vở kịch, một trong những thời khắc đẹp nhất trong cuộc đời cô. “Anh ngủ ngon nhé. Tối nay rất vui.” Vui thôi chưa đủ. Phải nói là trên cả tuyệt vời mới đúng. “Chúc em ngủ ngon.” Nhưng anh không đi mà đứng ngay ngưỡng cửa đăm đăm nhìn cô, đưa ngón tay trở lên vuốt ve má cô, rồi lướt bàn tay xuống ôm lấy cằm cô.

Anh nghiêng người về phía cô khiến Sarah thấy người mình như mềm nhũn. Cô mở to mắt khi cảm giác mê lan tỏa khắp người như lên cơn sốt. Anh lại sắp hôn cô lần nữa. Anh nhẹ nhàng chạm môi mình lên môi cô, đôi môi thành thạo dịu dàng lướt trên miệng cô đang hé ra đón đợi. Vị ẩm từ đôi môi anh tràn sang cô,

Sarah chớp chớp mắt rồi từ từ nhắm lại. Cô khẽ thở ra rồi ngã vào trong vòng tay anh, anh không cần sự hưởng ứng nào hơn thế. Anh vòng tay ôm chặt lấy cô, nâng cô lên sát vào ngực anh và từ từ hôn cô sâu hơn, như thể anh e ngại mình đang đi quá nhanh, nên muốn cho cô có thêm thời gian để có thể chấp nhận hay từ chối những cử chỉ tiếp theo. Chẳng có lí do gì để từ chối anh cả.

Ý nghĩ khước từ Rome chưa bao giờ tồn tại trong tâm trí Sarah. Cô cảm thấy sức nóng tỏa ra từ cơ thể anh đốt cháy mình qua lớp quần áo giữa hai người và sự ấm áp ấy kéo cô sát vào anh hơn nữa. Cô vòng hai cánh tay quanh cổ và háo hức đón nhận lưỡi anh đang xâm nhập vào sâu hơn. Sự ham muốn rất trần tục đang dâng cao khiến cô cứ muốn áp chặt vào anh hơn nữa, muốn từng phần cơ thể cô khít khao với cơ thể anh để da thịt hai người nhập thành một.

Hai bàn tay anh rớt rít trên lưng cô như muốn tìm kiếm nhiều hơn nhưng bị ngăn lại bởi sự kìm nén của chính anh và cả tình huống hiện tại. Cảm giác an toàn bên anh, Sarah hôn anh đầy khát khao không che giấu, không quan tâm đến chuyện anh có thể nhìn thấu suốt ruột gan và biết được sự ham muốn của cô đối với anh nằm ngoài ham muốn tình dục thông thường. Nhưng làm tình với anh cũng sẽ rất tuyệt, ý nghĩ đó xuất hiện trong tâm trí đang mụ mị của cô khiến cô bám chặt vào anh hơn nữa. Không thể phủ nhận một điều rằng anh là người có nhiều kinh nghiệm qua cách anh ve vuốt cô, dịu dàng nhưng nóng bỏng, khiến nỗi khát khao trong cô mỗi lúc một dâng cao. Nếu anh đưa cô lên giường ngay lúc này, cô sẽ theo anh mà không hề mảy may phản đối.

Nhưng đột nhiên anh ngừng lại và thở dài. Anh tì trán vào trán cô một lúc rồi ngẩng lên gỡ hai cánh tay đang vòng quanh cổ mình và khẽ đẩy cô ra. “Bây giờ mới thực sự là lời chúc ngủ ngon. Anh sẽ rơi vào tình trạng tồi tệ nếu cứ để chuyện này đi xa hơn, nên anh sẽ dừng ở đây thôi. Gập lại em vào sáng thứ Hai ở công ty nhé.”

Sarah nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh, dùng nó bọc quanh mình như một cái kén, cố gắng che giấu hơi thở đang ngắt quãng. Cơ thể cô có cảm giác như bị phản bội, nhưng anh nói đúng: phải dừng lúc này, nếu không sẽ không dừng được. “Vâng. Chúc anh ngủ ngon.” Cô khẽ nói rồi bước vào trong căn hộ và lặng lẽ đóng cửa.

Rome trở ra xe, nhưng anh ngồi lại trong xe một lúc lâu rồi mới nổ máy lái đi. Không! Cô không hề lạnh lùng chút nào dù cách thể hiện ra bên ngoài thì đúng như thế, cả thái độ lạnh lùng của nữ hoàng băng giá mà cô hay khoác lên mình nữa. Anh không hề muốn rời khỏi cô, tất cả giác quan của anh nhất loạt gào lên đòi kiếm tìm sự an ủi trên cơ thể mềm mại, ấm áp đó, nhưng ngạc nhiên thay anh lại nhận thấy rằng mình không thể làm tình với cô một cách dễ dàng và thoáng qua như với những người phụ nữ khác trong hai năm qua. Cô là bạn của Diane và Diane đã rất quý cô, lương tâm của anh không cho phép anh đến với cô chỉ để thỏa mãn nhục dục. Thêm nữa, anh thấy thích thú với buổi ăn tối cùng cô hôm nay. Anh bất ngờ trước khiếu hài hước sắc sảo, khi thoải mái trông cô thật đáng yêu với đôi mắt sáng long lanh và miệng cười cong cong mềm mại.

Và khi hôn, cô hôn giống như mình chỉ để dành riêng cho anh vậy. Sự đáp ứng vô điều kiện ấy khiến anh suýt chút nữa không kiềm chế được. Chỉ cảm giác từ đôi hông mềm mại của cô áp sát vào anh cũng đủ khiến anh quên hết mọi thứ, trừ thân hình phụ nữ ấm áp trong vòng tay. Chẳng những khoảng cách được thu hẹp để hai người trở nên thân thiết hơn mà mỗi lúc trông thấy cô sự ham muốn xác thịt của anh với cô trong nhiều năm qua lại càng mãnh liệt hơn. Anh đã từng trông thấy mái tóc dài vàng nhạt tỏa sáng như vầng hào quang buông quanh vai và lúc này anh muốn được thấy nó xỏa tung trên gối khi cô nằm chờ đợi anh, muốn được thấy thân hình khỏa thân mảnh dẻ, duyên dáng, được thấy đôi môi sưng mọng, phụng phịu vì những nụ hôn của anh. Trong anh còn cào cào cảm giác sở hữu, cảm giác đó khiến anh nghiêng chặt hai hàm răng, nghĩ mình phải lập tức đứng dưới vòi sen xả nước thật lạnh lên người thì đêm nay mới ngủ được. Giá mà lúc này anh ở lại với cô, thì có lẽ bây giờ anh đã cảm thấy thư thái và đang mơ ngủ rồi và nhất là không phải chịu đựng sự bức bối như thế này.

Nhưng cô không phải như bất kì người đàn bà khác. Anh không thể ăn nằm với cô rồi hất cô sang một bên và coi như không có gì. Không phải do họ làm việc cùng nhau, mà do anh muốn ở cô nhiều hơn thế.

Một lần qua đêm với cô anh thấy chưa đủ, anh muốn mở toang mọi cánh cửa bí mật trong con người cô, muốn hết lần này đến lần khác run lên vì sung sướng trước sự tan chảy ngọt ngào, nóng bỏng nơi cô. Anh nghĩ đến việc thử làm một chuyến phiêu lưu tình cảm với cô và ngạc nhiên khi chợt phát hiện ra chính mình

đang phân vân liệu thứ tình cảm qua đường đó có đủ thỏa mãn anh không. Anh muốn hiểu tường tận mọi điều về cô, muốn đập tan sự kiềm chế lạnh lùng của cô và muốn tìm hiểu mọi điều có thể mang lại niềm vui cho cô. Lâu nay anh đã sống phiêu bạt không bến đậu và anh thực sự cần Sarah lúc này, cần nhiều hơn anh tưởng.

Thế rồi anh bất giác nhận ra rằng anh đối với cô không chỉ hoàn toàn là xác thịt. Anh có thể trò chuyện với cô, ngoài sự thông minh, vui vẻ, còn một phần thưởng lớn hơn đó là đôi lúc anh không cần phải nói chuyện với cô. Ở Sarah luôn toát lên sự trầm lắng giúp cô có thể hiểu được người khác dù họ không nói gì. Bất cứ khi nào nhìn vào đôi mắt xanh kỳ lạ phủ rợp mi của cô, anh đều có cảm giác cô hiểu thấu mọi chuyện mà không cần đến lời.

Nhưng cô dồn hết tâm trí và sức lực cho công việc, mọi người đều thấy rằng nhiều năm qua cô vẫn sống tốt một mình và không một người đàn ông nào đòi hỏi được cô phải dành thời gian cho anh ta. Cô có thể sẽ né tránh nếu anh biểu lộ bất kì dấu hiệu nào cho thấy anh muốn đi đến một mối quan hệ nghiêm túc với cô, nên anh cần phải đối xử thật nhẹ nhàng, tự nhiên, để cô dần quen với việc làm bạn cùng anh. Mặc dù thế, anh không chắc mình có thể nhẹ nhàng được với cô những lúc cô nằm gọn trong vòng tay và hôn trả anh nồng nàn đến vậy. Anh muốn ngả cô ra giường, thỏa sức ngắm nghía, ve vuốt, hôn lên cơ thể mượt mà đầy nữ tính của cô. Nhưng cô sẽ nói gì?

Có thể cô sẽ từ chối lời đề nghị về một mối quan hệ tình cảm kiểu qua đường như thế. Xét cho cùng, cô là một phụ nữ hiện đại, có suy nghĩ thông thoáng. Nếu sự hưởng ứng của cô với anh là một điều gì đó không thể bỏ qua được, cô sẽ sẵn sàng lên giường với anh, nhưng qua những lúc làm việc cùng nhau anh đã biết rõ một điều rằng cô sẽ không bao giờ để nhập nhằng chuyện tình cảm cá nhân với công việc. Đó là một cản trở đối với anh, nhưng anh nghĩ rồi mình cũng sẽ thuyết phục được cô. Anh sẽ chậm rãi, không thúc giục, để cô tự tháo dỡ dần tất cả những hàng rào phòng thủ. Anh không giải thích được tại sao, nhưng có cảm giác rằng tận sâu trong lòng, nơi anh không thể dò tới được, cô đang dè chừng anh. Có thể với tất cả những người đàn ông khác, cô cũng giữ thái độ như thế. Diane đã từng thỉnh thoảng lớn tiếng thắc mắc không biết có phải là Sarah yêu phải một người đã có vợ và bị anh ta ruồng rẫy không.

Cô có một sự nguy trang rất tốt cho bản chất dễ bị tổn thương của mình. Anh tự hỏi thằng cha nào ngu đến nỗi đã đưa được sắc đẹp rực rỡ đến vậy lên giường rồi lại để vuột mất. Sarah nghĩ phải đến thứ Hai mới lại được nghe giọng của anh, nên chiều hôm sau khi anh gọi và nghe thấy giọng anh khiến lòng cô rộn ràng. Vừa a lô xong, cô chưa kịp nói gì thêm đã bị anh cắt ngang.

“Sarah, Henry lên cơn đau tim, rất nguy kịch.”

Sarah suýt đánh rơi điện thoại vì quá bất ngờ, tay nắm chặt lấy ống nghe. Sếp của cô chưa bao giờ có vẻ là kiểu người bị bệnh tim đánh gục. Ông nhỏ người, hơi gầy nhưng hoạt bát. Ông còn là một tay chơi golf đầy đam mê và thường chạy bộ hằng ngày. Theo như Sarah nhớ được thì ông làm bất kì việc gì cũng luôn có chừng mực. Ông không năng động như Rome, nhưng Sarah quý ông. “Ông ấy sẽ sống chứ?”, cuối cùng cô hỏi khẽ, đi thẳng vào vấn đề quan trọng nhất.

“Khó nói lắm. Vợ ông ấy gọi cho anh, bây giờ anh đang ở bệnh viện.” Có tiếng xì xào bên cạnh như ai đó đang nói với anh, Rome nói, “Em đợi máy chút nhé”. Anh dùng tay che điện thoại, hạ giọng nhỏ hơn khiến cô chỉ nghe thấy những âm thanh lờ mờ không rõ lời. Rồi anh quay lại nói với cô, giọng gấp gáp. “Ông ấy có mang một số báo cáo về nhà để làm trong mấy ngày nghỉ và chúng ta sẽ cần những báo cáo đó vào sáng thứ Hai. Em đến nhà ông ấy lấy chúng nhé? Bà giúp việc sẽ mở cửa cho em.”

“Vâng, được ạ.” Cô đồng ý không cần suy nghĩ. “Anh cần báo cáo nào?”

“Bảng kê tài chính của Sterne và mẫu đề án phát triển. Nghe này, mở cặp của ông ấy và lấy tất cả những gì em nghĩ chúng ta sẽ cần. Sáng mai anh sẽ gặp em.”

“Nhưng ông ấy đang nằm ở bệnh...?” Sarah chưa kịp nói dứt câu đã bị ngắt máy. Ừ, giờ cô cũng chẳng thể làm được gì. Sáng mai cô sẽ biết rõ hơn và có lẽ sẽ nhiều hơn ngoài câu “khó nói lắm”. Lo lắng vì sếp đổ bệnh đột ngột, cô vội chải đầu rồi lái xe đến nhà ông. Vì đã được dặn trước, bà giúp việc mở cửa cho cô vào và người đàn bà nhỏ bé ấy kể hết mọi chuyện cho Sarah nghe. Sáng nay ông Graham trông vẫn bình thường và đã chơi qua chín lỗ golf. Sau bữa trưa, ông bắt đầu ca cẩm vì những cơn đau ở cánh tay trái, rồi đột ngột ngã quỵ xuống.

“Nó có thể đến bất cứ lúc nào”, bà giúp việc nói giọng nghiêm trang, khẽ lắc đầu. “Cô sẽ không bao giờ biết được.”

“Vâng, không bao giờ”, Sarah đồng tình.

Sáng hôm sau, trước khi Sarah nhận ra rằng cơn đau tim của ông Graham có thể ảnh hưởng nghiêm trọng đến công việc của cô thì bất ngờ được gọi tới gặp ông Edwards tại văn phòng. Rome cũng có mặt ở đó, đôi mắt sẫm màu của anh tỏ vẻ quan tâm khi quan sát cô.

Sarah liếc sang anh thật nhanh, người ran lên khi nghĩ đến cách anh hôn cô, rồi vội nhìn lảng sang hướng khác. Cô không thể cùng lúc nhìn ánh mắt nóng bỏng của anh vừa tập trung vào công việc, điều đó quá sức đối với cô. Dù có phải chịu áp lực nhiều đến thế nào, cô vẫn luôn hoàn thành nhiệm vụ, nên thấy hơi kém thoải mái khi nhận ra rằng chỉ một cái nhìn thôi Rome cũng có thể khiến cô chao đảo.

“Mời cô ngồi xuống, Sarah”, ông Edwards mời, ân cần nhìn cô bằng đôi mắt sắc sảo. Cô vẫn luôn hành xử lễ độ với Edwards, nhưng ông chưa bao giờ yêu cầu cô tham gia một cuộc họp. Cô ngồi xuống, bình tĩnh khoanh hai tay đặt lên lòng.

“Henry sẽ không trở lại làm việc nữa”, ông Edwards từ tốn nói. “Tôi đã nói chuyện riêng với bác sĩ của ông ấy. Nếu nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, tránh áp lực và không bị lên cơn đau tim lần nữa, ông ấy có thể sống nhiều năm, nhưng ông ấy không còn khả năng làm việc nữa. Ông ấy sẽ được nghỉ hưu sớm. Rome được đề bạt lên làm phó chủ tịch cao cấp.” Sarah đánh bạo liếc nhanh sang Rome một lần nữa, thấy anh vẫn đang quan sát cô một cách say đắm. Anh ngồi trên ghế nghiêng người về phía trước ướm lời, “Anh không thuê em làm thư ký của anh được. Kali đã là thư ký của anh trong nhiều năm và tất nhiên cô ấy cũng sẽ chuyển theo anh”.

Điều đó không có gì đáng ngạc nhiên. Sarah nhìn anh cười dịu dàng, khiến anh nhói lòng, hai bàn tay đột nhiên siết lại. Cô không hề mong được làm thư ký của anh, điều này chẳng mang lại hiệu quả gì. Chỉ đơn giản là cô không thể làm việc quá gần anh, ngày này qua ngày khác. Thỉnh thoảng nhìn thấy anh, với cô thế là đủ. “Vâng, tất nhiên. Vậy là tôi bị thôi việc phải không?”

“Ôi trời, không!” Ông Edwards nói, giật mình. “Không, đừng bao giờ nghĩ thế. Nhưng chúng tôi muốn để cô lựa chọn. Tôi đang điều một người từ Montreal về để thay thế Rome và thư ký của anh ấy không muốn chuyển theo. Nếu cô muốn công việc này, thì nó là của cô và anh ấy sẵn sàng đồng ý. Còn nếu cô thích chuyển tới bộ phận khác thì cứ trình bày. Cô đã làm nhiều việc có ích cho Spencer - Nyle trong nhiều năm, nên cô có quyền lựa chọn.” Sarah cũng đã nghĩ đến việc thay đổi, nhưng cô thật sự thích không khí làm việc gần gũi của các văn phòng điều hành, nơi các quyết định ảnh hưởng đến hàng nghìn người. Sự thách thức luôn mang lại cho cô cảm giác thích thú và mặc dù phải làm việc gần Rome, nhưng cường độ công việc cao sẽ không để tâm trí cô nghĩ đến anh suốt ngày.

“Tôi đồng ý làm thư ký của anh ấy”, cuối cùng cô lên tiếng, giọng nghiêm túc. “Anh ấy tên gì?”

“Maxwell Conroy. Anh ấy điều hành văn phòng của chúng ta ở Montreal rất tốt. Tôi chắc anh ấy là người Anh.

“Đúng thế”, Rome xác nhận. Có lẽ Rome đã lấy hồ sơ cá nhân của Maxwell Conroy trong máy tính và ghi nhớ từng chữ một trong đó.

“Tốt rồi”, ông Edwards vui vẻ nói rồi đứng lên ra hiệu rằng họ đã xong việc. Rome đi cùng Sarah ra khỏi cửa, nhưng không quay về văn phòng mình. Anh theo sát phía sau và cùng bước vào phòng cô, rồi đóng cửa lại đằng sau. Cảm thấy hoảng sợ một cách ngớ ngẩn, Sarah cố tình tránh xa anh và đi vòng ra sau bàn. “Anh muốn em biết rằng”, anh thì thầm, nghiêng người qua bàn và đưa mặt tới gần mặt cô, “Anh muốn em làm thư ký của anh... Vô cùng... nhưng những cảm xúc tâm thường cho anh biết rằng mình sẽ chẳng làm được việc gì cho ra hồn. Anh thuộc kiểu ông chủ chuyên quấy rầy thư ký ngay trong phòng làm việc, nên vì lợi ích công ty, anh nghĩ mình phải giữ Kali”.

Sarah đăm đăm nhìn, chìm trong đôi mắt đen sâu thẳm của anh. “Em hiểu mà”, cô khẽ khàng.

“Thật không?” Anh đứng thẳng lên, mỉm cười đầy vẻ trêu chọc khi nhìn cô. “Anh thì không chắc mình hiểu, nhưng nếu em giải thích rõ ràng hơn thì lại là chuyện khác. Tối nay đi ăn với anh nhé?”

Cô không thường hẹn hò vào những ngày làm việc trong tuần, vì không thể biết được mình có phải làm việc muộn hay không, nhưng khi nghe Rome mời thì mọi cản trở thường ngày bay vèo hết qua cửa sổ.

“Vâng.” Cô không thể che giấu được niềm vui long lanh trong ánh mắt.

Anh nhìn cô đắm đắm hồi lâu rồi nghiêng người xuống trao nụ hôn thật nồng nàn.

“Anh sẽ đón em lúc tám giờ. Ta ăn đồ Tàu nhé?”

“Tuyệt! Em thích đồ ăn Tàu.”

Anh ra ngoài rồi mà hai bàn tay Sarah vẫn còn run rẩy trong khi cố làm xong công việc giấy tờ thường ngày. Có vẻ như hai người đang bắt đầu một mối quan hệ nghiêm túc và cô không làm cách gì quay lưng lại được, ngay cả khi muốn thế. Cô nghĩ về Diane, nhắm mắt lại một lúc. Nếu có thể, cô đã chết thay cho Diane rồi, nhưng không ai được lựa chọn cái chết. Lúc này Rome hoàn toàn tự do, cả về thể xác và hợp pháp nếu không muốn nói cả mặt tình cảm nữa, giờ bất cứ cơ hội nào để có được anh, cô sẽ không ngần ngại để chớp ngay lấy.

Suốt cả tuần đó, nếu không bận dùng bữa với khách thì Rome đưa cô đi ăn. Sarah không băn khoăn gì cả, chỉ đơn giản tận hưởng từng giây phút với anh. Tự nhắc mình rằng anh chỉ đòi hỏi ở cô tình bạn nên cô cố không nói bất kì điều gì hay làm bất kì cử chỉ nào khiến anh có thể hiểu là cô đang ve vãn mình, mặc dù đôi lúc cô thấy rất khó kìm lòng. Khi hôn tạm biệt, nụ hôn nhẹ nhàng của anh cứ nấn ná mãi như không cưỡng lại được đôi môi mềm ẩm của cô và cô nhanh chóng bị khóa chặt trong vòng tay anh. Hai người hôn nhau thật nồng nàn với tất cả sự ham muốn bị ức chế hết như những cô cậu học trò. Nhưng chỉ có thể, anh luôn rút lui trước khi nảy sinh một cử chỉ quá thân mật khiến họ đi xa hơn, Sarah hiểu đó có nghĩa là anh không có ý định để nảy nở một mối quan hệ nghiêm túc giữa hai người. Có vẻ như anh bằng lòng với những điều đang có. Anh có bạn và những cuộc trò chuyện vui vẻ, cũng như sự thoải mái khi chia sẻ những mối quan tâm. Cô thì muốn nhiều hơn thế, muốn có tất cả mọi thứ từ anh, nhưng có lẽ những gì anh có anh đã “cho” cô cả rồi. Sarah biết rằng trong tâm trí anh, hình ảnh Diane chưa bao giờ mờ nhạt. Bất cứ khi nào họ nói về cô ấy, mà điều này thì không thể tránh khỏi, nét mặt anh lại trở nên u ám.

Một tuần sau khi ông Graham lên cơn đau tim, Maxwell Conroy bay đến từ Montreal. Anh là một người Anh cao lớn với chất giọng đậm chất quý tộc, tóc vàng và có đôi mắt xanh lục sắc sảo nhất, ranh mãnh nhất mà Sarah từng thấy. Ngoài vẻ đẹp trai lịch lãm, phong cách quý tộc trẻ trung của anh luôn khiến tất cả phụ nữ đảo điên. Nếu như Sarah có thể để mắt đến ai khác ngoài Rome, hẳn cô đã phải lòng Maxwell Conroy ngay từ cái nhìn đầu tiên, nhưng thực tế anh chỉ nhận được từ cô một nụ cười lịch sự xã giao lạnh nhạt như thường lệ. Anh không để phí thời gian. Ngay khi có cơ hội ở một mình với Sarah, anh liền mời cô đi ăn tối.

Cô tròn xoe mắt nhìn anh đầy bất ngờ. Cô không thể nào hiểu sai ý định đó được, khi thấy đôi mắt anh chăm chăm nhìn mình không chút che giấu. Cô cắn môi. Từ chối anh thế nào đây để không gây khó khăn gì trong công việc? Dù vậy, cô không muốn nhận lời vì Rome có thể rủ cô đi chơi bất cứ lúc nào. “Tôi không nghĩ đó là ý hay”, cuối cùng cô đành nhả nhận từ chối. “Chúng ta phải làm việc với nhau, và anh cũng biết là tuy công ty không có quy định nào ngăn cấm chuyện hẹn hò giữa nhân viên, nhưng nói chung là không nên với người cùng phòng.”

“Tôi cũng biết rằng miễn là mình kín đáo thì thường chẳng ai thèm để ý cả”

Cô hít một hơi thật sâu. “Tôi chuẩn bị đi ăn với người khác rồi.”

“Liệu anh ta có để tâm chuyện này không?” Maxwell hỏi khiến Sarah bật cười khẽ.

“Chắc là không”, cô thú nhận, tiếng cười nhạt dần biến thành âm vang của nỗi đau đang hiển hiện trong đôi mắt xanh dịu dàng thấm đẫm nỗi buồn của cô.

“Anh ta đúng là kẻ ngốc”, Maxwell thăm thì, nhìn xuống mái tóc vàng óng tết thành bím của cô. “Nếu em quyết định cho người khác một cơ hội, thì hãy cho tôi biết với nhé.”

“Vâng.” Trong một khoảnh khắc, cô bắt gặp ánh mắt ám áp, sâu thẳm của anh. “Nhất định rồi.”

Thật lòng, Maxwell khiến cô bị thu hút nhiều hơn bất kỳ người đàn ông nào khác cô từng gặp trong đời, ngoại trừ Rome. Mới gặp cô đã thích Maxwell rồi, và thật lạ lùng là với anh, cô cảm thấy rất thoải mái, cô có cảm giác rằng anh nhận biết được những ranh giới cô đặt ra và sẽ nghiêm túc tuân thủ nó đến lúc được phép vượt qua.

Chiều hôm đó, Rome và Maxwell nán lại trên hành lang để thảo luận cho xong công việc trước khi ra về.

Sarah khóa cửa phòng lại, cất tiếng chào hai người khi đi ngang qua họ, cố không để ánh mắt nấn ná lại nơi Rome.

Maxwell quay lại để có thể nhìn cô khi cô đi dọc hành lang, đôi mắt sáng nheo lại thích thú. Ánh mắt tối sầm của Rome đánh lại và anh cũng quay lại nhìn theo Sarah, quan sát dáng đi yêu kiều của cô và chân váy phất phơ rủ quanh đôi chân thon dài. Anh không thích cách Maxwell nhìn cô, hết như một con mèo đang thích thú tìm hiểu xem sẽ dùng con chim hoàng yến này như thế nào cho bữa trưa của mình, trong anh bỗng thấy cồn cào giận dữ.

“Cô ấy là một phụ nữ thật xinh đẹp”, anh móm lờ, thăm dò phản ứng của Maxwell, mọi dây thần kinh trong anh căng lên chờ câu trả lời của anh ta. Maxwell lia sang anh ánh nhìn đầy ngờ vực. “Xinh thôi ư? Phải nói là vô cùng khả ái. Cô ấy quá tinh tế, quá tự chủ, đến nỗi anh phải nhìn kỹ mới cảm nhận hết được khuôn mặt ấy thanh khiết và cổ điển đến thế nào.” Rome đã trông thấy khuôn mặt cô bừng sáng lên vì sung sướng, đôi môi mọng lên vì những nụ hôn của anh như muốn cầu xin được hôn nữa. Anh đang đến với cô bằng nhịp điệu chậm rãi đầy khổ sở, mong đợi ở cô dấu hiệu chán nản vì phải kết thúc những cuộc hẹn chỉ bằng những nụ hôn. Đúng là cô thích những nụ hôn của anh, nhưng anh vẫn chưa thể phá vỡ được thái độ xa cách, dù có hôn anh nồng nàn đến đâu thì cô vẫn không mời gọi đi xa hơn. Anh bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng, cơ thể căng lên đòi giải phóng. Anh đã dành cho cô mọi buổi tối của mình, nên chẳng có một cuộc gặp chớp nhoáng với một phụ nữ nào khác để có thể làm dịu đi những đòi hỏi của thân xác đang cồn lên trong người. Anh chưa hề gặp một thành trì nào vững chắc đến như vậy từ khi còn là một cậu học trò phóng đảng, cố quyến rũ cho bằng được cô bạn gái trinh bạch mỗi buổi tối thứ Sáu trên ghế sau xe của mình.

Nhưng nếu có khi nào Sarah mất tự chủ để đi đến tận cùng đam mê thì phải là với anh. Anh thề sẽ không bao giờ để Maxwell nhìn thấy được sự lạnh lùng cố hữu nơi cô tan chảy trong cuồng nhiệt và khát khao nguyên thủy. Khát khao của cô là của anh, chỉ riêng một mình anh.

“Tôi đã thấy cô ấy trông thế nào rồi”, giọng anh đều đều nhưng đủ để phát tín hiệu cảnh cáo cho người đối diện.

Maxwell ném sang anh tia nhìn sắc lẹm, rồi thở dài.

“Vậy anh đã đánh bại tôi để có được cô ấy rồi phải không?”

“Tôi biết cô ấy nhiều năm rồi”, Rome đánh trống lảng.

Câu trả lời khiến Maxwell bật ra một tiếng khịt mũi. “Tôi cũng biết người quản gia của mẹ tôi nhiều năm rồi, nhưng tôi có cảnh cáo lũ đàn ông tránh xa bà ấy ra đâu.”

Rome cười phá lên, có điều gì đó khiến mọi chuyện trở nên dễ dàng hơn trong tuần qua. Dù sao anh vẫn thích Maxwell. Max có thể theo đuổi Sarah quyết liệt, nhưng anh ta sẽ không bao giờ giấu giếm điều đó, mà chỉ đơn giản sẽ chớp lấy cơ hội bất kì khi nào có thể. Rome cũng không khác gì khi anh kiên quyết có được cô cho riêng anh, nhưng anh giữ cho tâm trạng mình thư giãn, nhìn thẳng vào Max với vẻ thông hiểu giữa đàn ông với nhau.

Max nhún đôi vai xương xương của mình tạo thành một cử động tao nhã. “Tôi sẽ luôn ở ngay bên cạnh chờ anh thất bại.”

“Tôi khẳng định một lần nữa là không”, Rome nói vẻ nhạo báng.

Max mỉm cười hơi chế giễu. “Đừng vội thế.”

3. Chương 3

Trong buổi tiệc cocktail chào mừng Max tới trụ sở Dallas, ai nấy đều ngóng đợi được những nhà quản lý cao cấp của Spencer - Nyle để mắt tới và trò chuyện cùng. Rome, ông Edwards và Max là trung tâm của mọi sự chú ý, vì bộ ba này quản lý hàng tỷ đô la và hàng nghìn việc làm. Ông Edwards là người đàn ông hơi gầy và trầm lặng. Sự sắc sảo và hiểu biết sâu rộng đã giữ cho ông ở vị trí đứng đầu trong suốt mười lăm năm, chính ông tự tay chọn những cấp phó cho mình. Và sự tin tưởng của ông với họ luôn được đền đáp xứng đáng. Rome sẽ được chọn là người kế thừa vị trí chủ tịch trong tương lai và anh chắc chắn sẽ vào vị trí ấy khi ông Edwards về hưu. Quan sát những viên quản lý trẻ đầy tham vọng đang vây quanh ông, Sarah nhận thấy rằng sự thăng trầm trong sự nghiệp là chuyện thường tình, nhưng Rome là sự lựa chọn sáng suốt nhất của ông Edwards. Max tuy là người mới ở đây nhưng cách anh hành xử khá thoải mái với những người cấp trên cho mọi người thấy anh là một trong số những người đứng đầu.

Liên tục bị dò hỏi thông tin về Max khiến Sarah cảm thấy mệt mỏi nên cô bắt đầu thực hiện chiến lược không đứng lâu một chỗ. Cô vào buổi tiệc đúng lúc, tay vốc một nắm lạc hoặc bỏ một nhánh cần tây kẹp vào miếng pho mát, rồi lượn lờ quanh phòng mà không dừng lại nói chuyện với ai đủ lâu để họ kịp hỏi han gì thêm ngoài một câu chào xã giao. Cô cầm chặt ly rượu trong tay, nhấp một ngụm rồi cố ăn một lượng thức ăn đủ để hấp thu được hết chỗ còn đó trước khi nó kịp bốc lên đầu. Trước đó, cô đã kịp lên vào căn bếp nhỏ, nơi những người phục vụ đang hối hả bê món để kịp phục vụ cho thực khách và khi tìm được một cốc sữa, cô liền uống cạn một hơi hết như một người phụ bốc vác tu ừng ực lon bia ướp lạnh sau một ngày làm việc dưới cái nóng ba mươi tám độ C.

“Em ngấu nghiến nắm lạc trông như một người ăn kiêng sắp chết đói đến nơi ấy”, Rome nói khẽ vào tai khiến cô giật mình. Anh lấy ly cocktail từ tay cô và thay vào đó một ly cao chứa đầy một thứ chất lỏng màu hổ phách cùng với đá. “Đây. uống cái này đi này. Bia gừng đây.” Anh nháy mắt và uống nốt chỗ cocktail còn lại trong ly.

“Lúc này em đã kiểm được trong tủ lạnh một cốc sữa rồi”, cô mỉm cười nhìn anh, mắt long lanh. “Anh nghĩ em có nguy cơ ngã sấp mặt xuống đất trước khi buổi tiệc kết thúc không?”

Anh nhìn cô đăm đăm, để ý thấy đêm nay trong mắt cô không hề có nét buồn rầu thường trực. Phải chăng một chút còn trong đồ uống đã khiến cô cười vui vẻ như thế, hay có điều gì đã xảy ra làm cô hạnh phúc, anh không biết nữa, nhưng thôi kệ. Vì buổi tiệc này vừa phục vụ cho công việc vừa mang tính xã giao, nên anh đã không đưa cô đi, nhưng anh có ý định đến nhà cô sau khi tiệc tan. Ngay lúc này cách cô nhìn khiến anh cảm thấy có vẻ như cô đang thả lỏng sự kìm nén vô hình lâu nay vẫn ngăn cô hưởng ứng hoàn toàn với anh. “Không, khi bị say em không bao giờ làm điều gì đáng chê trách cả.” Anh trả lời câu hỏi của cô một cách dứt khoát. “Em là một thư ký quá hoàn hảo. Em đã làm cho Max phải nể phục.”

“Max dễ thương nhỉ”, Sarah đáp lại giọng ầm ập, nhìn quanh tìm kiếm vóc dáng cao lớn, thanh lịch của Max, không để ý thấy ánh mắt Rome đang tối sầm lại vì tức tối. “Em rất quý Ông Graham, nhưng thú thật là em thích làm việc với Max hơn. Max điều khiển công việc rất nhanh nhẹn.” Thật sai lầm khi lôi Max vào câu chuyện. Rome, theo bản năng, xoay người đứng giữa ngăn cách Sarah và những người còn lại trong phòng, cản trở tầm nhìn của cô về phía Max. “Tối nay anh đưa em về thì có phiền không?”, anh hỏi giọng đanh lại kiểu như ra lệnh chứ không phải xin phép, Sarah nhìn anh đầy cảnh giác.

“Nếu anh muốn. Em sẽ không ở lại đây lâu hơn nữa đâu. Anh ăn tối chưa, hay cũng chỉ mới ăn thế này thôi?” Cô đưa tay về phía dãy đồ ăn mình đã lượn quanh suốt cả buổi tối, toàn snacks và rau củ đầy màu sắc, tuy tươi ngon nhưng lại không đủ no. Rome quen ăn đồ bổ dưỡng. “Anh đang đói ngấu đây”, anh thừa nhận.

“Em có muốn đi ăn khuya không?”

“Không. Em nghĩ mình thích ăn ở nhà hơn”, cô nói, sau một lúc cân nhắc về lời mời. “Em có một ít thịt gà còn lại từ hôm qua, anh có thích sandwich thịt gà không?”

“Anh sẵn sàng đổi mấy thứ đồ ăn dành cho thỏ này lấy một miếng sandwich gà.” Tâm trạng có vẻ nhẹ nhàng hơn, anh cười thật tươi với cô, Sarah cũng mỉm cười đáp lại.

Lúc này trông anh thoải mái với cô hơn lúc nào hết và sự quan tâm khiến cô tươi vui hẳn lên. Có lẽ anh bắt đầu nghĩ về cô không chỉ là một người bạn đơn thuần, niềm hy vọng đó làm nét mặt cô bừng rỡ và rạng ngời, khiến những người đàn ông còn lại trong phòng không thể ngoảnh mặt đi khi trông thấy cô.

Đột nhiên Max xuất hiện, nhìn Sarah và nở một nụ cười âu yếm.

“Em nên ở bên cạnh tôi mới phải chứ”, anh nói giọng nhẹ nhàng và để ý thấy bộ váy màu mơ cô đang mặc rất hợp tông với làn da mịn mượt. “Quả thực không có em, tôi thấy lạc lõng ghê gớm. Nếu mấy hôm vừa rồi không có em chỉ dẫn cho, chắc tôi tự biến mình thành một thằng ngố mất.” Anh dợm đưa tay ra như muốn nắm lấy tay Sarah thì Rome đưa tay ngăn lại. Khuôn mặt tối sầm của anh đánh lại một cách đáng sợ khi nhìn Max. “Tôi đã cảnh báo anh một lần rồi”, giọng anh gầm gừ đe dọa. “Anh không được đụng vào Sarah.”

“Rome!” Quá bất ngờ và hoàn toàn mất đề phòng, Sarah thốt gọi tên anh, giọng hốt hoảng. Sao anh có thể xử sự như thế tại buổi chiêu đãi mang tính công việc thế này chứ. “Đâu có thấy cô ấy đeo nhẫn của anh”, Max đáp lại bình tĩnh, không hề nao núng. “Anh phải cạnh tranh lành mạnh chứ.”

Mặt tái nhợt đi trước tình thế xoay chuyển quá nhanh biến một cuộc chuyện bình thường, nhẹ nhàng thành một cuộc gây hấn thiếu kiềm chế của đàn ông, Sarah bước lùi ra xa cả hai người. “Các anh thôi ngay đi!” Cô ra lệnh, giọng run rẩy đến nỗi chỉ còn nghe như tiếng thì thầm. “Không ai được nói thêm một lời nào nữa!”

Rome hít một hơi thật sâu, cánh mũi nở rộng, và thật nhanh, anh choàng cánh tay rắn chắc qua vòng eo thon thả của Sarah. “Tôi đưa Sarah về nhà”, anh vừa nói rành rọt từng tiếng vừa bấu chặt những ngón tay mình vào eo cô. Giọng anh chỉ vừa đủ nghe và có vài người quay lại nhìn họ. “Cô ấy không được khỏe. Xin lỗi mọi người hộ chúng tôi, Max, gặp anh ở văn phòng sau nhé.”

Sarah biết mặt cô đủ tái để mọi người tin vào lời nói dối của anh, còn anh thì vội đẩy cô ra khỏi phòng trước khi ai đó có thể đến gần. Cánh tay quàng qua eo cô, gần như nhấc bổng lên khỏi mặt đất, chính xác là anh đang vác cô đi. “Rome, dừng lại ngay”, cô vùng vẫy cố tuột ra khỏi tay anh để tự bước đi.

Anh khẽ thốt lên một câu chữ thề, ôm cô chặt hơn rồi cúi xuống luồn cánh tay kia xuống bên dưới đầu gối và bế hẳn cô lên. Hành động mau lẹ của anh khiến cô choáng váng, đành bám chặt lấy vai anh. Thang máy ở mãi cuối hành lang và họ đi ngang một người đàn ông mặc lễ phục trắng đang nhìn chằm chằm phía sau lưng với vẻ cực kì tò mò.

“Anh đang làm trò cho thiên hạ xem đấy”, cô thì thầm. “Anh bị sao vậy?”, Sarah hoảng hốt đến mức quên cả giận, cảm giác như mình đang dò dẫm tìm đường xuyên qua một lớp sương mù, vì cô hoàn toàn không hiểu nổi tại sao anh lại hành động như vậy.

Anh dùng khuỷu tay thúc mạnh vào nút xuống trên cửa thang máy, rồi cố tình cúi đầu xuống hôn đầy âu yếm khiến cô cuộn người vào trong vòng tay, mở miệng đón nhận anh. Điều duy nhất cô có thể nghĩ lúc này là có lẽ hai người vẫn đang đứng giữa lối đi. Bởi khi anh hôn như thế, chỉ một nụ hôn cũng khiến mọi suy nghĩ biến mất trong tâm trí cô, chỉ còn lại sự khoái lạc êm dịu nhưng nóng bỏng đang dâng trào từ từ dâng cao.

Có tiếng tí tách vang lên, báo hiệu thang máy đã tới. Vẫn còn bồng cô trên tay, Rome bước vào, trong buồng thang máy không có ai ngoài họ, cô nhìn anh chằm chằm với vẻ hoang mang không dấu nổi. Nét mặt anh lộ rõ dưới ánh đèn huỳnh quang, nhưng cô vẫn không thể đoán được điều gì ẩn chứa đằng sau khuôn mặt ấy.

“Bây giờ anh có thể đặt em xuống rồi đấy”, cô đánh bạo nói khẽ. “Anh định bồng em như thế này băng qua sảnh khách sạn luôn hay sao?”

“Đây là Texas”, anh đáp vẻ chế giễu. “Không ai ngạc nhiên gì đâu, mặc dù vì lợi ích bản thân, anh nghĩ mình nên xốc em lên vai mới đúng.” Nói vậy nhưng anh cũng đặt cô xuống, dù tay vẫn còn ôm chặt eo.

“Tất cả những chuyện này là thế nào?”, cô hỏi khi cánh cửa mở ra và họ bước vào căn sảnh rộng rãi trang trí hiện đại, khắp nơi bày biện toàn đồ thủy tinh và cây cỏ.

“Nó được gọi là khẳng định quyền sở hữu.”

Cô im lặng suy nghĩ một lúc. Cô không phải là một người có tính bền bỉ, cũng không làm ra vẻ như không muốn, cũng không định vờ vịt, hay giả vờ không hiểu anh đang nói gì. Nhưng theo bản năng, cô vẫn thấy hơi lo ngại vì anh hành động quá nhanh. Cô bồn chồn đưa mắt thật nhanh về phía anh và anh hiểu ánh nhìn đó, miệng mím chặt. Nhìn vào anh, vào khuôn mặt đanh lại vẻ kiên quyết, cô biết mình đã bị tách khỏi đám đông theo cách một con ngựa giống tách con ngựa cái nó chọn ra khỏi bầy. Ý nghĩ đó khiến miệng cô khốc, đầu gối muốn khuỵu xuống. Có lẽ anh không phải người gốc Texas, nhưng anh biết cách làm giống như họ. Hành động của Max lúc này đã làm thức dậy bản năng sở hữu trong Rome và chính bản năng đó thúc đẩy anh tách cô ra xa những người đàn ông khác, có nghĩa là anh đã khẳng định quyền sở hữu của mình.

“Xe của em đằng này”, cô nói và đưa tay ra như muốn ngăn anh lại.

“Quên nó đi.” Anh thậm chí không thèm liếc nhìn cô khi hai người bước ra khỏi khách sạn, làn gió ấm mơn man lên mặt anh. “Sáng mai anh sẽ đưa em quay lại lấy xe.”

“Em nghĩ tốt hơn là để em lái xe về.” Giọng cô kiên quyết và anh hiểu quyết định đó, ngay lập tức nhận ra rằng chiếc xe mang lại cho cô cảm giác độc lập cần thiết lúc này, sau khi anh ngông nghênh mang cô ra khỏi bữa tiệc. Anh không muốn để cô thoát khỏi tầm mắt của mình một phút giây nào, nhưng lại sợ rằng nếu thúc ép quá thì sẽ có nguy cơ khiến cô lại trốn đằng sau cái mặt nạ lạnh lùng trước đây. Anh đã gần như phá vỡ sự dè dặt của cô nên bây giờ sẽ không để sự nóng lòng làm hỏng mọi thứ. Việc có cô trở thành nỗi ám ảnh, phá tan sự kiềm chế của cô là mục đích mỗi lúc một choán hết thời gian và suy nghĩ của anh nhiều hơn.

“Vây cũng được”, anh đồng ý, quyết định sử dụng khoảng thời gian một mình lái xe tới căn hộ của cô để trấn tĩnh lại. Anh thấy trong người bức bối, muốn vỡ tung và cần nhờ vào da thịt đàn bà mềm mại đầy lôi cuốn giúp bình tâm lại. Nhưng phải là da thịt của Sarah mới được. Cô là người phụ nữ duy nhất anh ham muốn kể từ khi Diane mất và anh muốn cô mãnh liệt đến mức phát bực vì cô cứ lúc nào cũng làm theo ý mình.

Cô quá nhọt nhọt, điềm tĩnh và tự tin, giống như một nữ hoàng băng giá. Liệu cô có lạnh lùng và đầy tự chủ như vậy trên giường không, hay là đôi mắt xanh sẫm kia sẽ sáng bừng vì thứ dục vọng tầm thường? Trong đầu anh hiện lên hình ảnh cô ở bên dưới mình, oằn người trong nhu cầu xác thịt vừa được đánh thức, những tiếng kêu hoang dại như bật ra từ tận sâu trong thân hình mảnh dẻ khi anh “đi vào” cô hết lần này đến lần khác...

Anh thôi nghĩ đến những hình ảnh đầy phóng túng, trán ướt đẫm mồ hôi khi dõi theo bước đi duyên dáng của cô. Anh lại chỗ xe của mình chờ cho đến khi chiếc xe nhỏ nhắn của Sarah lướt qua rồi mới nổ máy chạy đằng sau đi về hướng căn hộ của cô. Khi anh tới, cô đã để sẵn cửa mở và đầy cảnh giác nhìn anh bước vào, ngay sát sau lưng cô. Đôi mắt tối sẫm của anh vẫn đầy nguy hiểm, ẩn chứa sự ham muốn ghê gớm - cô hiểu nhưng không thể định lượng được. Cô muốn anh - luôn muốn - nhưng đồng thời cũng không muốn mình chỉ là chỗ ghé qua trong một đêm, một sự kết hợp chóng vánh chỉ để mang đến cho anh sự thỏa mãn, xong là quên ngay. Tự nhiên cô thấy muốn trì hoãn anh.

“Anh uống cà phê nhé?”, cô mời, thả cái ví nhỏ lên ghế sofa và bước về phía bếp.

“Không.” Anh từ chối thẳng thừng. “Em nghĩ mình nên chuẩn bị món gì đó để ăn, chỉ cho chắc thôi mà”, cô hỏi với qua vai. “Một miếng sandwich gà thì...?”

Không hề báo trước, anh bất ngờ ôm chèo lấy cô từ phía sau, hai bàn tay chắc khỏe vòng siết quanh eo và kéo lưng cô áp sát vào người anh. Anh cúi đầu, phả hơi thở nóng bỏng mơn man lên đường cong nơi cổ, nhẹ nhàng chạm vào làn da nhạy cảm và đánh thức tất cả dây thần kinh của cô. Cô thoáng rùng mình, nhưng không cố đẩy ra mà áp hẳn lưng vào thân mình rắn rỏi của anh. “Anh không muốn sandwich”, anh thì thào, nhảy nhót vào cổ cô, rồi dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt trên chỗ cần ấy như muốn vuốt ve xoa dịu. Sarah nhắm nghiền mắt sung sướng, ngửa đầu ra tựa lên vai và phoir đường cong nhạy cảm trên cổ cho anh.

Hơi thở anh trở nên dồn dập, hỗn hển bên tai cô và cách anh chạm vào mông cô cho thấy anh đang bị kích thích cực độ. Tay phải anh đang ôm hông, táo bạo lướt ngược lên ôm lấy ngực rồi miết nhẹ ở đấy, da thịt cô như bị đốt cháy qua lớp váy dưới bàn tay anh.

“Anh muốn đập vỡ hàm Max khi hắn ta cứ nhìn em như thể muốn làm việc này vậy.” Giọng anh có vẻ gì đó thô bạo mà cô chưa từng nghe thấy - thứ âm thanh của dục vọng phát ra từ lồng ngực. Hai bàn tay anh ve vuốt khắp người cô như muốn khẳng định quyền sở hữu anh vừa nói với cô lúc nãy. Cô dựa hẳn người vào anh, nhắm nghiền mắt, run rẩy khi những đợt sóng khoái lạc liên tục tràn qua, ngày một dồn dập. Bằng âm thanh thô bạo, hối hả, anh cuống cuống giật mạnh khóa kéo, vấy cô và thả nó rơi xuống mắc lại nơi hông, cởi luôn móc áo nịt ngực của cô, phơi ngực cô ra để anh thỏa sức ve vuốt và ngắm nhìn.

Sarah khẽ rên lên khi anh ôm cả hai bầu ngực trong lòng bàn tay, sờ nắn chỗ da thịt mềm mại ấy và nhẹ nhàng mân mê hai đầu nhũ hoa hồng hồng. “Em đẹp quá”, anh rên lên và giọng nói đầy dục vọng của anh khiến cô thấy mình xinh đẹp. Cô thích thú khi ngực mình được ôm trọn trong hai lòng bàn tay anh.

Anh đột ngột xoay cô lại, siết chặt lấy người cô khiến hai bên xương sườn đau nhói, vừa cuống cuống hôn cô đầy thèm khát. Anh dùng lưỡi mình cho cô biết điều anh muốn và dấu hiệu đó không thể nhầm lẫn được. Sarah hổn hển dưới miệng anh tìm kiếm không khí để thở. “Rome... xin anh!” Nhưng cô không biết cô đang cầu xin anh buông ra hay cầu xin anh mang đến cho mình thêm niềm khoái lạc nguyên thủy. Thân thể cô trở nên trĩu nặng, cùng với sự rộn ràng cuộn lên từ sâu trong lòng khiến cô áp chặt người vào anh thêm nữa. “Được”, anh nói vào cổ cô, hiểu lời cầu xin của cô theo cách anh muốn. Anh ngửa cô ra trên cánh tay mình để có thể chiêm ngưỡng trọn vẹn bộ ngực mời gọi và quyến rũ. Cô bật lên tiếng kêu khe khẽ khi đôi môi nóng bỏng của anh ghé sát đầu ngực mình. Bóng tối cuộn qua người, một thứ bóng tối ấm áp, mượt như nhung, phá tan tất cả sự e dè để cô hoàn toàn thuộc về anh. Cô như tan chảy trong niềm ham muốn nguyên thủy, tìm kiếm một cách bản năng những hoan lạc mà anh mang đến cho cô. Hai bàn tay cô rớt rít trên thân mình anh cũng như hai bàn tay anh trên người mình, nồn nóng muốn vứt bỏ những lớp quần áo ngăn cách cô với cơ thể rắn chắc của anh. Người anh run lên dữ dội vì những động chạm âu yếm đó và cuộn lên nỗi khát khao được hơn thế nữa.

Rồi họ cùng buông mình xuống sàn, cô cảm nhận lưng mình chạm vào lớp thảm nhung bên dưới. Vì quá nồn nóng, anh không kịp cởi hết quần áo của cô ra mà cứ thế kéo chân váy lên và tuột tất dài xuống đùi. Sarah cuống cuống với tay tìm anh, nét mặt đắm chìm trong niềm đam mê anh vừa khuấy động trong cô, hơi thở anh trở nên gấp gáp. “Từ từ, từ từ thôi nhé”, giọng anh khàn khàn, anh không muốn khoảnh khắc này kết thúc quá nhanh và anh tự biết mình đang đến rất gần sự thỏa mãn. Anh muốn biết chắc chắn cô cũng được như vậy, anh muốn nhìn khuôn mặt cô khi cô lên đến cực khoái. Anh kim lại, vừa vận người ra khỏi bàn tay thúc giục của cô vừa vuốt ve cô, hôn một cách chậm rãi đầy âu yếm làm cô cong oằn người thêm nữa.

Sarah kêu lên vì sự căng thẳng đang tăng dần, cảm giác vừa sợ hãi vừa thích thú khiến cơ thể như muốn nổ tung thành hàng nghìn mảnh nhỏ. Bàn tay ấm áp và những ngón tay sần sỏi của anh đang lướt nhảy múa trên thân thể cô, phá hủy sự kiềm chế và đập tan sự tự chủ của cô. “Em buông lỏng người đi nhé”, anh thì thào nựng nịu. Cô nghe theo, miệng bật ra những tiếng kêu vô nghĩa nhưng đầy đam mê, hai tay ôm riết lấy anh khi thân mình quặn quại trong niềm khoái cảm đang xâm chiếm.

Ngay khi cơn khoái cảm trong cô bắt đầu dịu đi, anh ghì chặt cô xuống sàn, lách người vào giữa hai đùi cô và đẩy thật mạnh. Sarah bật lên một tiếng thét xé toạc cổ họng vì không kiềm chế được, trong khi người giật nảy lên vì cú thúc quá bất ngờ. Nhưng rồi cô với tay lên quần quanh cổ anh, bám lấy anh, dâng hết cho anh cơ thể mượt mà yêu kiều của cô. Hơi thở của anh nặng nề và hoàn toàn mất kiểm chế, nhanh chóng chiếm lấy cô, một cách hoang dại, bất chấp cô đang đau đớn thế nào, một lần nữa thổi bùng lên ngọn lửa đam mê vừa mới dịu bớt trong cơ thể cô. Và rồi trước khi ngọn lửa nhỏ ấy bùng lên thành một cơn bão lửa thiêu rụi lấy cô, anh đạt tới cơn cực khoái của chính mình kèm theo một tiếng gầm bật ra giữa hai hàm răng nghiến chặt.

Quá nhiều cảm xúc khiến người Sarah như mê muội, cô vẫn nằm nguyên trên thảm khi anh lặn xuống khỏi người cô. Người rã rời, đầu óc chệnh choáng như của một ai khác. Những cảm giác lạ lẫm ấy vẫn chưa thực sự ngấm hết và cô đang cố gắng vượt qua tình trạng mụ mị này để có thể khám phá và hiểu được chúng. Có thể cô sẽ cứ thế nằm im tại chỗ và thậm chí ngủ ngay được nếu giọng nói, mặc dù đã được kiềm chế nhưng vẫn đầy vẻ giận dữ của anh không kéo cô ra khỏi cơn mê. “Chết tiệt, Sarah, sao em không nói cho anh biết trước!” vẫn còn hơi mơ màng, cô ngồi dậy với những động tác rời rạc, nhắm mắt như muốn ngắt, bộ dạng buồn cười khi lóng ngóng với chiếc váy, kéo nó lên vai và đẩy chân váy xuống cho đến khi che kín chân. “Em... cái gì cơ?”, cô lẩm bẩm về cực kỳ bối rối. Đột nhiên cô cảm thấy không còn hứng thú gì nữa,

thở dài rồi đưa tay lên che mắt.

Anh chửi thề, một từ tiếng Anh nguyên thủy tấp vào làn da nhạy cảm khiến cô co rúm người lại. Cô không thể hiểu tại sao anh tức giận, vì Diane ư? Đột nhiên cô đưa sang cái nhìn đầy ám ảnh khiến anh khựng lại, như thể tấm mạng vẫn thường che cặp mắt cô vừa rơi xuống khiến anh bất giác nhận ra nỗi đau ẩn giấu trong đó bấy lâu. Rồi cô nhìn lảng sang hướng khác và cố khẹp đôi chân đang run rẩy để đứng lên.

Anh lảo bảo vài tiếng gì đó đầy bực dọc, rồi băng qua phòng chỉ bằng ba sải chân, cúi xuống bế bổng cô lên mà không mất một chút sức lực nào. “Thế em trông đợi điều gì nào?”, anh cúi kính, rồi mang cô vào phòng ngủ và đặt lên giường. “Giấu anh là việc vô cùng ngu xuẩn!” Mặc dù còn tức giận, nhưng anh vẫn rất nhẹ nhàng khi cởi quần áo cho cô.

Sarah nằm im để anh săn sóc mình. Cuối cùng thì cô cũng hiểu được tại sao anh giận dữ. Anh đã không nghĩ đây là lần đầu tiên của cô. Cô chỉ muốn biết thật ra anh thất vọng về cô hay tự giận mình đã không kiềm chế được dục vọng. Khi mặc áo ngủ vào cho cô và đỡ cô nằm xuống gối, anh ngồi xuống giường ngay sát bên cạnh, ánh sáng từ ngọn đèn duy nhất trong phòng chiếu ngang qua khuôn mặt góc cạnh. Anh hít vào một hơi thật sâu như muốn lấy lại tự chủ. Trong đầu bất chợt nảy ra một ý nghĩ hài hước khiến cô muốn bật cười, môi hơi xếch lên. Cô cố kìm lại, nhận ra rằng người đàn ông này đang không có tâm trạng hài hước, nhưng cô đã cười mất rồi. Môi cô cong lên với nụ cười âu yếm và dịu dàng trên anh, “Quan hệ tình dục không biến em thành người tàn tật đâu. Lẽ ra cứ để em tự cởi quần áo đi.”

Anh nhìn cô giận dữ, rồi nhận ra vẻ âu yếm trong nụ cười đang muốn anh chia sẻ giây phút này với cô. Nhận ra mình đang xem cô như một người bị thương cần được chăm sóc mà lại mất bình tĩnh vì một điều không đáng, anh bỗng thấy ngượng ngập. Anh cố gạt đi cảm giác ấy để lấy lại vẻ nghiêm nghị. “Vậy thì em đã may mắn hơn em đáng được nhận rồi đó. Chắc anh làm đau em rồi, rất đau đấy. Quái quỷ thật, lẽ ra em phải cho anh biết đây là lần đầu tiên của em chứ!”

“Em xin lỗi”, cô nói giọng nghiêm túc về biết lỗi. “Em không biết mình cần phải làm thế.”

Trong một thoáng anh như muốn nổ tung, cơn giận điên cuồng bùng lên trong đôi mắt đen sẫm. Nhưng anh vốn giỏi kiềm chế, ngay lúc này anh đang rất cố, cố không nói gì thêm cho đến khi anh tin giọng mình có thể nhẹ nhàng trở lại. Sau cùng anh vọc tay vào mái tóc rối bù của mình khiến cho nó càng rối thêm. “Em đã ba mươi ba tuổi rồi. Thế quái nào mà em vẫn còn là một trinh nữ được chứ?”

Những lời nói cứ tuôn ra một cách vô thức, không hề theo ý anh. Sarah vô cùng hổ thẹn khi nhận thức được rằng mình hoàn toàn là một kẻ lỗi thời. Nếu được sinh ra vào thế hệ trước đó, thì cô đã không bị xem là cổ hủ và thậm chí đến khi lấy chồng, sự trinh tiết của cô sẽ được đánh giá cao. Thay vào đó, cô giờ đây lại trở thành người lỗi mốt trong một xã hội tân tiến hơn. Không phải vì cô không có những tò mò hay ham muốn thường tình, hay bởi cô quá đoan trang, mà chính cái ý thức luôn muốn giữ mình trong một phạm vi an toàn đã ăn sâu trong lòng ngăn cô liều “đi đến tận cùng” trong tất cả các mối quan hệ mà theo cô chỉ là tầm thường và thoáng qua. Rồi cô gặp Rome và điều đó đã tước hết cơ hội của tất cả những người đàn ông khác, nhưng Rome cũng không phải dành cho cô. Và nếu không có được anh, thì cô cũng chẳng muốn người nào khác, chỉ đơn giản vậy thôi nhưng lại không thể giải thích cho anh hiểu được.

Thậm chí cô cũng không cố trả lời mà chỉ nhìn anh bằng ánh mắt trầm buồn, ánh sáng vừa bùng lên trong mắt khi nãy đã biến mất.

Người Rome đột nhiên run bắn như bị nện một cú trời giáng, anh nhìn cô chằm chằm với vẻ mặt đau đớn. Diane sẽ nói gì nếu cô ấy biết anh vừa quyến rũ bạn thân nhất của mình? Lòng anh đau như có ai vò xé bên trong, cảm giác đau đớn và tội lỗi dâng trào khi đột nhiên nhận ra hành động thỏa mãn dục tính anh vẫn tìm kiếm ở những người đàn bà khác, mà lâu nay anh vẫn xem là sự phản bội, chẳng thấm vào đâu khi so với cách anh phản bội Diane qua Sarah. Với anh, Sarah không phải là một thân thể vô danh. Anh nhận biết cô trong từng khoảnh khắc, anh muốn cô vì tính cách và những nét đặc trưng của riêng cô. Không chỉ thế, niềm khoái cảm anh có với cô thật choáng ngợp, xóa sạch hoàn toàn những ký ức về những lần ân ái với vợ, về những giây phút nằm trong đêm và trò chuyện cùng cô ấy sau mỗi lần gần gũi. Anh đã không hề nghĩ gì đến Diane, trong đầu anh hoàn toàn là hình ảnh của Sarah, tất cả những cảm xúc đều hướng về cô, đó là điều phản bội lớn nhất.

Đã đến lúc anh phải rời khỏi cô. Anh đứng lên và ngáp ngừng đi băng qua phòng, tay vọc lên tóc về bối rối

cùng cực. Tại sao cô cứ nằm đó nhìn anh với cặp mắt đầy bí ẩn như vậy? Anh không thể hiểu nổi dù chỉ một chút. Anh đã nghĩ rằng nếu có thể chiếm được cô và đặt vào vị trí tầm thường như tất cả những người phụ nữ đã ăn nằm với anh trong hai năm qua, thì sự bí ẩn nơi cô sẽ biến mất và anh sẽ không còn cảm thấy bị ám ảnh nữa, nhưng điều đó đã không xảy ra. Ngược lại, bây giờ ở cô lại xuất hiện một sự bí ẩn khiến cô còn huyền ảo hơn trước và lại trở về trạng thái xa cách cố hữu, quá xa để cho anh có thể với tới được.

Đột nhiên điều đó vượt ra khỏi giới hạn chịu đựng của anh. Anh cảm thấy khó thở, nhìn cô với vẻ trừng trừng giận dữ vì sự sợ hãi dâng lên bao trùm lấy anh. “Khốn kiếp”, anh thốt lên cảm phẫn. “Này, em có sao không đấy?”

Sarah nhếch một bên mày. “Em ổn.” Giọng lạnh nhạt và hết sức kiềm chế, như thường lệ.

“Anh phải về”, anh nói khẽ. “Anh xin lỗi, anh biết mình hành động như một thằng khốn, nhưng anh không thể...” Anh ngừng lại, lắc đầu thất vọng “Ngày mai anh sẽ gọi cho em.”

Gần đến cửa thì anh nghe tiếng Sarah vọng ra. “Không cần đâu. Em ổn thật.” Anh ngoái nhìn với vẻ hung dữ rồi đi luôn, vài giây sau cô nghe thấy tiếng sập cửa. Ngay lập tức, cô vùng dậy và bước ra khóa cửa lại, rồi trườn lại vào trong giường, nhắm mắt bởi những cử động vừa rồi khiến toàn thân đau nhức.

Thế là tình bạn mong manh đang chớm nở giữa hai người đã vỡ tan chỉ bởi ham muốn tầm thường nhất thời. Anh vẫn mãi như vậy, dù cô đã dâng hiến trọn vẹn cả thân xác lẫn con tim. Cô biết quan hệ giữa hai người lúc này chưa đủ sâu đậm để có thể dẫn đến sự gắn gũi thân xác như vậy. Anh đã chiếm lấy cô và cô đã trông thấy sự giận dữ cũng như cảm giác tội lỗi trong đôi mắt khi anh nhìn cô. Bởi vì rất hiểu anh nên cô biết lúc đó anh đang nghĩ về Diane và thấy hối hận vì khoảnh khắc buông thả, thiếu kiềm chế trên thảm. Sarah không khóc. Cô đã hy vọng, nhưng giấc mơ quá ngắn ngủi đến nỗi cô không để mình tin vào nó. Anh đã đi rồi. Vậy là cô sẽ chẳng bao giờ có được anh, về mọi mặt. Cô không có lòng tin của anh, hay tình yêu của anh. Sự quan tâm của anh với cô không hề mang một ý nghĩa gì cả. Giờ thì sao đây? Liệu cô có thể tiếp tục làm việc cùng công ty, nhìn thấy anh hằng ngày nữa không? Hay cuối cùng cô lại rơi vào tình trạng bất lực và chỉ biết thu mình vào một xó rồi ngồi tự an ủi chính mình? Xét cho cùng, cô đã rất bản lĩnh suốt nhiều năm và cũng chẳng buồn nhớ mình như thế đã được bao nhiêu năm, rốt cuộc cái bản lĩnh đó cũng chẳng mang lại được điều gì ngoài nỗi đau triền miên lấp đầy trong tim và một căn hộ trống vắng. Cô đã ba mươi ba tuổi, đã qua cái tuổi đẹp để để lấy chồng và sinh con, còn tình yêu cô hằng khao khát cũng lẩn tránh cô.

Cái kết cục cuối cùng của cuộc đời cô là có một căn hộ xinh xắn, một chiếc xe đúng mốt và lãng phí cả cuộc đời để đi yêu chồng của bạn thân. Thời gian và cuộc đời cứ thế đi ngang qua, lướt qua đôi tay đang dang rộng đón chờ, nhưng không dừng lại để mắt đến cô dù chỉ một chút.

Khi quá khứ chẳng mang lại điều gì tốt đẹp thì nửa đêm là thời gian tốt nhất để cô lập kế hoạch cho tương lai. Cô nằm im, tự ép mình phải suy nghĩ hợp lý và thận trọng, dù lòng có đau đớn đến mấy. Điều cần quan tâm nhất bây giờ là phải mau chóng tìm ngay một công việc khác. Nếu ngày nào cũng gặp thì cô sẽ không bao giờ quên được anh. Sáng thứ Hai tới cô sẽ bắt đầu tìm một công việc phù hợp cho mình và không nghĩ đây là việc quá khó khăn bởi cô có nhiều bạn bè và mối quan hệ trong những năm làm việc cho Spencer - Nyle, nơi cô chăm chỉ làm việc để thăng tiến trong nghề nghiệp mà thực lòng không hề muốn. Diane từng là một người có nhiều tham vọng, cũng từng lập ra những kế hoạch lớn cho tương lai nhưng đến khi gặp Rome thì cô quẳng hết. Còn Sarah, tất cả những gì cô muốn chỉ là có một ai đó để yêu thương, một người chồng tận tụy, những đứa con để quan tâm chăm sóc và một tổ ấm là chốn ẩn náu giúp cô lánh xa những bụi bặm cuộc đời. Lại một lần nữa cô nhận ra rằng người đàn ông yêu cô sẽ không bao giờ là Rome.

Giờ đây, nỗi đau ấy bóp nghẹt trái tim cô vẫn mạnh mẽ và mới mẻ hết những ngày đầu.

Liệu có điều gì tốt đẹp đến với cô dù đã rời bỏ Spencer - Nyle nhưng trong lòng vẫn còn tơ tưởng đến người đàn ông mà mình không thể có? Đã đến lúc - thực sự đã đến lúc - cô phải quên Rome và bắt đầu tìm kiếm một người có thể đáp lại tình yêu của cô. Trong tâm trí cô bỗng xuất hiện khuôn mặt xương xương và thông minh của Max. Cô nín thở. Max ư? Cô không thể lợi dụng anh được.

Anh đáng có được điều tốt đẹp hơn thế. Nhưng quả thực cô bị Max cuốn hút hơn tất cả những người đàn ông khác, ngoại trừ Rome. Nếu anh mời cô đi chơi lần nữa, cô sẽ chấp nhận. Rồi cô cũng sẽ rời công ty nên sẽ chẳng còn tồn tại mối nguy hiểm nào liên quan đến quan hệ giữa ông chủ và thư ký nữa.

Từ từ rồi cô cũng sẽ yêu anh. Có lẽ tình yêu đối với anh sẽ không bao giờ sâu nặng và mãnh liệt như với Rome, nhưng trên đời này có nhiều loại tình yêu và tất cả chúng đều đáng giá. Kể từ bây giờ, cô sẽ không bỏ qua chúng nữa.

Cái kế hoạch táo bạo và mới mẻ đó không bao giờ có cơ hội thực hiện. Sáng hôm sau mới chưa đến bảy giờ cô đã bị dựng dậy bởi tiếng chuông cửa kêu inh ỏi. Cô loạng choạng tụt xuống giường, tìm cái áo choàng khoác vội lên người rồi đi ra cửa. Đứng tựa người vào cửa mệt mỏi, những bắp thịt vẫn còn đau mỗi khi cử động, cô thận trọng hỏi vọng ra. “Ai đó?”

“Rome đây.”

Sarah đột nhiên cảm thấy sợ hãi, cô dựa hẳn người vào cửa. Làm sao có thể quên được anh khi hết lần này đến lần khác anh cứ xông vào cuộc đời của cô? Tổn thương vậy đã là đủ quá rồi. Cô không cho phép mình giữ trong đầu hình ảnh anh chiếm giữ cô vì cô không thể chịu nổi chuyện đó, không thể bắt đầu chấp nhận được việc anh có cô rồi bỏ đi ngay sau đó. Diane vẫn còn đó, vẫn luôn tồn tại giữa họ.

“Sarah,” anh ra lệnh bằng giọng trầm trầm khi thấy cô không chịu mở cửa. “Chúng ta phải nói chuyện. Mở cửa cho anh.”

Cô cắn môi, biết chắc rằng ắt sẽ phải có một cuộc tranh luận thẳng thắn nên cô xoay khóa mở cửa, rồi bước lùi sang một bên nhường lối cho anh bước vào. Cô liếc nhanh sang anh rồi nhìn lảng qua hướng khác. “Anh uống cà phê nhé?”

“Ừ, nhiều vào. Đêm qua anh không ngủ.”

Bộ dạng anh lúc này quả thực giống người mất ngủ cả đêm. Dù anh đã thay trang phục, quần jeans và áo polo đỏ, đối lập với nước da nâu, nhưng những đường nét trên khuôn mặt khắc khổ hơn thường lệ, hai mắt thâm quầng. Trông anh râu rĩ và thậm chí có vẻ dữ tợn. Anh theo cô vào bếp, trong lúc cô đặt ấm pha cà phê anh đứng tựa hông vào chiếc ghế đầu, một bàn chân đi bốt ngoắc vào thanh ngang bên dưới ghế, chân kia duỗi ra phía trước. Anh nhìn cô thật kĩ, tự hỏi tại sao cô trông vẫn điềm tĩnh như vậy mặc dù rõ ràng vừa mới bị lôi ra khỏi giường. Ngoại trừ mái tóc nhạt màu rối tung, trông cô xa vắng như một bức tượng thạch cao lạnh nhạt, đáng yêu nhưng xa cách.

“Anh muốn em,” anh đột ngột lên tiếng khiến cô giật mình mắt mở to, tròn xoe.

“Anh đã lên kế hoạch để có em.” Anh nói tiếp và thăm dò những nét thay đổi trên khuôn mặt, chú ý phản ứng của cô. “Đêm hôm qua không phải là do anh thiếu kiểm soát, anh đã có ý định chiếm lấy em ngay giây phút ép em rời khỏi buổi tiệc. Anh đã định chiếm được em rồi quên ngay. Nhưng sự việc đã không đi theo hướng như thế”, giọng anh từ tốn. Sarah nhìn trần trời vào ấm cà phê như thể những giọt cà phê chậm chạp rơi xuống bình thủy tinh đang hút hồn cô. “Em cũng thừa nhận rằng mọi việc đều diễn ra đúng theo kế hoạch của anh”, cô ép cho giọng mình nói thật nhẹ nhàng. “Em không thể lấy gì để so sánh với nó, nhưng giờ đây có vẻ như kế hoạch của anh rất thành công một phần là tại em không kiểm chế được ham muốn của mình. Ngay cả ý nghĩ nói không với anh cũng không hề tồn tại trong đầu em.”

“Kế hoạch của anh phá sản cũng bởi thế. Đó là lần đầu tiên của em và anh không thể quên được. Anh đã gây nguy hiểm cho em vì anh đã không dùng biện pháp...”

Sarah giật bắn người, khi ý nghĩ mang thai lần đầu tiên dội vào óc cô. Cô nhìn anh chằm chằm một lúc lâu, nhắm tít trong đầu, rồi thở phào nhẹ nhõm dựa người vào tủ bếp.

“Em sẽ không có đâu”, cô nói khẽ. “Không đúng ngày.”

“Ôn Chúa”, anh nhắm mắt lại thở dài. “Vậy mà anh đã rất lo lắng. Nếu điều đó xảy ra anh sẽ day dứt lắm.”

“Em lớn rồi”, cô nhấn mạnh, đẩy nỗi sợ hãi khỏi đầu óc. “Anh không cần phải cảm thấy có trách nhiệm với em.”

“Dẫu biết thế nhưng anh vẫn thấy có trách nhiệm với em. Diane yêu quý em”, anh vừa nói vừa chăm chú nhìn cô. “Cô ấy sẽ không tha thứ cho người nào làm em tổn thương, giờ thì mọi điều anh đã làm đều mang đến cho em sự đau đớn. Chắc cô ấy cũng muốn... muốn anh quan tâm đến em”. Anh hít một hơi thật mạnh, mắt sáng lên, toàn thân cứng lại vì căng thẳng.

“Sarah, lấy anh nhé?”

4. Chương 4

Sarah nhìn anh. Lời cầu hôn khiến cô thấy mình bị xúc phạm và sỉ nhục đến nỗi không thể phản ứng mất một lúc lâu. Cô yêu anh nhưng quả thực chưa bao giờ nghĩ đến việc lấy anh. Anh nghĩ cô sẽ lấy anh để giúp lương tâm anh thanh thản hay sao? Lẽ nào anh nghĩ cô đang tuyệt vọng đến nỗi sẽ nhảy cẫng lên vì cơ hội này? Còn tệ hơn thế, anh đúng ư? Lòng cô bấn loạn, không biết liệu mình có đủ mạnh mẽ để khước từ anh không, ngay cả khi thừa biết rằng anh hỏi cưới cô vì một lý do bất hợp lý nhất.

Để có thời gian suy nghĩ, cô quay lại lấy hai cốc cà phê ở trên tủ bếp, đứng quay lưng về phía anh trong khi cố gắng điều chỉnh nhịp thở trở lại bình thường và cân bằng cảm xúc. Tay xoay xoay chiếc cốc bằng sứ láng mịn, cô cuối cùng cũng thốt lên. “Tại sao?”

Làn da nâu rám nắng của anh hiện vẻ nhợt nhạt và cô biết việc hỏi cưới cô với anh không hề dễ dàng. Sao anh lại làm như thế khi mà trong tim vẫn còn nguyên vẹn hình bóng của Diane?

Giống như các doanh nhân thành đạt khác, anh bắt đầu phác họa những lợi ích của một thương vụ liên doanh. “Anh nghĩ chúng ta sẽ có một cuộc hôn nhân tốt đẹp. Chúng ta đều là người của công việc, đều hiểu rõ áp lực mà người kia phải gánh chịu, những công việc khẩn cấp đến đúng vào những lúc đáng lẽ chúng ta phải ở cùng nhau. Chúng ta sẽ hòa thuận với nhau hơn trước đây và những chuyến đi thường xuyên của anh sẽ giúp cho cả hai có được không gian riêng tư. Anh biết em quen với sự độc lập và cần có thời gian cho riêng mình”, anh nói thật trọng, mắt không rời khỏi cô, cố đoán cô sẽ tiếp nhận lời cầu hôn của mình như thế nào, nhưng nó chỉ giống như tìm kiếm biểu hiện trên nét mặt mịn màng lạnh lùng của một con búp bê bằng sứ. “Cả hai ta đều biết cách không xâm phạm vào sự riêng tư của người kia.” Cà phê đã đun xong. Sarah đổ hết bã rồi rót ấm cà phê đang bốc hơi thơm lừng vào hai chiếc cốc. Sau khi đưa cho anh, cô dựa người vào quầy bếp khẽ thổi cốc cà phê của mình cho nguội bớt. “Nếu chúng ta cần nhiều thời gian riêng tư như vậy, kết hôn làm gì cho phiền ra?”, cô lên tiếng. “Cứ giữ nguyên tình trạng hiện tại có phải hơn không?”

Khuôn mặt tối sầm của anh dịu lại khi nhìn vào mái tóc sáng màu đang xỏa tung sống động, quấn quanh vai cô. “Sarah, nếu em là kiểu phụ nữ có thể chấp nhận một mối quan hệ qua đường, thì đêm qua đâu phải là lần đầu tiên của em.”

Sarah bắt giác run rẩy, anh quả thực là một tay cừ giỏi. Anh biết cách phòng thủ và tấn công, đồng thời cũng biết cách dễ dàng thoát khỏi một cuộc tranh cãi đang manh mún. Không, cô không phải là kiểu phụ nữ lang chạ, vì chưa bao giờ để mất tối một người đàn ông nào khác ngoài anh. Lẽ nào anh không nhận ra được điều hiển nhiên đó? Một phụ nữ giữ gìn sự trinh trắng quá lâu - cho dù có nhiều cơ hội để thay đổi điều đó - lại lao vào vòng tay anh đêm hôm trước mà không đòi hỏi gì như thế, chỉ có một lý do duy nhất mà thôi.

“Đêm qua rất tuyệt!”, anh nói nhẹ nhàng, lời nói bay bổng như một sợi dây leo đang quấn riết lấy trái tim cô, kéo lại gần, khiến cô nghe theo ý muốn của anh. “Em tuyệt đến nỗi làm anh gần như phát điên, nhưng anh vẫn có thể cảm thấy sự mềm yếu ẩn sâu trong em. Nếu có thể giữ em lâu hơn, em cũng sẽ phát điên lên vì anh chứ? Mà em đã bắt đầu cảm thấy tuyệt chưa?”

Anh trượt khỏi ghế, tới gần bên cô, giọng nói trầm mướt như nhung đầy quyến rũ. Anh đứng đối diện, vừa uống cà phê vừa đắm đuối nhìn cô kể cả lúc nghiêng cốc uống.

Sarah cũng hợp một ngụm cà phê và giữ lại nơi đầu lưỡi để vị đắng của nó làm thỏa mãn vị giác của mình. Lúc này, cô có thể cảm nhận được hơi nóng đang bốc lên mặt và nguyên rửa làn da nhợt nhạt của mình, chỉ một chút ửng hồng thôi cũng lộ rõ. “Có...”, cô nhất gừng thừa nhận.

“Anh sẽ là một ông chồng tốt. Chung thủy, chăm chỉ, trung thành, đúng kiểu Ngổ hay bất kì kiểu gì na ná như vậy.” Cô ngược lên nhìn anh thật nhanh và trông thấy sự thích thú long lanh trong đáy mắt sáng bừng

lên lấp lánh ánh vàng mỗi khi tâm trạng vui vẻ. “Anh thích cuộc sống gia đình”, anh tiếp, giọng hơi chùng xuống khi nói ra những tâm tư của mình. “Anh thích sự ổn định của nó, nơi có tình bạn bè và một người nào đó cùng ngồi uống cà phê vào những buổi sáng mưa gió và những đêm đông lạnh lẽo. Giờ trời cũng đang mưa đấy, chẳng phải là rất thú vị hay sao?” Anh ôm gọn chòm vai tròn nhỏ của cô trong lòng bàn tay, những ngón tay anh xoa bóp khớp xương mảnh dẻ, rồi cứ thế lướt tay vào trong cổ áo, những ngón tay anh lần vào dưới lớp vải áo ngủ và mơn trớn khuôn ngực tròn căng.

Sarah đứng bất động, nín thở; cơn khoái cảm từ sâu bên trong đang dâng lên khiến cô run rẩy. Anh thật không công bằng. Cô có thể nghĩ ngợi được gì khi cơ thể tuyệt đẹp được tạo hóa ban tặng cho mình đang hưởng ứng trước những cái vuốt ve của người đàn ông cô yêu và chúng đã choán hết tâm trí của cô? Trí tuệ là một thứ hay ho, nhưng lúc này Rome đang nhanh chóng dạy cô rằng lý trí không thể chế ngự được những ham muốn bản năng tự nhiên. Rome nhìn cô thật gần, nhận thấy màn sương mỏng diệu của sự đam mê đang che phủ ánh nhìn lạnh lùng của cô. Đôi hàng mi khép nhẹ, mí mắt trở nên nặng nề, hơi thở gấp gấp hơn giữa đôi môi đang hé mở mềm mại. Tim anh cũng đập dồn dập khi cảm nhận bầu ngực cô đang ấm dần lên dưới tay mình, mùi hương quyến rũ đặc trưng phảng phất cho thấy cô đã sẵn sàng. Trước khi mọi việc trở nên quá muộn, anh rút tay, nhưng đôi tay không cưỡng lại được ham muốn đang dâng trào khiến anh lại siết chặt vòng eo thon thả của cô, kéo sát vào lòng. Ly cà phê trên tay cô sóng sánh suýt đổ ra ngoài nhưng anh đã nhanh tay để cốc của mình xuống và cầm cốc của cô đặt ngay bên cạnh.

Rồi cô nằm gọn trong vòng tay Rome, thân hình mềm mại nép sát vào anh, khẽ tựa mình cho vừa khớp với thân hình to lớn, cứng cáp của anh, những cử động đó khiến cho hơi thở của cả hai càng gấp gáp. “Thấy không em?”, anh thì thào, giọng run run, mặt vùi vào mái tóc mềm mượt của cô. “Chúng ta bên nhau rất tuyệt. Tuyệt vô cùng.”

Sarah vòng tay ôm lấy lưng anh và cô cảm nhận được hơi ấm trên lưng áo do nước thấm vào khi anh băng qua cơn mưa. Mùi vị tươi mát của cơn mưa đầu thu hòa lẫn với mùi đàn ông quyến rũ căng tràn sức sống khiến cô dụi dụi mũi vào hõm vai anh. Cuộc hôn nhân của cô và anh sẽ như thế nào đây, thiên đường hay địa ngục? Cô sẽ bằng lòng với những gì anh có thể cho cô, hay trong lòng sẽ héo hon, chết dần chết mòn vì trái tim anh lại luôn thuộc về Diane trong khi cô muốn mọi thứ ở anh? Ngay lúc này đây, khi họ đang đứng trong bếp với vòng tay ôm siết thế này, cô cảm thấy hoàn toàn thỏa mãn, nhưng khi cuộc sống đều đều thường nhật làm cô mệt mỏi thì cô có cần gì hơn ở anh không?

Anh từ từ đưa hai bàn tay to lớn của mình miết ngược lên lưng, vuốt ve từng chiếc xương sườn và từng đốt sống của cô. “Đồng ý đi, bé con,” anh nựng nịu, lời âu yếm đầu tiên anh dùng với cô, khiến lòng cô tan chảy. “Anh muốn em, anh luôn muốn em, vậy mà suốt những năm qua em chỉ chìa cho anh bờ vai lạnh lùng, cứng nhắc. Cuộc hôn nhân của anh với Diane sẽ bị hủy hoại nếu anh theo đuổi em, anh yêu cô ấy rất nhiều. Nhưng anh vẫn luôn muốn em và bây giờ Diane không còn nữa, anh nghĩ... anh nghĩ cô ấy cũng ủng hộ hai chúng ta chăm sóc cho nhau.” Gục mặt lên vai anh, Sarah nhắm mắt trong xót xa. Khi anh nhắc đến Diane, mỗi lời nói như một lưỡi gươm cửa vào trái tim cô. Làm sao cô có đủ mạnh mẽ để sống trong khi biết rằng mình sẽ không bao giờ thay thế được Diane trong lòng anh? Trong lòng đốn đau chất ngất, nhưng khi Rome nhẹ nhàng ôm chặt cô, mọi suy nghĩ trở nên rối bời. Khẽ trở người, anh dựa lưng vào bàn bếp, choãi chân ra để đỡ cô, hai tay kéo và siết chặt vào ngực.

“Nếu muốn có em thì anh phải cưới em thôi.”

Đưa bàn tay lên ôm lấy cằm, anh nhẹ nhàng nâng cô ngẩng lên. “Em không thuộc loại phụ nữ mà anh có thể đối xử sao cũng được. Anh đang đề nghị em một sự ràng buộc mang tính pháp lý đấy, hôn nhân sẽ mang đến cho em tất cả những quyền lợi. Anh sẽ chung thủy. Anh thích sự ràng buộc với một người phụ nữ chứ không phải hàng nghìn cuộc tình một đêm với những người đàn bà mà ngay cả đến tên họ anh cũng không thể nhớ nổi. Chúng ta biết nhau, chúng ta biết mình mong đợi điều gì. Trên hết, chúng ta là bạn. Chúng ta có thể tán gẫu với nhau về chuyện công sở và hàng trăm thứ mà cả hai đều biết. Chúng ta sẽ rất ăn ý, sẽ khiến nhiều kẻ phải ganh tỵ.”

Anh chỉ ra cho cô thấy mọi lý do hợp lý tại sao cuộc hôn nhân giữa họ sẽ xuôi chèo mát mái. Ngôi nhà của họ sẽ là một công sở mở rộng và tình dục đóng vai trò như một lớp kem trang trí trên bề mặt chiếc bánh ngọt. Cô lập tức có thể hình dung được họ lúc đó: sau khi sắp xếp tài liệu gọn gàng đúng vị trí vào cặp của mình, họ đổ ập vào nhau với đam mê hoang dại, sự lịch thiệp công sở vỡ tan vì ham muốn tột cùng phải

hòa vào thân thể nhau trong một nghi thức cổ xưa để bảo đảm việc duy trì nòi giống.

Đột ngột hai tay Rome siết chặt lấy Sarah và cô có thể cảm nhận được sự căng thẳng của anh trên cơ thể mình. “Trước khi quyết định, em cần phải biết điều này.” Một lưu ý thô bạo, trần trụi, cho cô biết anh không muốn nói ra những điều mình nghĩ, nhưng trong một cuộc thương lượng, mặt trái cũng như mặt phải của vấn đề luôn được cân nhắc kỹ lưỡng và anh đang xem cuộc hôn nhân của họ như một kiểu liên kết kinh doanh. “Anh không muốn có con”, anh nói giọng cay nghiệt. “Không bao giờ. Sau khi mất Justin và Shane, anh không thể chịu được việc ở gần trẻ con. Nếu em muốn có con, thì anh sẽ rút lui luôn bây giờ, vì anh sẽ không thể mang chúng đến cho em được.” Mặt anh biến dạng vì đau đớn, sau đó khi kiềm chế được cảm xúc, trên đó chỉ còn lại vẻ cam chịu đáng thương. “Chỉ là anh không thể vượt qua nỗi...”, giọng anh nhỏ dần, cô cảm thấy hai vai căng cứng như đang gồng lên chống đỡ một gánh nặng quá sức chịu đựng.

Sarah ghen đắng, tự hỏi có bao nhiêu lời cầu hôn kèm theo một tuyên bố trung thực đến thẳng thừng của chú rể tương lai về lý do tại sao người phụ nữ anh hỏi cưới không nên lấy mình. Liệu có bao nhiêu phụ nữ muốn cưới một người đàn ông chỉ mang đến cho mình tình bạn thay vì tình yêu, người đàn ông không muốn có một gia đình và thường xuyên vắng nhà vì những chuyến công tác? Bất giác cô nhớ lại những điều anh nói vào đêm anh đóng gói tất cả những món đồ của bọn trẻ - rằng anh không còn khả năng ngủ chung giường với phụ nữ sau cái chết của Diane. Ngay cả việc ngủ với anh trọn một đêm cô cũng không thể có được! Hóa chẳng là người điên mới chấp nhận một lời cầu hôn như vậy, Sarah nghĩ. Điên vì tình.

Cô lùi lại, nhìn vào khuôn mặt ngăm đen nghiêm nghị của anh, khuôn mặt luôn hiện hữu trong những giấc mơ của cô suốt nhiều năm nay. Cô thoáng nghĩ đến giấc mơ được chăm sóc một bầy trẻ con, con của anh, rồi nhẹ nhàng nói lời tạm biệt với chúng. Dẫu sao thì những đứa trẻ đó chỉ sống trong những giấc mơ của cô, trong khi Rome là thật và nếu khước từ anh, có thể cô sẽ để vuột mất thiên đường ra khỏi tầm tay mãi mãi. Anh không yêu cô thật lòng nhưng anh quan tâm tới cô, tôn trọng cô, thế là đủ để đưa mối quan hệ của họ trở thành hợp pháp. Thỉnh thoảng những điều kì diệu vẫn xảy ra và miễn là họ sống cùng với nhau thì có ngày tình yêu của cô cũng được đền đáp. Nhưng ngay cả khi trái tim anh không bao giờ thuộc về cô thì anh cũng dâng tặng cô tất cả những gì anh có thể. Cô có thể vì kiêu hãnh mà từ chối, nhưng kiêu hãnh sẽ không thay thế được hơi ấm đầy sức sống của một người đàn ông. Niềm kiêu hãnh sẽ không thể đem lại sự ân ái và đam mê cuồng nhiệt như anh đem qua. Bằng trực giác của một người đàn bà, cô hiểu rằng miễn là anh còn ham muốn cô mãnh liệt thì vẫn còn có cơ hội để làm ấm lại trái tim lạnh lẽo của anh.

“Vâng”, cô nói giọng bình thản. “Giờ thì sao?”

Lời chấp nhận ngắn gọn rành rọt đó không khiến anh bất ngờ - anh chỉ hít một hơi thật sâu - rồi kéo cô sát vào lòng. “Điều anh muốn bây giờ là cởi hết quần áo em ra và đi đến tận cùng với em ngay tại một chỗ bằng phẳng gần nhất anh có thể tìm thấy...”

Sarah ngất lịm, rên rỉ. “Lại dưới sàn nữa à?”, cô phản đối giọng đùa cợt. “Hay trên bàn. Hay trên mặt kệ bếp.”

Phản ứng mạnh mẽ của cơ thể anh cho cô thấy, tuy giọng nói có xen lẫn sự đùa cợt nhưng lại hoàn toàn nghiêm túc. Sarah nín thở, tự hỏi rằng những cơ bắp vẫn còn đang ê ẩm của mình có thể qua nổi một cuộc truy hoan nữa trên mặt đá sàn bếp không. Vì cơ thể anh đang ôm riết lấy cô nên không thể nhìn thấy gương mặt anh, nếu không cô sẽ phải kêu thét lên vì niềm khao khát cháy bỏng đang hằn sâu trên đó.

Rome ôm chặt cô vào lòng, như muốn hòa lẫn cơ thể cô vào da thịt mình. Cảm giác nhẹ nhõm khi cô chấp nhận lời cầu hôn khiến anh sung sướng chất ngất, rồi trong anh bùng lên ham muốn bản năng nguyên thủy để kết thúc thỏa thuận giữa họ. Anh muốn xác nhận lại một lần nữa cô là của anh, muốn cảm thấy lần nữa sự mềm mại của cơ thể cô ở bên dưới. Anh đã lập kế hoạch cầu hôn thật bài bản, diễn đạt bằng những ngôn từ hợp lý nhất có thể, để cô hiểu anh rằng sẽ không phá vỡ cái thế giới đã được sắp đặt gọn gàng của cô. Suốt đêm qua anh không lúc nào ngừng nghĩ đến việc sẽ hỏi cưới cô và anh thực sự cảm thấy Diane sẽ ủng hộ đám cưới này. Hơn thế nữa, anh thích ý tưởng cô sẽ mang họ của mình và ở cùng anh trên giường hằng đêm. Ý thức sở hữu còn lên mãnh liệt trong anh, anh muốn cô là của riêng mình để những người đàn ông khác không được đến gần cô, nhất là tên Max Conroy khốn khiếp với vẻ quyền rũ có thể khiến cô phải xiêu lòng. Nhưng mãi cho đến khi cô nhìn anh và bình thản hỏi: “Tại sao?”, anh mới nhận ra rằng mình mong cô đồng ý đến thế nào. Cuối cùng cô cũng chấp nhận, chất giọng bình thản nhưng vẫn khiến anh mất bình tĩnh bởi anh có cảm tưởng cô chẳng nhiệt tình với lời cầu hôn đó. Tuy vậy, câu trả lời đã nhắc ra khỏi

lòng anh gánh nặng mà mãi đến khi mất đi anh mới nhận ra là mình đã từng mang nó. Anh thấy lòng nhẹ nhõm và trời ạ, anh muốn cô ghê gớm!

Anh dụi dụi chiếc cằm lỏm chồm râu chưa cạo vào bên thái dương của Sarah và đẩy nhẹ cô ra khỏi người mình dù thực sự không muốn. “Để sau đã nhé”, anh nói, như muốn lôi kéo cô vào những kế hoạch sắp tới trước khi cô kịp nghĩ lại. “Mình phải lên kế hoạch và sắp xếp một số việc.”

“Giờ phải làm bữa sáng đã này”, cô chen vào, không để anh điều khiển tâm trạng mình, đồng thời giữ cho mọi việc nhẹ nhàng và thực tế. “Thế anh đã ăn gì chưa?”

“Chưa. Anh thậm chí còn không nghĩ đến nó. Nghe em nhắc anh mới nhận ra là mình đói. Khỉ thật, đúng là anh đang chết đói đây.”

Cô cười khê khi nghĩ anh đã để lộ ra rằng mình vừa thoát khỏi một sự căng thẳng thần kinh ghê gớm, dù vậy cô sẽ không muốn mình bị phát điên lên vì cố nghĩ xem anh đang lo lắng cô từ chối hay lo vì cô chấp nhận.

“Để em chải đầu xong trước đã, rồi em sẽ làm một bữa sáng thật ngon lành mà anh chưa từng thấy cho xem.”

“Trong lúc em chải đầu, anh sẽ bắt tay làm một bữa sáng thật tuyệt vời mà ta chưa từng thấy cho mà xem”, anh chữa lại. “Em muốn vậy không nao?”

Cô gật đầu, thấy hạnh phúc hơn lúc nào hết, tự nhiên cũng thấy đói ghê gớm. Bình thường cô không ăn nhiều, nhưng giờ cảm thấy đói đến nỗi có thể chén sạch một bữa sáng với bao nhiêu là đồ ăn. “Em thích trứng gần chín đấy”, cô vừa nói với anh vừa bước đi.

“Em trở ra là anh cũng vừa làm xong thôi mà. Chải đầu đầu có mất nhiều thời gian đến thế!”

“Anh biết sao được?”, cô đồng ý đánh vần lại. “Có bao giờ anh nhìn thấy em chải đầu đâu.”

Tiếng cười trầm trầm của anh theo cô tận tới cửa phòng ngủ. Khi cánh cửa đóng lại đằng sau, cô ngồi xuống giường, vòng tay ôm quanh đầu gối, mọi cơ bắp trên người run lên vì thích thú. Cô không thể tin nổi. Sau khi tự mình làm tan nát cõi lòng vì anh trong nhiều năm, anh bước vào đời cô và hỏi cưới cô. Những lý do anh đưa ra đều rất hợp lý, nhưng điều đó không thành vấn đề. Đối với một phụ nữ đang chết đói như cô, có được một nửa ổ bánh còn hơn chẳng có chút nào. Khi nghĩ tới những buổi sáng họ sẽ bên nhau, cùng nấu bữa sáng, nhấm nháp ly cà phê cuối cùng, trái tim ngập tràn hạnh phúc đến nỗi khiến cô như nghẹt thở. Cuộc hôn nhân sẽ mở ra một thế giới riêng tư hoàn toàn mới mẻ. Không chỉ là chuyện chăn gối, mà cả những điều nhỏ nhoi như soi chung một tấm gương trong phòng tắm khi cả hai cùng vội chuẩn bị đi làm, đọc chung tờ báo vào mỗi sáng Chủ nhật, có ai đó để nhờ xoa bóp những bắp cơ căng cứng trên cổ và vai sau một ngày làm việc mệt mỏi. Đột nhiên cô không muốn rời xa anh lâu hơn mức cần thiết. Cô vốc nước lạnh vỗ lên mặt, chải đầu và vuốt hết tóc ra phía sau bằng hai cái kẹp hai bên, thay vội sang chiếc quần jeans và một cái áo sơ mi trắng rộng thùng thình. Cô vừa xắn hai tay áo lên vừa quay trở ra bếp.

Miếng thịt lợn muối xông khói đang trên chảo rán khi Sarah bước vào, cô hít thật sâu tỏ ý hài lòng. Rome đang lục tìm gì đó trong tủ bếp, khi quay lại tay cầm một hộp bột bánh kếp trộn sẵn. “Bánh kếp và trứng”, anh thông báo. “Loại truyền thống.”

Cô nhún vai và tới phụ anh, không chắc mình muốn ăn bánh kếp lúc này không, nhưng có thể anh thích.

Trong lúc anh nhào bột, cô dọn bàn, rót nước cam và lấy trứng ra.

“Chắc ta sẽ phải tìm một căn hộ mới thôi”, anh nói giọng hồ hững. “Cả của anh lẫn của em đều không đủ lớn để chứa hết đồ đạc của cả hai.”

“Ummm.” Như không muốn để anh phải nói toạc ra rằng mình sẽ không ngủ với cô, cô thần nhiên nói, “Em thích một căn hộ ba phòng ngủ, nếu ta tìm được cái nào có giá hợp lý. Phòng khi có ai đó ngủ lại thì có một phòng dư sẽ tốt hơn”.

Anh trở nên lặng im lạ lùng, nhưng đang quay lưng về phía cô nên cô không thể đọc được nét mặt của anh. Để cho anh biết cô sẽ không khơi lại vấn đề này nên lại thần nhiên nói tiếp, “Em sẽ thôi việc”.

Anh quay phắt đầu lại, đôi mắt sẫm màu ánh lên sự hoài nghi.

“Vâng, em sẽ thôi việc.” Cô mỉm cười. “Nếu lấy anh, em không thể làm việc tại Spencer - Nyle được nữa. Như thế là không chuyên nghiệp và em không nghĩ chuyện này là hợp lý, dù ông Edwards có đồng ý.”

Quai hàm anh bạnh ra. “Anh chưa nghĩ về việc đó. Anh không thể bắt em thôi việc vì mình được. Anh biết công việc có ý nghĩa với em như thế nào...”

“Anh không biết gì hết”, cô ngắt lời. “Đằng nào em cũng định thôi việc rồi.” Lúc đó Rome Matthews mới bắt đầu hiểu được một chút về người phụ nữ anh muốn cưới, bài học đầu tiên dần mở ra những phát hiện mới về cô, rằng cô không phải là một nữ doanh nhân tận tâm có nhiều quyền hành và không gì mang lại niềm thích thú cho cô bằng công việc. “Đấy chỉ là một công việc thôi mà”, cô thông thả nói. “Em thích nó và đã làm hết sức mình vì không muốn làm việc gì nữa vời, chứ không phải vì tận tâm với nó. Em đã bắt đầu nghĩ đến chuyện bỏ việc, như em vừa nói đấy. Sau đêm qua, em thấy không biết mình có thể tiếp tục làm việc cùng anh như thế nào nữa.”

Anh nhìn cô nghi hoặc. “Em thôi việc chỉ vì chúng ta đã quan hệ với nhau sao?”

“Em không nghĩ mình có thể rạch rời giữa công việc và tình cảm ở nơi làm việc với anh.”

“Này, anh có thể thu xếp...”

“Không”, cô nhẹ nhàng ngăn không cho anh nói hết. “Em không định ngồi không để anh phải nuôi em, nếu đấy là điều anh quan tâm. Em đã làm việc cật lực để khiến nó diễn ra trơn tru như những vở opera và em sẽ không để một công việc nào chiếm lĩnh toàn bộ thời gian của mình như thế nữa. Em sẽ tìm một việc làm khác.”

“Không phải thế”, Rome lăm bắm một cách giận dữ. “Anh đủ sức chu cấp cho em nếu em muốn ăn không ngồi rồi cả ba đời. Anh chỉ ghét cái ý nghĩ em bỏ việc vì anh.”

“Đấy là điều hợp lý duy nhất cần phải làm mà anh. Em không gán bó với nó, và anh nằm trong bộ máy điều hành chứ không phải em.”

“Em sẽ làm thư ký nữa à?”

“Em không biết.” Cô trầm ngâm và đập một quả trứng vào cái chảo nhỏ. “Em có dành dụm được một ít tiền, em sẽ kinh doanh gì đấy. Mở một cửa hàng quần áo chẳng hạn, như mọi phụ nữ rảnh rỗi có sẵn tiền và thời gian vẫn làm.” Cô toét miệng cười vì ý nghĩ đó.

Anh lắc đầu. “Em muốn làm gì thì tùy em, miễn sao em thực sự muốn là được. Nhưng nếu em muốn ở lại Spencer - Nyle, anh sẽ đứng ra bảo vệ em.”

“Thực sự là em nghĩ mình sẽ hạnh phúc hơn khi không còn phải làm những công việc văn phòng tẻ nhạt. Em đã làm những việc đó quá lâu và bây giờ đã sẵn sàng để thay đổi rồi.” Sau một lúc, anh cười ranh mãnh. “Chuyện này nhất định sẽ làm Max nổi điên đấy.”

“Rome!” Anh làm cô phì cười, lắc đầu: “Anh ma mãnh quá đấy! Anh cầu hôn em chỉ để ép Max có thư ký mới hả? .

“Không phải, nhưng cũng đáng đời anh ta lắm.”

“Anh không thích anh ấy à?”

Anh nhướn mày. “Anh thích anh ta lắm chứ. Điều hành công việc vô cùng giỏi. Nhưng thích hấn trong công việc và thích cách hấn nhìn em là hai việc hoàn toàn khác nhau.” Sarah nhận thấy rõ ràng một điều rằng mình thật sự nợ Max một ân huệ lớn nếu như việc anh quan tâm đến cô đã đánh thức bản năng sở hữu trong Rome dẫn đến kết quả đêm hôm qua. Khi làm xong món trứng, liếc trộm về phía Rome, mỗi lần nhìn anh người cô lại run lên. Cái cách họ chuẩn bị bữa sáng rất ăn khớp như đã hàng trăm lần làm cùng nhau chứ không phải đây là lần đầu tiên. Cô chỉ hy vọng bữa sáng đầu tiên là dấu hiệu cho cuộc hôn nhân của họ sau này luôn êm ả. Cô không thúc ép anh, nhưng hy vọng với từng phân tử trên cơ thể mình, cô sẽ dạy anh lại yêu được lần nữa.

Sáng thứ Hai hôm sau, báo cho Max biết chuyện cô nghỉ làm không phải là điều dễ dàng gì. Thoạt đầu anh không tin, rồi dùng dùng nổi giận khi nhận ra cô đang nộp đơn thôi việc. “Tên khốn chết tiệt đó cố tình làm thế”, anh tức điên người, bước tới bước lui khắp phòng, quá giận đến nỗi đôi mắt xanh biếc tóe lửa. Con giận bùng lên trong anh như điện giật. “Hắn biết em sẽ thôi việc và muốn cho tôi bơ vơ đây mà.”

“Cảm ơn anh.” Sarah nói ngắn gọn.

“Anh không biết là điều anh vừa nói khẳng định lại một lần nữa suy nghĩ của tôi về việc Rome cầu hôn tôi cốt là muốn làm công việc của anh rồi tung lên thôi.”

Max khựng người lại, nhìn cô chằm chằm, ánh mắt dịu lại. “Tôi cần ai đó đá vào mông một cú rõ đau mới được”, rốt cuộc anh rầu rĩ tự nhận. “Thôi quên chuyện này đi, bé cưng. Tôi chỉ bức một nỗi là hắn ta đã thắng cuộc thôi, trong khi tôi vẫn còn ở vạch xuất phát, đã kịp chạy đâu. Thật đáng xấu hổ.”

Sarah bật cười, vì nhìn bộ dạng Max thẫn thờ khiến cô buồn cười không chịu nổi. Anh là người sành điệu đến tận đầu móng tay, khiến mọi phụ nữ làm việc trong tòa nhà này sẽ làm mọi cách để có được một cơ hội tiếp cận... mọi người phụ nữ, trừ cô. Anh nhìn cô cười, khuôn mặt sáng bừng lên vì ánh sáng tỏa ra từ nội tâm luôn khiến anh như bị hấp hồn mỗi khi trông thấy. Như bị kéo vào cái luồng sáng nồng ấm ấy tỏa ra từ Sarah, Max bước tới gần hơn, thấy hơi buồn vì ánh sáng đó không dành cho mình và anh sẽ chẳng bao giờ có được cô như vẫn hằng tưởng tượng. “Nếu có lúc nào hắn làm em buồn, thì em biết tìm tôi ở đâu rồi đấy”, anh thì thầm, ngón trỏ vuốt ve làn da mịn như sa tanh trên má cô. “Cẩn thận, bé cưng. Anh ta là một con sói đói đòi lột thân thiện và kiểm chế, còn em chỉ là một con cừu ngây thơ. Đừng để hắn dùng em làm món cho bữa trưa đấy nhé.”

Max không hề dă động gì đến điều hiển nhiên rằng Rome không yêu cô, nhưng biết rằng anh có nghĩ như thế. Anh đủ tỉnh ý để biết những hành động của Rome xuất phát từ tình dục chứ không phải tình cảm. “Em có biết điều mình đang làm không?”, anh lo lắng.

“Vâng, tất nhiên tôi biết chứ. Tôi yêu anh ấy bao lâu nay rồi.”

“Hắn có biết không?”

Cô lắc đầu.

“Vậy thì đừng cho hắn biết. Cứ để hắn phải tự tìm hiểu lấy, hắn sẽ coi trọng hơn.”

Mắt anh ánh lên tia nhìn sắc sảo. “Tại sao tôi lại có cảm giác con cừu non sẽ thắng con sói nhỉ?”

“Tôi không biết, nhưng hy vọng anh đúng”, giọng cô run run. “Anh không biết tôi hy vọng như vậy nhiều như thế nào đâu!”

“Hãy nhớ một điều, nếu thấy không được thì dừng lại ngay nhé. Bất kì lúc nào em cần, tôi luôn ở ngay đây. Tôi đang tưởng tượng rằng...”, anh mơ màng. “Cũng đơn giản thôi. Tôi đang tưởng tượng đến việc đưa em về Anh, làm lễ cưới với em trong một nhà thờ đá nơi tất cả gia đình tôi đã tự ràng buộc mình vào hôn nhân từ bao nhiêu thế hệ mà tôi cũng chẳng nhớ nữa và trói em lại bằng một lũ trẻ con. Nuôi dưỡng con cái là công việc tôi thích nhất đấy.”

Sarah lại bật cười, mặt đỏ bừng, một phần trong con người cô mong muốn được ở cùng Max. Tình yêu với anh sẽ được an toàn. Vậy mà cô lại trao trái tim cho một người đàn ông mang gánh nặng của quá khứ, một người chỉ muốn thân xác và tình bạn chứ không phải tình yêu nơi cô.

“Tôi hôn em được không?”, anh hỏi, đưa bàn tay vuốt từ má xuống ôm quanh cằm, rồi nâng lên để anh có thể nhìn toàn bộ gương mặt cô. “Chỉ một lần thôi và tôi hứa sẽ không bao giờ đòi hỏi em nữa... đương nhiên là khi em vẫn còn bên Rome.”

Nhìn vào đôi mắt màu ngọc lam ánh lên tia ma mãnh, Sarah biết tổng anh không hề có ý hôn cô bằng một nụ hôn chia tay đơn thuần. Anh muốn hôn cô say đắm với tất cả sự nóng bỏng của cơ thể đàn ông cường tráng của mình. Sarah biết rất rõ Max không yêu mình, nhưng cũng như anh, cô cũng biết rằng mọi thứ sẽ trở nên khác đi nếu anh cưới được cô. Chỉ là vì họ vừa mới gặp nhau nên điều đó mới không xảy ra. Ý nghĩ lẽ ra cô đã có thể yêu Max nếu không yêu Rome trước, mãi mãi không bao giờ biết đến những người đàn ông khác ngoài anh khiến cô cảm thấy buồn vui lẫn lộn. “Vâng, chỉ một cái hôn tạm biệt thôi nhé”, cô

nói và kiễng chân lên chìa môi cho anh. Ngay giây phút môi anh chạm vào môi mình, Sarah nghe thấy tiếng cửa mở. Cô biết Max cũng nghe thấy, nhưng anh không dịch người ra. Với tính cách quý quái, anh kéo cô vào sát hơn ngay cả khi cô cố vùng ra, rồi vòng tay quanh người và ghì chặt vào thân hình rắn rỏi, ấm áp của mình. Anh hôn thật say đắm, lưỡi anh nhảy múa trên lưỡi cô, tận dụng cơ hội để thưởng thức và cảm nhận cô. Mọi dây thần kinh đều rung lên báo cho Sarah biết Rome vừa đi vào, nhưng cô hoàn toàn bất lực trong vòng ôm của Max. Dưới tầm vóc gầy gầy tạo nhả là cơ bắp rắn như thép. Rốt cuộc anh cũng dời môi mình ra, cô thở hổn hển, bám vào cánh tay Max; nhìn thẳng về phía Rome đang đứng với cặp mắt tối sầm đang nheo lại, Max nở một nụ cười rạng rỡ.

“Anh có phản đối gì không?”, anh hỏi nhẹ nhàng.

Rome tiến tới chỗ họ và từ tốn kéo Sarah khỏi vòng tay của Max. Khi đã ôm cô an toàn trong vòng tay và áp sát vào người mình, anh ôn tồn nói: “Lần này thì không. Hôn tạm biệt thì không sao. Nhưng đây là lần duy nhất anh được phép thôi đấy, và tôi cho phép chỉ vì anh là kẻ thua cuộc. Nếu có thêm một lần nữa thì anh sẽ phải trả giá”.

“Chơi đẹp đấy.” Max cười hết cỡ và chìa tay cho Rome. “Chúc mừng anh”

Họ bắt tay nhau, cười vang như hai gã ngốc, còn Sarah tròn mắt nhìn hết người này đến người kia. Cô tưởng ít nhất cũng đánh nhau to, nhưng họ lại trở nên thân thiết như thế. Đàn ông, đúng thật là! Ai mà hiểu nổi bọn người ấy?

“Trưa nay tôi cuôm cô ấy ra ngoài chừng một giờ đấy”, Rome nói. “Chúng tôi phải làm nhiều việc: thử máu, lấy giấy phép và tìm căn hộ mới. Anh sẽ rồi lúc mười hai rưỡi. Lúc đó em đã xong chưa?”, anh nhìn xuống hỏi Sarah.

Sarah đã có kế hoạch nên cô lắc đầu.

“Không được rồi. Em có hẹn vào lúc một giờ.”

Max đứng đơng đưa trên gót chân, nét mặt hả hê khi thấy Sarah không nghe theo lời Rome. Rome điều hành công việc của mình chính xác đến từng chi tiết và tính cách lạnh lùng sắc bén của anh vang đến tận những chi nhánh xa tít của Spencer - Nyle cũng đều biết đến. Anson Edwards là người duy nhất nổi danh hơn Rome về khoản khắt khe, nhưng Anson Edwards đã là một huyền thoại vì những lời nói gay gắt dành cho những người thiếu năng lực và kém nhạy bén. Max chờ đợi phản ứng của Rome khi Sarah từ chối đòi hỏi của anh với vẻ thích thú không giấu giếm.

Nhưng nếu Max chờ đợi một phản ứng gay gắt từ Rome thì anh đã thất vọng. Rome chỉ nhướng một bên mày có ý dò hỏi, rồi nói, “Thế thì để đến mai vậy”.

Rome đã phải viện đến ý chí sắt thép của mình để không hỏi Sarah định đi đâu và nhớ lại những lí lẽ đã dùng để thuyết phục cô cưới anh. Họ sẽ phải tôn trọng khoảng trời riêng của nhau. Sarah vẫn xa vời và cô độc như anh từng biết. Cô đã đồng ý lấy anh, nhưng chỉ sau khi anh chỉ ra thật cẩn thận rằng việc sống chung sẽ mang thuận lợi gì cho hai người. Anh cũng đã phải hứa sẽ tôn trọng không gian riêng tư vốn có của cô, về tinh thần cũng như thể xác. Anh có thể sống được như vậy, miễn là cô tự nguyện ngã vào vòng tay và hiến dâng thân hình nóng bỏng, ngọt ngào của mình, mặc dù có vẻ như anh sẽ không có được điều đó theo cách anh từng nghĩ. Cô chỉ đơn giản giải thích rằng mình muốn có phòng ngủ riêng, lúc đó anh đã nghiêng chặt răng để không nói cho Sarah biết là cô sẽ phải ngủ trên giường của mình. Rome đã không muốn ngủ cùng giường với bất kỳ một phụ nữ nào từ khi Diane mất, cho đến khi ôm Sarah trong vòng tay. Cô quá xa vời và khó nắm bắt. Anh muốn... anh cần... những giờ phút bên cô trong đêm, thậm chí chỉ những hành động đơn giản như nằm ngủ bên nhau cũng khiến cô gần bó với anh. Nhưng chưa được, anh sẽ phải tiếp cận từ từ kéo khiến cô sợ mà lần tránh đám cưới.

Gạt bản năng muốn chiếm hữu sang một bên, anh cùng cô trở về văn phòng. Cặp mắt phán xét của anh phát hiện ra rằng cái hôn của Max không mang đến sắc hồng trên mặt Sarah như lúc anh làm tình với cô. Nghiêng người qua bàn, anh hôn nhanh một cái thật kêu, vừa mong muốn nhìn thấy sắc hồng lại hiện trên mặt, vừa mong muốn nếm lại vị ngọt ngào của khuôn miệng cô. “Tối nay nhé? Chúng ta có thể liếc qua máy tờ báo và đánh dấu những căn hộ phù hợp.”

Sarah mỉm cười vui vẻ. “Bây giờ được không anh? Để em nấu xong bữa tối đã.”

“Đừng nấu nướng làm gì, anh sẽ mang đồ ăn đến.”

Nhìn theo anh bước ra khỏi phòng, Sarah phải tự véo mình để chắc chắn là mình không nằm mơ. Họ thực sự đang chuẩn bị kết hôn.

Đêm trước anh đã làm tình với cô, nghĩ về nó khiến trái tim cô như muốn nhảy vọt khỏi lồng ngực. Nếu lần đầu tiên xuất phát từ đam mê không kiềm chế được, thì lần thứ hai thật sự là một bài học về sự tự chủ. Tất cả bắt đầu rất tình cờ, trong lúc họ cùng xem bản tin tối trên vô tuyến. Suốt thời gian quảng cáo, anh nâng đầu cô lên để hôn, rồi môi anh cứ nấn ná trên đó, mỗi lúc một cuồng nhiệt hơn. Không biết từ lúc nào cô đã khỏa thân trên sofa, anh đã kiên nhẫn, thận trọng đưa cô đến cực khoái, nhấm nháp sự hưởng ứng của cô, khiến cô thèm muốn anh cũng như anh thèm muốn cô. Anh đã quan tâm đến việc phải sử dụng biện pháp an toàn, điều đó nhắc nhở Sarah rằng việc đầu tiên phải làm sáng nay là gọi điện cho bác sĩ. Đó là lý do tại sao cô có cuộc hẹn lúc một giờ.

Đồng hồ chỉ hai giờ rưỡi khi cô quay trở lại văn phòng với một túi thuốc nằm trong ví, trong đầu vẫn còn lờn vờn những lời khuyên và cảnh báo của bác sĩ Easterwood. Cô đã ba mươi ba tuổi rồi, quá lớn tuổi để sử dụng thuốc tránh thai một cách an toàn. Bác sĩ Easterwood đã kê một liều thấp nhất có thể và nhắc Sarah phải đến khám sáu tháng một lần, trong khi bà chưa quyết định sẽ chọn biện pháp nào thích hợp hơn thì cô chỉ được dùng tối đa là hai năm.

Max ra khỏi văn phòng khi nghe thấy tiếng bước chân, nét mặt hơi cau có làm hồng cặp mày cổ điển vốn có. “Em ổn chứ? Em đi lâu hơn tôi tưởng đấy.”

“Tôi ổn. Tôi đi khám bác sĩ thôi mà và anh cũng biết như thế nào rồi đấy, bác sĩ có bao giờ đúng giờ hẹn đâu.”

“Rome gọi hai lần rồi đấy”, anh thông báo với vẻ tinh quái.

Sarah vừa làm việc vừa mỉm cười, trong lòng dạt dào niềm vui vì sự thể hiện của Rome. Bất kể anh có yêu cô hay không nhưng cách anh hành động cho thấy anh có quan tâm và cô sẽ đón nhận bất cứ thứ gì có thể.

Trước kia, anh đã không thể hiện sự nôn nóng chiếm hữu đến vậy như khi đòi hỏi Diane dành thời gian cho mình, nhưng Sarah không mong tình cảm của Rome tiến triển theo hướng đó dù cho đến lúc nào đó anh sẽ yêu cô. Diane là một phụ nữ đẹp, đầy sức sống, một người hoạt bát và luôn cuốn hút sự chú ý của người khác ngay giây phút cô ấy xuất hiện. Sarah tự cảm thấy mình thường xuyên giống một con chuột bạch hơn bất kì thứ gì khác. Trang điểm tươi quá thì lại khiến cô giống như một tên hề, nhưng nếu để sơ sài thì trông chẳng khác không trang điểm là mấy. Qua nhiều năm Sarah đã quyết định rằng mình sẽ không dùng phấn nền, nhưng làn da cô trắng đến nỗi không thể dùng được những gam màu tươi vì điều đó chỉ khiến mọi con mắt đổ dồn vào cô. Sarah luôn muốn Rome ngồi thẳng dậy và nhận ra mình bất cứ lúc nào cô xuất hiện nhưng lại cảm giác rằng điều đó nằm ngoài tầm với.

Buổi tối, sau khi dùng xong món gà chua ngọt anh mang tới, họ trải hết báo lên bàn, xem tất cả các mẫu quảng cáo rao bán căn hộ, Rome khoanh tròn những căn hộ anh nghĩ có thể thích hợp. Sarah thận trọng không rê tay vào cột những ngôi nhà riêng đang rao bán, vì biết chắc chắn anh sẽ không bao giờ đồng ý mua nhà riêng. Nhịp sống nơi ngoại ô sẽ khiến anh nhớ đến gia đình đã mất, cũng như nhìn thấy những đứa trẻ chạy chơi quanh đó có thể khiến anh phát điên.

Anh gõ bút xuống mẫu quảng cáo căn hộ mình thích nhất, Sarah chồm người qua để đọc. Tóc cô, bị tuột một ít ra khỏi dây buộc, xoa trên cánh tay rám nắng của anh khiến người anh cứng lại. Không để ý đến điều đó, cô vừa tiếp tục đọc mẫu quảng cáo vừa bấu môi mỗi khi cần nhắc.

“Có vẻ được nhỉ. Đủ rộng, nhưng mà giá cao quá...”, vừa nói cô vừa quay đầu lại ngược lên nhìn anh. Thật nhanh, anh xoay cô lại và kéo cô ngồi gọn vào lòng, tay trái ôm lấy cô trong lúc tay phải táo bạo lướt khắp người, tìm kiếm những vùng nhạy cảm nhất trên thân thể mà anh biết là phần thưởng xứng đáng cho sự cần mẫn của mình, cùng lúc anh cúi miệng xuống hôn cô khiến câu nói bị cắt ngang giữa chừng.

Sarah bật một tiếng kêu khe khẽ từ trong cổ họng, lún sâu hơn vào lòng anh. Cơ thể mạnh mẽ của anh làm cô cảm thấy được bao bọc và hoàn toàn yên tâm, trong đầu cô bỗng nảy ra ý nghĩ, giờ chẳng cần gì đến một ngôi nhà hay một căn hộ tiện nghi để cảm thấy được an toàn khi cô được nằm trong vòng tay của anh như thế này. Cô có thể cảm nhận được luồng sức mạnh đang bị kiềm chế trong anh khi vuốt ve cô qua những

bắp thịt cứng như thép trên đùi và lồng ngực như đá tảng của anh. Cô lần tìm hơi ấm của cơ thể săn chắc dưới lớp áo sơ mi, trượt hai bàn tay xuống dưới lớp vải để ghì chặt lấy anh hơn. Anh nhấn nha nhấn nhá miệng cô một lúc rồi đẩy đầu ngửa ra sau, hôn trượt dần xuống cổ. “Giá cao thì sao nào?”, anh thì thầm. “Mai ta sẽ xem nó.”

“Um... m... m”, cô lim dim mắt đồng ý, chẳng còn quan tâm gì đến căn hộ nào nữa.

Anh cởi khuy áo cô và ấn miệng hôn lên phần trên bầu ngực căng tròn, nơi mép vải ren của chiếc nịt ngực. “Thằng cha Max khốn khiếp! Hắn thừa biết anh đang nhìn.”

“Đúng thế.” Cô mở mắt và mỉm cười với anh, mắt lơ mơ vì khoái cảm. “Anh ấy đúng là đồ quỷ sứ.”

“Hắn may đấy vì em không hôn lại hắn.” Anh cười đáp lại, nhưng chất giọng hung dữ, cặp mắt sẫm màu nheo lại. “Nếu không thì anh đã chẳng lịch sự như vậy.”

Giống như lần trước, anh không thích thế - anh không thích ý nghĩ về những nụ hôn của Max cứ nấn ná trên môi cô. Anh muốn trên môi cô chỉ lưu giữ hương vị của mình, nên đã hôn đè lên nơi Max đã chạm vào. Anh lại hôn cô, rất nhẹ nhàng, rồi miễn cưỡng cài lại áo và nhắc cô ngồi xuống ghế. “Tốt nhất chúng ta đừng nên mong đợi sẽ gặp may lần nữa,” anh lầm bầm. “Anh từ văn phòng đi thẳng đến đây và không chuẩn bị gì cả.”

Sarah hắng giọng. “Về việc này... trưa nay em đã hẹn gặp bác sĩ. Em đã được kê đơn mua thuốc tránh thai.”

Anh ngửa người, vòng cánh tay ra sau lưng ghế trong lúc nhìn cô dò hỏi, sự do dự trong cử chỉ cho thấy khó khăn lắm cô mới nói ra được điều đó và anh thoáng lo âu. Cặp mày đen lờm xờm hạ xuống. “Em uống thuốc đó liệu có sao không?”

“Bác sĩ kê cho em thử, nhưng em phải thường xuyên đi khám”, cô thở dài tự nhận. “Bác sĩ nói em chỉ được uống nhiều nhất là trong hai năm, trước khi quay sang dùng phương pháp khác.”

“Nếu nó nguy hiểm thì em đừng uống nữa.” Anh đưa tay nắm lấy tay cô, ngón cái rê rê lên làn da mịn màng trên mu bàn tay cô. “Anh cũng đã nghĩ đến việc đi phẫu thuật. Phương pháp này an toàn và vĩnh viễn.” Sarah sững người. Tính vĩnh viễn kiểu đó cô không hề mong đợi. Biết đâu đến một lúc nào đó, Rome thay đổi ý nghĩ và lại muốn có con thì sao, ngay cả khi cuộc hôn nhân giữa hai người tan vỡ. Cô nhận thức rõ một điều rằng anh không hề yêu mình, rằng cô sẽ phải chấp nhận cái khả năng anh sẽ đi yêu một người phụ nữ khác và có lẽ người đó sẽ muốn có con với anh. Có lẽ đó cũng là điều anh mong muốn. Cảm thấy côi lòng mình tan nát với ý nghĩ đó, cô đẩy anh ra trước khi anh cảm nhận được trong đầu cô đang ẩn chứa điều gì. Ngoảnh mặt đi, giọng cô nghèn nghẹn, “Ta sẽ bàn chuyện đó sau, nếu thuốc không có tác dụng.”

Bối rối, anh nhìn cô chằm chằm, tâm trí rà soát lại toàn bộ những gì họ vừa nói và cố nghĩ xem mình đã nói điều gì không đúng khiến cô lại co mình và khoắc lên bộ mặt lạnh băng anh ghét cay ghét đắng. Gần đây cô đã thật thoải mái và tự nhiên với anh, không chút gì dè dặt đề phòng, anh cũng đã trở nên quen thuộc với nụ cười và sự trêu đùa nhẹ nhàng của cô. Vậy mà trong chớp mắt cô lại trở về làm Nữ hoàng băng giá. Thực ra cô đã lộ vẻ bức dọc ngay lúc bắt đầu nói đến thuốc tránh thai. Anh biết rằng cô đang giấu mình một điều gì đó. Trong lần đầu tiên làm tình, anh tưởng mình đã khám phá ra được lý do khiến cô e ngại, nhưng bây giờ anh lại thấy nó xuất hiện trở lại và biết rằng Sarah vẫn còn những bí mật khác ẩn giấu sau cặp mắt lục sẫm. Anh những muốn chui vào đầu cô để xem trí óc cô hoạt động như thế nào, tại sao cô lại giấu mình đi như thế. Anh muốn hiểu rõ về cô, muốn tất cả những bí mật phơi bày hết ra để anh có thể nhìn thấy. Cái kiểu Sarah rụt lại khỏi anh làm bùng lên một phản ứng hung bạo, nguyên sơ phải đeo đuổi và chinh phục, một bản năng được truyền lại từ thời con người còn sống trong hang động, phải dùng da thú che thân và phải dùng vũ lực để giành người đàn bà của mình.

“Sẽ có một ngày”, anh nói bằng giọng nhẹ nhàng, nhưng hàm ý chết chóc, “Anh tìm ra được đầu óc em hoạt động như thế nào”.

Sarah ngược lên nhìn Rome, nỗi sợ hãi chạy rần rạt dưới bộ mặt bình thản vẫn luôn dùng để đối phó với anh. Nếu quả thật thế, nếu phát hiện ra cô yêu anh, anh sẽ làm gì? Anh sẽ chấp nhận nó, hay sẽ ngay lập tức rút khỏi một cuộc hôn nhân mang cho anh nhiều hơn mong đợi?

5. Chương 5

Ba tuần sau đó, vào một buổi tối thứ Sáu sau giờ tan tầm, một thẩm phán đã đồng ý tổ chức hôn lễ cho họ ngay tại phòng làm việc của ông. Sarah vô cùng ngạc nhiên khi thấy một trong những người làm chứng cho họ là Max, anh nháy mắt với cô khi cô và Rome đứng vào vị trí trước mặt người thẩm phán. Khoảng mười lăm người bạn đồng nghiệp đứng sau họ trong căn phòng hẹp, chen chúc nhau và kín đáo thì thầm tạo nên những tiếng lào xào làm nền cho buổi lễ. Sarah đã làm nốt hai tuần sau khi được đồng ý cho thôi việc và cô dành tuần cuối cùng để lái xe loanh quanh khắp nơi mua sắm chuẩn bị cho căn hộ mới của họ, bán hoặc cho vào kho những thứ họ không dùng tới.

Căn hộ mà cuối cùng họ quyết định mua quá đắt đối với Sarah, nhưng Rome đã không thềm để ý tới lời phản đối của cô. Đó là một căn hộ rất rộng, cỡ tương đương một ngôi nhà tầm trung. Căn hộ có bảy phòng và một ban công rộng có thể dùng để tổ chức tiệc thịt nướng hoặc nằm phơi nắng và để cô có thể đặt những chậu cây nhỏ nữa. Trong phòng khách có đặt một lò sưởi ga, cô ngờ rằng đây là điều khiến Rome quyết định mua căn hộ này. Anh đã nhìn cái lò sưởi với nét mặt hài lòng đầy ma mãnh, cô cũng cảm thấy người rạo rực khi tưởng tượng về viễn cảnh mùa đông sắp tới và những đêm họ nằm cùng nhau trước ngọn lửa.

Đối với Sarah, điều tốt đẹp nhất của căn hộ là người quản lý của tòa nhà sống ở tầng trệt. Marcie Taliffero là một phụ nữ đã ly hôn trạc ba mươi hai tuổi, vừa là một nhà văn độc lập vừa là quản lý tòa nhà, sống cùng một cậu con trai mười lăm tuổi cao lớn. Cô chưa từng thấy cậu con trai nào mười lăm tuổi lại cao lớn ngần ấy. Derek Taliffero cao tới một mét tám mươi hai, thân hình hơi gầy nhưng rắn rỏi, nặng gần tám mươi kilogram, không chỉ có thể cậu ta còn phải cạo râu hằng ngày và điều này thật lạ lùng. Cậu có giọng nam trầm mượt và được thừa hưởng từ cha mình nét cổ điển của người Ý, từ những lọn tóc xoắn trên đầu đến cái mũi thẳng của những ông hoàng La mã. Sau giờ học, cậu làm việc ở một cửa hàng tạp hóa, giúp mẹ những việc vặt vãnh trong tòa nhà, tuy vậy cậu luôn giữ vị trí đứng đầu trong lớp. Rome chưa hề gặp Derek “Kỳ diệu”, như Marcie vẫn thường gọi con trai với một chút hàm ý kính sợ xen lẫn tự hào như thể cô không tin được rằng mình thật sự là mẹ của một đứa con hoàn hảo như vậy. Derek đang tiết kiệm tiền để vào đại học, nhưng theo như Marcie kể thì cậu còn lâu mới tới đích, trừ phi cậu đủ may mắn tìm được một suất học bổng thì cậu cũng sẽ phải trải qua nhiều khó nhọc để hoàn thành mấy năm đại học. Sarah không biết Rome có mối quan hệ với trường đại học nào không, nhưng nếu có một cậu bé nào xứng đáng nhận được một suất học bổng, thì đó phải là Derek Taliffero.

Marcie rất thân thiện, một mẫu người dễ gần, dáng hơi thấp và đầy đặn, nhưng đầy đặn theo kiểu khỏe mạnh. Cô có mái tóc đỏ, mũi lấm tấm tàn nhang nhưng lại không có tính nóng nảy, tính cách thường có của những người tóc đỏ. Cô xử lý mọi công việc với thái độ lạc quan làm cho chúng có vẻ dễ dàng hơn bình thường. Cô phụ Sarah chuyển đồ và sắp xếp chúng vào đúng nơi thích hợp, vì Rome đã đi công tác từ sáng thứ Hai và đến tận chiều muộn ngày thứ Năm mới về.

Sarah nhìn trộm anh khi ông thẩm phán làm lễ. Anh mặc bộ com lê màu xanh sẫm cùng áo sơ mi sọc nhỏ màu xanh nhạt rất hợp tông; cổ thắt cà vạt lụa màu đỏ tía của hải quân; một chiếc khăn tay nhỏ màu rượu Burgundy để lộ kiểu cách trên túi ngực, sự kết hợp màu sắc khéo léo nhìn rất tuyệt với làn da sẫm của anh. Đột nhiên cô cảm thấy hơi khó thở, tim đập mạnh dồn dập đầy lo lắng, không biết đêm nay rồi sẽ ra sao. Họ mới chỉ có cơ hội để làm tình ba lần, vì anh thường xuyên phải đi công tác xa và những chức năng tự nhiên của cơ thể cô chẳng tỏ ra chút khéo léo nào trong việc chuẩn bị. Cô muốn anh và cảm thấy người run rẩy rạo rực.

Anh đang căng thẳng, chỗ gập của khuỷu tay nơi những ngón tay cô nhẹ bám vào co cứng lại. Chất giọng trầm trầm mất đi về tự nhiên, bàn tay run rẩy khi anh đeo chiếc nhẫn cưới vào ngón tay cô. Ngay khi chiếc nhẫn được đeo vào, Sarah nắm chặt bàn tay lại thành nắm đấm như muốn neo nó vào tận da thịt mình. Rồi anh lướt qua môi cô trao nụ hôn nhẹ nhàng. Anh lùi lại, đan tay vào tay cô, nở một nụ cười khiến bên khóe miệng hơi nhếch lên, rồi biến mất như một cánh ruồi lướt qua vậy.

Mọi người tiến đến bắt tay và chúc mừng họ. Max là người cuối cùng. Anh bắt tay Rome mạnh mẽ, rồi ôm mặt Sarah trong hai lòng bàn tay, dịu dàng nói, “Này, em xinh lắm đấy! Em hạnh phúc không?”.

“Tất nhiên rồi”, cô nói khẽ, rồi ngẩng mặt lên nhận cái hôn của anh, anh âu yếm chạm nhẹ môi lên môi cô.

“Mẹ kiếp, Max”, Rome nói giọng thiếu kiên nhẫn. “Tại sao có vẻ như anh hôn cô ấy nhiều hơn cả tôi thế hả?”

“Có thể vì tôi tài hơn anh”, Max trả đũa, ngoác miệng cười.

Sarah bám vào cánh tay Rome tự hỏi anh có nghĩ cô trông xinh đẹp không. Không chỉ Max, nhiều người cũng khen cô dường như xinh đẹp hơn, cô biết đó là vì cách trang điểm khác ngày thường cộng với niềm hạnh phúc cô đang tận hưởng. Cô đã đến tiệm thiết kế tóc và trang điểm, chuyên gia trang điểm đã sử dụng những gam màu nhẹ nhàng làm thay đổi nước da vốn nhợt nhạt của cô trở nên trắng sáng tự nhiên. Đôi mắt được kẻ sẫm hơn ngày thường chỉ một chút thôi, nhưng một thay đổi nhỏ cũng tạo ra hiệu quả lớn: cặp lông mày trông dày dặn hơn, đôi mắt Ai Cập xanh biếc, sâu thẳm, quyến rũ và đầy bí ẩn. Má cô được dặm phấn màu mơ chín làm nổi bật đôi môi mềm mại, căng mọng. Bên dưới chiếc đầm lụa màu hồng nhạt, cơ thể cô đang run rẩy, nhút nhối, bùng lên ham muốn anh.

Nhưng vẫn còn quá sớm. Tiệc mừng đã được đặt trước tại một nhà hàng nổi tiếng và khách khứa đã có mặt đầy đủ. Có vẻ như tôm hùm và súp súp rất ngon, nhưng Sarah vì quá hồi hộp nên hoàn toàn không nhận biết được thịt tôm hùm trắng như tuyết hay rượu súp súp sủi bọt lấp lánh vừa trôi qua cổ họng. Đến khi quay lại nói gì đó với Rome và căn phòng trở nên nghiêng ngả cô mới nhận ra mình đã hơi chệnh choáng. Cô chớp chớp mắt, bất ngờ.

Lần đầu tiên trong suốt cả buổi tối cô mới thấy Rome cười, khuôn mặt ngăm đen của anh sáng bừng, để lộ hàm răng trắng lóa. “Chỉ có hai ly súp súp mà em đã say rồi sao?”

“Anh để em uống những hai ly?” Cô hỏi giọng yếu ớt, tay bám chặt vào mép bàn. “Rome, em không đùa về tử lượng của mình đâu. Em sẽ không thể bước ra khỏi đây được!”

“Chúng ta vừa cưới nhau mà, nếu anh bế em ra xe, mọi người sẽ cảm thấy rất lãng mạn”, anh nói thản nhiên.

“Họ sẽ không nghĩ thế đâu trừ khi em lấy khăn bàn làm cờ vây và gào lên những bài hát dân ca Cao nguyên”, cô rầu rĩ dự đoán. Anh bật cười khê, đẩy ly súp súp của cô ra xa và vẫy tay gọi người phục vụ. Chỉ sau chốc lát một cốc sữa được mang đến và cô uống nó một cách đầy biết ơn. Những người xung quanh lầm rầm bàn ra tán vào về hậu quả khủng khiếp của hỗn hợp súp súp và sữa cô vừa cho vào người, nhưng khi thấy cốc sữa, Sarah đã biết mình có thể vớ lấy nó làm vật cứu nạn nên không ngần ngại uống hết. Thậm chí ngay cả khi sữa đã trung hòa hết rượu trong máu thì cô biết mình cũng không thể tự đứng vững được khi họ rời khỏi nhà hàng.

Quả thực như vậy. Rome phải vòng cánh tay quanh hông và kẹp chặt lấy cô đưa ra xe. Anh đặt cô ngồi trên ghế phụ và đi vòng sang ngồi sau vô lăng, rồi quay lại kêu to chào mọi người, đón nhận những lời chúc mừng tốt đẹp nhất từ bạn bè. Sau khi đóng cửa xe, anh ngồi lặng thinh một lúc, nghịch nghịch chùm chìa khóa trong tay. Cuối cùng anh tra chìa khóa vào ổ rồi quay lại nhìn Sarah đang nằm dựa lưng vào ghế, mắt khép hờ, trên môi nở một nụ cười say đắm. Mắt cô bị ánh đèn đường rọi vào lấp lánh như những ánh lân tinh. Cô dịu dàng và nữ tính quá đỗi, mùi cơ thể phảng phất, quyến rũ khiến anh đưa mắt tìm kiếm mọi góc ngách dưới làn da mịn màng của cô. Cô đã là vợ anh rồi, một bạn tình hợp pháp của anh... Vợ anh!

Anh gần như bật rên lên thành tiếng khi bất chợt nghĩ về một đám cưới khác: khuôn mặt rạng ngời của Diane khi cô bước dọc theo lối đi tiến về phía anh, nụ hôn đầy khao khát anh trao cô vào cuối buổi lễ. Vợ anh! Diane đã từng là vợ anh và anh chưa bao giờ nghĩ sẽ có một người đàn bà nào khác thay thế được vị trí đó, mang danh hiệu đó. Trước khi buổi lễ bắt đầu, anh không gợn một chút băn khoăn nào về cuộc hôn nhân thứ hai này, nhưng đến khi những lời chúc mừng quen thuộc vang bên tai, toàn thân bỗng lạnh toát, mồ hôi đầm đìa. Anh không hề ân hận việc kết hôn với Sarah, nhưng đột nhiên trong trí óc lấp đầy những ký ức về Diane. Diane đã ra đi, đi xa mãi mãi. Anh không thể gọi cô là vợ mình nữa, vì theo luật pháp của Texas và nước Mỹ, theo quyết định của chính bản thân, người phụ nữ bên cạnh anh bây giờ mới chính là vợ anh.

Sarah Matthews. Anh gọi thầm cái tên đó, khắc ghi nó trong đầu. Sarah Matthews, vợ của anh. Sarah nhợt nhạt, thanh nhã, luôn xa vắng, nhưng bây giờ cô là của anh. Anh biết đêm nay mình không được nghĩ

về một người phụ nữ nào khác, nhưng anh không thể không nghĩ về Diane, không thể ngừng so sánh cô ấy với Sarah. Diane luôn là người mạnh mẽ hơn Sarah, có thể đứng thẳng trước anh và mặt đối mặt tranh cãi, rồi lại hôn anh bằng tất cả sự tha thiết với bản tính vốn nồng nhiệt của cô.

Trông cô lúc nào cũng rạng rỡ tươi vui, với những lọn tóc quăn màu vàng nâu sáng rực rỡ, với đôi mắt xanh trong như bầu trời giữa mùa hè. Diane là mặt trời, ấm áp, chói lọi trong khi Sarah là mặt trăng, nhợt nhạt, lạnh lẽo và xa xăm. Sarah... Điều gì khiến em trông huyền bí như vậy? Phải chăng là đôi mắt u sầu với làn mây che phủ? Liệu trước đây anh đã từng ham muốn ai như đối với Sarah chưa nhỉ? Sự huyền bí của cô có sức quyến rũ ghê gớm, thôi thúc anh khám phá cho bằng được.

Nhưng khi đưa Sarah về căn hộ mới thuê, trong đêm đầu tiên ở cùng nhau, Rome nhận ra rằng anh không thể gần gũi với cô; mặc dù cả tuần nay anh chỉ nghĩ về cô, ham muốn và cảm nhận da thịt mềm mại bên dưới mình. Sự đau buồn tưởng đã ngủ yên vì những mối quan tâm khác suốt những tuần qua giờ bỗng sống lại, mới mẻ và cay đắng, như lúc mới bắt đầu. Anh phải nói lời tạm biệt với Diane.

Khi cánh cửa đóng lại sau lưng, Sarah quay người ngã vào vòng tay, áp sát mình và vòng hai tay quanh cổ anh. Rome nhẹ nhàng hôn cô, thấy cảm giác cơ thể cứng đờ vô cảm của mình, rồi anh gỡ tay cô xuống và đẩy ra. “Để anh xem qua chỗ này một chút,” anh đánh trống lảng. “Từ khi em cho đồ đạc vào anh đã nhìn ngó gì đến nó đâu, trông rất đẹp đấy!” Rome đi quanh căn hộ, Sarah lảo đảo theo sau, bối rối không hiểu sao anh lại gỡ tay mình và đẩy ra như thế. Cô loạng choạng một chút, rồi cúi xuống cởi giày, cảm thấy đi chân trần vững hơn là ngật ngưỡng trong đôi giày chín phân. Rome khen phong cách trang trí của cô, rồi dường như chẳng biết nói gì thêm.

Anh thở dài, đưa tay lên đan luồn các ngón tay vuốt qua mái tóc. Cuối cùng sau khi đã quyết định, anh quay lại chỗ cô, đặt tay lên hông và dìu đến cửa phòng ngủ. Mặc dù thực sự cần ở một mình lúc này, nhưng cái giao kèo buộc anh không được lui tới căn phòng này nếu không được cô cho phép vẫn làm anh tức giận. Anh mở cửa, bật đèn, rồi đặt cả hai tay lên vai cô.

“Anh xin lỗi,” giọng anh trầm trầm, sùng sục. “Mọi việc tối nay đã khiến anh bị choáng váng, anh không thể... Đêm nay anh phải ở một mình. Anh xin lỗi”, anh nhắc lại, chờ phản ứng của cô.

Không có phản ứng nào. Cô chỉ ngược lên nhìn anh, dáng vẻ nhỏ bé hơn mọi khi vì đang đi chân trần, đôi mắt đẹp giờ không có một chút biểu cảm trong khi chỉ một vài phút trước chúng mới long lanh đến nhường nào. “Chúc ngủ ngon.” Cô nói, rồi bước lùi lại, đóng cửa trước khi anh có thể nói thêm điều gì, nếu quả thực anh có thể nghĩ thêm được. Anh cứ đứng nguyên đó nhìn trần trời vào cánh cửa gỗ, đôi vai rộng rũ xuống vô vọng, gặm nhấm những kí ức đau đớn một lúc lâu rồi mới quay bước về phòng mình.

Anh lên giường, nhưng không ngủ được. Những năm tháng sống cùng Diane lướt qua tâm trí anh như những thước phim tự quay tại nhà. Trong đầu anh lại hiện lên rõ nét những sắc thái tình cảm trên nét mặt biểu cảm của cô ấy, những kế hoạch họ cùng nhau vạch ra trong hai lần cô mang thai, niềm tự hào và yêu thương thấm tận xương tủy mà anh cảm thấy khi lần đầu tiên bế hai đứa con mới sinh trong tay. Những giọt nước mắt nóng bỏng cứ chực trào ra, nhưng không bao giờ có một giọt nào rơi xuống. Hai con trai anh. Justin. Shane.

Nỗi đau mất con quá lớn, mặc dù đã cố không bao giờ nghĩ đến chúng nữa, nhưng anh không thể. Chúng đã là một phần của anh. Anh đã cảm thấy chúng lớn lên trong bụng Diane, đã chứng kiến chúng ra đời, và là người đầu tiên bế chúng. Những bước đi chập chững đầu tiên của Justin là để nhào vào vòng tay chờ đón của anh. Anh nhớ những bữa sữa lúc hai giờ sáng, những tiếng “ư ư” thỏa mãn khi ngậm được núm vú bình sữa vào miệng. Anh nhớ về bối rối của cậu nhóc hai tuổi Justin khi có một đứa trẻ sơ sinh xuất hiện trong thế giới của nó và chiếm hết thời gian của Diane, nhưng rồi cậu cũng nhanh chóng biết nhường nhịn đứa em bé bỏng, Shane, và hai anh em chẳng bao giờ rời nhau từ khi đó.

Anh nhớ tiếng cười của chúng, sự ngây thơ, niềm thích thú khám phá thế giới xung quanh không chút e sợ, những tiếng hò reo âm ĩ chào đón mỗi khi anh đi làm về.

Đặt chúng vào mộ là điều khó khăn nhất anh từng làm.

Trời ơi, lẽ ra điều đó không được xảy ra mới phải. Cha mẹ đừng bao giờ phải tự tay chôn con của mình.

Với anh, mặt trời không còn chiếu rọi kể từ khi đó.

Đầu anh tưởng chừng như muốn vỡ tung vì một cơn đau dữ dội bất thần ập đến, anh miết những ngón tay vào hai bên thái dương. Anh muốn gào lên cho dễ chịu hơn nhưng hàm răng vẫn nghiến chặt, im lặng, một lúc sau cơn đau dịu dần. Người mệt mỏi, anh nhắm mắt chìm vào giấc ngủ. Trong phòng, nằm trên chiếc giường rộng trống trơn, Sarah không ngủ được. Cô nằm thật yên, thấy căn phòng như xoay tròn xung quanh dưới tác động của chỗ rượu sâm banh uống vào từ tối, nhưng không phải vì rượu sâm banh khiến cô nằm bất động như vậy mà do nỗi đau quá lớn đến nỗi cô tưởng như mình sẽ kết tinh lại nếu cử động.

Lẽ ra cô phải biết, phải nhận ra rằng lễ cưới đã tác động đến anh ra sao, vậy mà mãi đến khi nhìn thấy địa ngục trong ánh mắt anh cô mới sực tỉnh. Thay vì hoan hỉ chào mừng đám cưới, anh lại cảm thấy hối tiếc bởi cô không phải là người anh yêu. Phải chăng cô đã quá ngốc nghếch khi nghĩ rằng một ngày nào đó mình sẽ có được tình yêu của anh? Thậm chí anh có còn chút tình yêu nào để trao cho cô nữa không, hay nó đã bị chôn vùi cùng với Diane? Chẳng thể nào biết được cả, cô đã quyết định khi đồng ý lấy anh rằng anh cho gì thì cô nhận nấy, bất kể đó là gì.

Bằng mọi giá cô nhất định không để cho anh biết mình bị tổn thương nhiều thế nào, bởi cảm giác có lỗi sẽ khiến anh thêm đau khổ. Cô sẽ giữ thái độ bình thường, như cách những cặp vợ chồng mới cưới thường làm khi bắt đầu cuộc hôn nhân. Cô không nghĩ anh sẽ cố dò xét đến cùng nếu cô khoác lên bộ mặt lạnh nhạt, thay vì đó anh sẽ chấp nhận nó với tâm trạng nhẹ nhõm. Điều cần làm nhất bây giờ là vượt qua được những ngày cuối tuần này, rồi anh sẽ trở lại làm việc còn cô sẽ lo đi tìm việc làm, hay cần nhắc xem mình có thực sự muốn tự kinh doanh gì đó nho nhỏ không.

Đầu óc đang mệt mỏi của cô bầu vịu ngay lấy cái ý tưởng vừa mới nảy ra đó và thấy nhẹ nhõm hơn vì cô đang cần có gì đó để suy nghĩ, bất cứ cái gì có thể giúp cô dứt bỏ những ý nghĩ về Rome. Thực sự không kế hoạch nào có liên quan đến Rome cả, cứ để đến đâu thì hay đến đó chứ biết sao. Vậy nên cô gạt anh ra khỏi tâm trí và cố gắng quyết định xem mình thích kinh doanh kiểu gì, vì vừa được làm điều mình thích vừa muốn công việc đó choán hết thời gian. Cô liệt kê trong đầu tất cả những sở thích và mối quan tâm của mình, thấy có vài khả năng nổi trội. Cô nghĩ đi nghĩ lại những ý tưởng đó cho đến khi giấc ngủ ập đến.

Cô thức giấc sớm, khung cảnh xa lạ khiến cô ngủ không sâu. Đồng hồ bên cạnh giường chỉ sáu giờ ba mươi. Cô ra khỏi giường, đi tắm, rồi mặc lại chiếc váy ngủ và khoác thêm cái áo choàng bên ngoài, vì cô không muốn có cảm giác như đã thay quần áo, chỉ qua một đêm mà nhiệt độ không khí sớm đầu thu hạ thấp hẳn. Ngày hôm trước cô đã phải bật điều hòa trong xe vì thời tiết hơi nóng, nhưng bây giờ, với kiểu thời tiết hay thay đổi đặc trưng của Texas, rõ ràng là trời đang khá lạnh. Cô bước về phía bộ điều nhiệt, bật nó sang nấc nóng, vài giây sau một tiếng “tách” nhẹ cất lên và tiếng lách cách của lò sưởi báo rằng căn hộ của cô sẽ sớm trở nên dễ chịu.

Mặc dù chính mình đã sắp xếp mọi thứ trong nhà bếp, nhưng Sarah vẫn chưa quen được với nó. Cô phải lục tìm máy pha cà phê, sau đó lại không thể tìm thấy cái thìa vẫn quen dùng để đong cà phê. Cô mở hết ngăn kéo này tới ngăn kéo kia, lục tung chúng lên, mở ra đóng lại ầm ầm, càng lúc càng nổi nóng khi tìm mãi mà chiếc thìa nhỏ vẫn không thấy đâu. Chỉ là cô đang ở trong tâm trạng không chịu được bất cứ điều gì trái ý mình và thậm chí cái thìa đã dẫm lẫn trốn mình.

Cuối cùng cũng tìm thấy nó trong hộp đựng cà phê. Cô nhắm mắt lại chán nản với cái đầu lú lẩn của mình, vì giờ mới nhớ ra là đã cho nó vào trong hộp cà phê để nó không bị lẫn mất đi đâu... Cô ghét chuyển nhà! Cô căm thù việc mọi thứ cứ đảo lộn cả lên, không có thứ gì ở đúng chỗ quen thuộc. Tủ lạnh đặt phía bên kia bếp lò trong khi ở căn hộ cũ thì nó ở phía ngược lại, khiến cô quay sai hướng mỗi khi muốn lấy thứ gì trong đó. Căn bếp này lớn hơn cái cũ và cô chưa quen với nó. Cảm giác nhỏ bé và mất phương hướng, giống như khi vẫn còn là một đứa trẻ nằm trong căn phòng gọn ghẽ, nhột nhạt của mình, lắng nghe bố mẹ chưa chút nhिếc móc nhau.

Biết Rome quen dậy sớm nên cô bắt tay vào chuẩn bị bữa sáng, cố ép mình phải thư giãn và làm mọi việc tuần tự như thường ngày, bất kể tất cả các dụng cụ nấu ăn không ở những chỗ quen thuộc. Ngay khi vừa pha xong cà phê, cô rót ra cốc và nhấp một ngụm, nhắm mắt lại cố buộc mình giữ bình tĩnh. Cô biết rằng dần dần rồi cũng sẽ trở nên quen thuộc với đồ đạc xung quanh. Vấn đề là chỉ cần tự điều chỉnh mình một chút là được.

Nhưng còn Rome thì sao? Anh cũng là nguyên nhân dẫn đến sự bức dọc của cô, ít nhất là một nửa, bởi vì cô không biết nói gì khi mà chỉ chốc nữa thôi cô sẽ phải đối mặt với anh.

Người ta có thể nói gì với ông chồng mới cưới ngủ một mình trong suốt đêm tân hôn chứ? Đáng lẽ cô không nên lấy anh, chắc có lẽ chỉ là anh vẫn chưa sẵn sàng cho một mối quan hệ tình cảm lâu dài với một người đàn bà khác. Phải chăng, lẽ ra cô nên từ chối lời cầu hôn của anh và chờ cho đến một lúc nào đó khi vết thương được thời gian chữa lành anh sẽ lại cầu hôn cô lần nữa? Nhưng nếu anh không làm thế thì sao? Nếu như anh chỉ nhún vai bỏ đi, rồi tìm được một người đàn bà khác và cưới cô ta thì sao? Khi nghĩ đến điều đó, lòng Sarah còn căm. Mất anh về tay Diane đã đủ tệ rồi. Cô không chịu được ý nghĩ anh sẽ cưới một người khác, một ai đó hoàn toàn xa lạ.

Mùi thịt lợn muối xông khói là mùi hấp dẫn nhất không cưỡng được, chẳng lâu sau Rome bước vào bếp, khịt mũi thèm thuồng. Sarah liếc về phía anh, rồi vội quay đi trước khi ánh mắt họ giao nhau. Chắc anh đã tắm rồi vì thấy tóc vẫn còn ướt, đã thay chiếc quần jeans, áo sơ mi ca rô không cài cúc bụng ngoài quần, có mang tất nhưng không đi giày. Cô đã quá quen nhìn thấy anh trong những bộ quần áo trang trọng nên sự thoải mái sáng nay làm cô thấy lòng xao xuyến, vì đó đúng là đồ mặc ở nhà, dễ chịu và tiện lợi. Anh ăn mặc đúng kiểu những ông chồng lười nhác trong những buổi sáng thứ Bảy.

“Em đang cố phá cho sập nhà bếp đấy à?”, Rome hỏi, đưa tay lên miệng che một cái ngáp uể oải và trộm nhìn cô bần khoản, tự hỏi không biết sáng nay cô sẽ đón nhận anh như thế nào. Việc làm của anh đêm qua là điều không thể tha thứ được đối với hầu hết phụ nữ và anh cảm thấy mình đúng là một kẻ đê tiện. Ít ra anh cũng cần phải nói chuyện với cô về việc đó.

Sarah đang căng thẳng và cảm thấy suýt khóc một cách lố bịch. “Em đánh thức anh hả? Xin lỗi, em không cố ý.”

“Không, lúc đó anh đã tỉnh rồi.”

Cô nhanh nhẹn rót cà phê, anh đón lấy rồi đi về phía chiếc bàn ăn sáng nhỏ, thả mình xuống một cái ghế, duỗi chân ra đằng trước. Cô buồn bực thật, nhưng không có vẻ tức giận. Anh uống cà phê, không biết phải nói gì.

Sarah gấp miếng thịt xông khói ra khỏi chảo, rồi quay về phía tủ lạnh để lấy trứng, nhưng một lần nữa lại quay sai hướng. Cô khẽ kêu lên một tiếng bực bội rồi ấn hai nắm tay lên mắt để ngăn những giọt nước mắt cứ chực trào ra. “Chết thật”, cô nói một cách yếu ớt. “Em xin lỗi, nhưng em chưa quen với trật tự của mọi thứ ở đây. Em không tìm được bất kì cái gì!”, cô thốt lên, giọng vỡ òa vì căng thẳng. “Em... em cảm thấy mất phương hướng!”

Rome ngồi thẳng dậy, cau mày khi nghe thấy giọng nói đầy hoảng loạn đó. Cô đang bối rối cùng cực vì phải nấu nướng trong một căn bếp không quen thuộc! Đây không phải giả vờ, cũng không phải biện hộ, nỗi sợ hãi rất thực, và cô không biết làm thế nào với nó thật.

Không nghĩ ngợi nhiều, chỉ biết rằng lúc này cô đang cần được an ủi, anh đứng dậy bước tới, vòng tay ôm lấy cô dựa vào anh. “Bình tĩnh nào”, anh dịu dàng an ủi, vuốt ve mái tóc sáng màu và nhẹ nhàng ấn đầu cô vào ngực mình. “Tất cả chuyện này là sao?”

Chắc anh nghĩ cô là một kẻ ngốc kinh khủng. Sarah có thể cảm thấy mình đang run rẩy khi anh ngồi xuống ghế và kéo cô vào lòng, ôm ấp vỗ về như một đứa bé bị trầy xước trong khi nô giỡn. Anh xoa dịu Sarah, hai bàn tay to lớn chậm chậm di chuyển dọc theo sống lưng của cô. “Không phải chính em sắp xếp mọi thứ ở đây hay sao?”, anh hỏi nhẹ nhàng.

“Chính em. Vậy mới ra chuyện chứ!” Cô tìm kiếm hơi ấm của anh, hai bàn tay luồn vào trong áo sơ mi bám lấy mạn sườn, dụi mặt vào anh như một con mèo. “Mọi thứ cứ như lần mất đi đầu đó và em chưa quen với chúng. Em rất ghét thay đổi!” Cô thì thầm. “Anh sẽ không bao giờ thấy em di chuyển đồ đạc hàng tháng, thậm chí hàng năm. Em thích cảm giác an toàn trong chính ngôi nhà của mình, chứ không phải lúc nào cũng như một người lạ.”

Xúc động vì những lời nói đó, anh âu yếm đu đưa thân hình cô, tự hỏi tại sao quen biết nhau lâu đến như vậy mà không hề nhận ra cô rất cần một chỗ dựa vững chắc. Anh cố lục tìm trong trí nhớ xem mình đã từng nghe được điều gì về cuộc sống gia đình cô thời niên thiếu, nhưng chẳng có gì hết. Cô thường trầm lặng và bản lĩnh nên anh cảm thấy có chút bất ngờ khi thấy cô rúc vào lòng, tìm kiếm sự an toàn trong vòng tay anh, nhưng anh thích thế. Cô quá mỏng manh, giống như một cụm bông, êm ái và nhẹ bồng, nhưng mang

hơi ẩm và những đường cong gợi cảm. Cô thở dài rồi đưa tay vuốt ve những bắp thịt rắn rỏi trên lưng anh, khiến anh run lên. Suối tóc cô chảy qua cánh tay anh như một thác nước sáng mờ, ấm áp và mượt mà. Anh có thể ngửi thấy mùi đàn bà ngọt ngào mê hoặc trên những đường cong mịn màng như nhung nơi khuôn ngực cô. Người cô tỏa ra một mùi hương đặc trưng, không phải mùi nước hoa mà chính từ làn da mềm mại, láng mịn của cô. Làn da đang ấm dần lên dưới tác động của những dòng máu li ti đang sôi sục và mùi hương đó thoảng lên trong không khí theo mỗi nhịp phập phồng nơi bầu ngực đầy khêu gợi. Nỗi khát khao, mãnh liệt và hồi thúc khiến cơ thể anh bắt đầu căng cứng. Anh gạt tóc ra khỏi cổ cô và cúi đầu lướt môi xuống chiếc cổ mảnh mai, lần tìm nguồn gốc hương vị đàn bà. “Anh hứa sẽ không bao giờ di chuyển bất cứ thứ gì”, anh thì thầm khi cảm nhận được sự run rẩy rất khẽ nơi cuống họng cô. Anh không xứng đáng được thế, nhưng cô đang đáp ứng mà ngay cả một lời phàn nàn về thái độ của anh đêm qua cũng không. Cô không xa lánh anh, hay bỏ ra cả ngày để dằn dỗi và khóc lóc. Cô chấp nhận với những gì anh có thể cho, chấp nhận một cách vui vẻ, rồi từ từ ngả đầu ra sau cho anh dễ dàng hơn.

Anh chớp lấy cơ hội đưa miệng ngấu nghiến lấy phần da thịt đang để trần của cô. Sarah đan chặt tay vào tóc anh, thở hổn hển khi anh mở áo choàng và cởi phắt nó ra, hổi hả tuột dây áo ngủ của cô xuống cho đến khi để lộ hết ra khuôn ngực đầy đặn.

Anh cúi đầu và chụp đôi môi nóng rẫy của mình lên bầu ngực đang căng lên đón đợi, làm cô thích thú kêu lên.

“Em thích thế không?”, anh thì thầm với hơi thở gấp gáp.

“Có... có.” Giọng cô khê khàng và xa xăm, cố gắng vòng tay ôm anh, nhưng mắc dây áo ngủ khiến cô không cử động được. Cô cố vùng hai cánh tay ra khỏi mẩu dây lụa, nhưng anh ôm quá chặt, quá gần và cô đang phản kích với những hành động anh làm nên không thể dừng lại.

Anh miết môi ngược lên cho đến khi chạm được môi cô và liền sau đó là những nụ hôn tới tấp. Hai thân thể nóng bỏng quấn lấy nhau và bữa sáng bị bỏ quên, mà nếu có nhớ ra mình đang nấu dở bữa ăn thì cô cũng không dừng lại. Chạm vào anh như thế vẫn chưa đủ, chưa thỏa mãn, cần phải áp sát người vào anh nhiều hơn nữa, cô vịn vào trong lòng anh, để khuôn ngực để trần và đang cương cứng, được nhập vào trong những lọn xoắn đen của bộ ngực săn chắc kia. Anh hưởng ứng nhịp nhàng, nâng lên rồi đặt cô ngồi dạng chân trong lòng anh, gạt lấy chỗ áo lụa và nâng nó lên cho đến khi bờ mông trần áp chặt vào anh. “Em... làm... anh... điên mất thôi!” Anh lẩm bẩm trong hơi thở dồn dập, kéo mạnh khóa quần jeans kéo xuống và vứt ngay sang bên. Sarah đưa môi tìm kiếm, khóa lấy đôi môi anh trong khi anh chìm vào trong cô, cú đẩy vào của anh làm cô ngừng thở.

Cô rên rỉ gọi tên anh, chuyển động cùng anh, làn da nóng bừng như muốn bốc cháy. Cô đang bốc cháy, thân mình mảnh dẻ đang nhảy múa, đan chặt, tan chảy vào anh cho đến khi chỉ có thể phát ra những âm thanh vô nghĩa đầy đam mê và ham muốn, sự ham muốn ngày càng dâng cao, ghì anh trên ghế, cuống cuồng kiếm tìm sự thỏa mãn. Rốt cuộc cô cũng rút được tay khỏi hai dây áo ngủ, và búi chặt lấy bờ vai nâu bóng như đồng. Anh ôm cô, cố kìm nén lại ham muốn đang sôi sục. Anh muốn cảm nhận sự run rẩy mềm yếu trong cơ thể cũng như sự thỏa mãn của cô cuộn lên ngập lấy anh. Khi cô thối mệt, anh giúp, đôi bàn tay cứng rắn đỡ lấy vòng hông gợi cảm. Những tiếng rên rỉ thích thú thoát lên từ họng cô, môi anh uống trọn những âm thanh đó, và thúc mạnh hơn nữa. Những làn sóng khoái cảm gây ngất thuần túy xác thịt bắt đầu trào dâng, cô ngả nghiêng trên ngực anh, thổn thức vì sung sướng và thỏa mãn, cảm nhận thân thể anh khi ôm cô và tận hưởng khoái cảm của chính mình.

Khi sự cuồng nhiệt trôi qua, Sarah mệt mỏi nằm áp vào anh, không muốn cử động. Cô không bao giờ tưởng tượng được rằng cuộc hôn nhân của mình lại bắt đầu trên một cái ghế trong nhà bếp. Nhưng sự ham muốn cuồng nhiệt của anh quá rõ ràng, quá chắc chắn đến nỗi cô không còn để tâm đến điều đó. Cô nhắm mắt, thì thầm thỏa mãn và dụi dụi đôi môi vào ngực anh.

“Rome”, cô nói giọng âu yếm. Anh đứng dậy mang cô vào giường.

Bữa sáng biến thành bữa trưa, cuối cùng họ cũng dùng món thịt hun khói và sandwich. Người lảng lảng sung sướng, nét mặt cô sáng bừng lên vì những giờ phút đam mê họ đã cùng nhau, quần riết không rời trên giường. Cô thậm chí không cần nghĩ xem anh cảm thấy thỏa mãn thế nào mỗi lần cô bị nhấn chìm trong đục vọng, khi trên nét mặt cô chỉ có biểu hiện của niềm ham muốn trần trụi.

Cô chỉ đơn giản dâng hiến cho anh và nhận lại niềm khoái lạc xác thịt mà cô chưa khi nào tưởng tượng được là có trên đời này. Anh đã cố gắng kìm lại, dành thật nhiều thời gian cho “khúc dạo đầu”, để mang đến cho cô khoái cảm. Và cô không bao giờ nhận ra rằng phụ nữ hiếm khi đạt được khoái cảm như vậy trong khi chưa có kinh nghiệm gì. Anh nhấn nhá, ôm siết và hòa mình vào cảm xúc và da thịt cô, tất cả đều rất thành thạo để chắc chắn rằng mỗi lần nghĩ đến việc làm tình là cô nghĩ đến anh. Cả ngày trôi qua trong lớp sương mù của cảm xúc, tâm trí cô mê muội trong khi cơ thể được thỏa mãn những ham muốn cháy bỏng. Rồi đêm đến, Rome làm tình với cô với xúc cảm mãnh liệt đến choáng váng. Cô chỉ lấy lại được tỉnh táo khi anh hôn nhẹ lên môi, bước xuống giường và ra khỏi phòng, lặng lẽ đóng cửa lại sau lưng rồi về lại giường mình ngủ một mình bởi vì, Sarah biết, trong tim anh chỉ có Diane là vợ.

Cô vẫn nằm nguyên đó chờ anh quay lại, thầm mong sao đêm trước không lặp lại. Nhưng cánh cửa vẫn đóng im ỉm, cô nằm cuộn người, thấy lòng đau đớn, chết lặng. Anh đã một lần nói rằng khi đêm xuống, anh sẽ chỉ ở một mình, và cô chưa bao giờ trách anh về việc đó, thậm chí cũng đã cố tình tìm căn hộ để phù hợp với tình cảnh đó. Nhưng rồi cô quên mất điều đó vì sự kỳ diệu của một ngày bên nhau, hầu hết là ở trên giường, giờ đây cô chỉ biết khóc thầm vì không muốn anh nghe được.

6. Chương 6

Rome tra chìa vào ổ khóa, mở cửa bước vào trong căn hộ, trong lòng cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm và cả mong đợi. Chuyến đi lần này có vẻ như kéo dài vô tận, anh vô cùng mệt mỏi với những căn phòng và đồ ăn khách sạn. Vừa bước vào trong sảnh, anh đã ngay lập tức cảm nhận được bầu không khí ấm cúng và thanh bình mà Sarah mang đến cho căn hộ, cảm giác như được sống trong mái ấm gia đình, cái cảm giác mà từ lâu lắm rồi anh không tìm lại được. Anh không biết cô đã làm gì, nhưng đâu thể nào thì mọi thứ vẫn vô cùng dễ chịu.

Họ mới cưới được hai tuần mà anh đã mong chờ chuyến công tác này từ trước đó rồi. Anh cảm thấy cần phải dạt ra xa mỗi rằng buộc dịu dàng vô hình đang lôi kéo mình dù trong lòng không hề cảm thấy dễ chịu. Không phải vì Sarah đòi hỏi, ngược lại, cô chẳng đòi hỏi gì hết. Nhưng cứ hễ lơ việc một chút là tâm trí anh lại hướng về cô, muốn kể với cô những chuyện lặt vặt trong công việc, hay muốn ân ái với cô, những ham muốn mạnh mẽ có thể ngăn trở công việc anh đang làm. Việc gì, dù đơn giản đến mấy, cũng khiến Rome nhớ đến việc ân ái: như nghe ai đó nhắc đến tên Sarah, hay khi đi ngang qua phòng Max. Bất kì chi tiết nhỏ nào cũng khiến tâm trí anh ngập tràn những kỷ ức về mùi hương trên cơ thể, làn da nóng bỏng và sự hưởng ứng nhiệt tình của cô đối với anh. Cô đã thể hiện sự ham muốn đến sùng sốt.

Anh đã thực sự bất ngờ vì sự tương phản giữa hình ảnh lạnh lùng, trầm lặng và người phụ nữ rên rỉ quằn quại trong vòng tay mình.

Anh muốn xa cô thật, nhưng chuyến công tác lại kéo dài quá lâu, theo kế hoạch ban đầu chỉ có ba ngày, sau thành tám ngày, nhưng Sarah dường như không hề lộ vẻ thất vọng khi anh gọi điện báo rằng mình sẽ về muộn hơn dự định. Cô chỉ nói, “Không sao, nhớ báo cho em biết khi nào anh về”, rồi chuyển ngay sang chủ đề khác. Sự thiếu quan tâm của cô làm anh hơi phật lòng và đột nhiên chuyển đi cùng cả núi công việc cần giải quyết khiến anh cảm thấy mệt mỏi, chán nản. Anh muốn về nhà.

Mong muốn được thư giãn và ở cùng với Sarah có sức cám dỗ đến nỗi anh đã ép mình và tất cả mọi người làm việc đến kiệt sức, bù lại anh đã kết thúc công việc sớm hơn một ngày như đã báo với cô. Anh nhìn quanh căn hộ tĩnh lặng, ánh sáng mặt trời chiếu qua cửa sổ, một hương vị nhẹ nhàng quyến rũ, mùi của bánh táo tự làm, phẳng phất trong không khí. Anh khịt khịt mũi và tươi cười, vì bánh táo là món yêu thích của anh.

“Sarah?” Anh gọi, thả cặp và áo khoác xuống, đột nhiên lại muốn được ôm cô trong vòng tay biết mấy. Cô sẽ nghĩ gì nếu anh hối hả đẩy cô vào giường? Đã tám ngày dài mỗi một trôi qua, mà anh lại không quen với sự độc thân. Tuy nhiên, như những gì đã nói với Sarah, anh là một người chồng chung thủy, muốn có một mái ấm gia đình và một người vợ thay vì vô số những cuộc gặp gỡ qua đường. Thêm nữa, anh không muốn

bất kì người đàn bà nào khác. Anh muốn Sarah và bản tính e ngại trầm tĩnh với sự im lặng dễ chịu, cùng mái tóc vàng nhạt hết những dải lụa nhỏ quấn quanh cánh tay anh của cô.

Không thấy Sarah chạy ra đón, anh nhíu mày, nôn nóng tìm kiếm khắp căn hộ, dù vẫn biết cô không có nhà. Cô đi đâu nhỉ? Đi mua sắm? Có thể cô đang đi tìm việc, anh đã nghe cô kể về vài kế hoạch hấp dẫn của mình. Anh nhìn đồng hồ. Gần bốn giờ, vậy chắc cô cũng sắp về.

Anh dỡ đồ, rồi ngồi xuống đọc báo, sau đó xem chương trình thời sự tối. Khi mặt trời lặn hẳn, nhiệt độ hạ xuống nhanh chóng, anh bật lò sưởi và ngồi lặng thinh nhìn ánh sáng xanh lập lòe phát ra từ ngọn lửa. Ánh chiều tà thán Mùoi rất ngắn, chẳng mấy chốc những tia sáng ban ngày cũng tắt.

Anh cảm thấy bức bối nhưng cố kiềm chế bằng cách làm bữa tối, tự cắt một miếng bánh táo thật lớn và ăn một mình. Khi lau dọn bếp, một cơn thịnh nộ bất thành linh chộp lấy, kèm theo một nỗi khiếp sợ vô hình mà chính anh cũng không diễn tả được. Diane đã ra phố và rồi không bao giờ quay lại nữa, anh thậm chí không cho phép mình nghĩ tới bất cứ một điều gì tương tự thế sẽ xảy đến với Sarah.

Mà khi thật, cô đang ở đâu mới được?

Rốt cuộc, anh cũng nghe thấy tiếng mở khóa cửa lúc gần mười giờ. Anh đứng lên, cảm giác vừa nhẹ nhõm vừa xen lẫn một chút giận giữ. Anh nghe thấy cô nói: “Cảm ơn, Derek. Nếu không có cháu, không biết cô phải làm thế nào nữa! Hẹn cháu ngày mai nhé.”

Một giọng trầm đục đáp lại, “Cô Matthews, bất cứ lúc nào cô cần sự giúp đỡ, cứ gọi cháu nhé. Chúc cô ngủ ngon”.

“Chúc cháu ngủ ngon”, Sarah đáp lại. Trong giây lát cô đã rẽ vào phòng bếp ở bên trái thay vì rẽ phải vào phòng khách nơi Rome đang đứng. Ngay lập tức Sarah trở nên hốt hoảng vì thấy đèn đã bật, trong khi đáng lẽ mọi vật phải chìm trong bóng tối mới đúng, cô đứng khựng lại. Vẫn đứng nguyên một chỗ nhưng Rome có thể nhìn thấy bờ lưng thanh mảnh của cô cứng lại. Cô quay người, khuôn mặt bừng sáng như pháo hoa mừng Quốc khánh.

“Rome!”, cô reo lên, nhào vào anh. Sự vui mừng không che giấu của Sarah làm anh thấy ngượng ngao và quên hẳn cơn giận, chỉ còn lại niềm vui khi trông thấy cô. Rome giang hai tay ra đón, nhưng đến giây cuối cùng anh nắm lấy hai vai và khẽ đẩy cô ra xa.

“Whoa!”, anh bật cười khê. “Anh không dám chắc... em là ai vậy? Giọng nói thì nghe quen quen, nhưng một cái giẻ lau bẩn như thế này thì anh chưa bao giờ nhìn thấy.”

Cô cười phụng phịu, quá hạnh phúc vì lại có anh ở nhà đến nỗi cứ muốn xoay tít trên đầu ngón chân như một đứa trẻ. Cô thèm hôn anh quá, nhưng cô biết mình đang rất nhếch nhác. Cô nhìn xuống chiếc quần jeans bám đầy dầu mỡ và bờ hóng đen kịt với đủ loại vết bẩn, tính cả một vết sốt cà từ cái xức xích cô đánh rơi lúc ngồi ăn trưa. Thật không may, dầu mỡ và bụi bẩn phủ từ ngón chân đến đầu. Cô đã che tóc bằng một cái khăn vuông đỏ và bây giờ cần thận tháo nó ra, dưới khăn, mái tóc vẫn sạch sẽ gọn gàng - một sự tương phản phi lý.

“Em đang bẩn lắm”, cô thú nhận. “Để em đi tắm thật nhanh rồi kể cho anh nghe.”

“Anh không chờ được”, anh nói cộc lốc, tự hỏi không rõ thảm họa nào có thể biến cô vợ tinh tươm, hoàn hảo của mình thành một kẻ nhếch nhác đến vậy. Anh để ý thấy cánh tay áo cô bị xé rách. Cô đánh nhau với ai ư? Không thể nào, cũng không có vết xước hay vết đứt, nên đâu phải gặp tai nạn.

Anh theo cô vào phòng tắm. “Chỉ cần cho anh biết một điều thôi. Em có làm điều gì bất hợp pháp không, hay là có điều gì xảy ra với em cần cảnh sát can thiệp?”

Cô cười, giọng khàn khàn, giọng cười luôn khiến anh thấy vui vui.

“Không, làm gì có chuyện như thế. Tin vui cơ!”

Anh ngắm cô cởi bỏ quần áo bẩn, chiếc mũ xinh xắn nhả nhả ra vẻ ghê ghê mỗi lần thả từng món đồ xuống sàn phòng tắm. Anh hau háu dán mắt vào những đường cong trên người cô, thân hình này là của anh, với những núm ngọt như mật ong và những lọn tóc vàng óng ả, là của anh hết. Anh thấy cô buông xuôi hai vai giống như bị đau lắm và vô thức bật một tiếng thở dài mệt mỏi.

“Em ăn gì chưa?”, anh hỏi.

“Chẳng có gì vào bụng từ bữa trưa cơ.”

“Anh chuẩn bị đồ ăn để tắm xong em ra ăn nhé.”

Khi tắm xong, Sarah cảm thấy như dòng nước ấm đã gột sạch bụi bẩn khắp cơ thể, giội trôi luôn chút năng lượng còn sót lại trong người. Cảm giác mệt mỏi đến mức có thể cứ thế nằm vùi xuống giường và ngủ cho đến hết ngày hôm sau, nhưng Rome đang chờ, và cô phải gặp anh. Anh thậm chí vẫn chưa hôn cô. Đã rất lâu rồi, kể từ lần cuối cùng cô chạm vào anh, cảm nhận môi anh trên môi mình. Cô khoác lên người chiếc áo choàng, thứ đồ duy nhất cô muốn đựng đến lúc này và bước vào bếp. Anh đã mở một hộp xúp và làm món sandwich nướng kẹp phô mai cho cô, lúc này nó giống như một thứ cao lương mỹ vị. Cô buông mình xuống ghế, tay với ngay lấy miếng sandwich trong khi anh đặt cốc sữa bên cạnh chiếc đĩa.

“Nói anh nghe tin vui đi nào”, anh hỏi han về quan tâm. Anh xoay ngược một cái ghế lại và ngồi giạng chân như cưỡi ngựa, khoanh hai tay trên lưng ghế. Cô cứ thế nhìn anh đắm đắm một lúc lâu, không thể tin nổi trông anh tuyệt đến vậy. Mái tóc dày đen rối bù, nét mặt mệt mỏi, nhưng Rome là người đẹp trai nhất cô từng thấy.

“Em vừa mua một cửa hàng,” cô nói. Anh đưa một ngón tay chà chà lên má, hơi ngạc nhiên khi nghe cái tin mới mẻ đó. Anh từng nói, nếu mỗi người có một công việc sẽ làm hai người không bị phụ thuộc vào nhau, nhưng khi điều đó trở thành sự thật, anh lại không muốn Sarah chú ý đến bất cứ thứ gì khác ngoài anh. Một lần nữa tự dẫn lòng dưng thúc ép cô, rằng đó là điều cô muốn, và cô đáng được thế, cô có quyền tự quyết của mình, anh không để lộ phản ứng mà chỉ hỏi: “Cửa hàng bán gì vậy em?”

“Một kiểu cửa hàng vừa bán đồ thủ công, vừa để khách cùng tự làm. Em mua được với giá rất rẻ, vì nó cũng đã cũ rồi”, cô hồn nhiên phân trần. “Địa điểm rất đẹp, chỉ cách đây khoảng một dặm. Kèm theo còn một số hàng hóa chưa bán hết và hầu hết chúng đều được làm bằng tay. Anh sẽ thấy thích mấy thứ đồ gốm ấy cho mà xem! Cái bàn xoay để nặn gốm đặt ở phía sau và em có thể làm thử. Em có làm đồ gốm từ hồi trung học. Em sẽ cố thử làm nó chạy được trước khi anh nhìn thấy. Bọn em đã lau chùi, sơn lại tường, đặt thêm một số giá hàng, và Derek đã lắp lại hệ thống đèn...”

“Derek nào?”, Rome ngắt lời, nhớ lại người đàn ông về cùng với cô đến cửa.

Sarah hơi cáu. “Derek Taliferro, con trai của Marcie chứ Derek nào. Em có kể với anh về cậu ta rồi mà. Cậu ta đưa em về.”

“Là Derek đấy à? Anh tưởng nó khoảng mười bốn, mười lăm tuổi.”

“Chứ sao. Mười lăm tuổi. Anh gặp nó mà xem! Trông nó ít nhất cũng khoảng hai mươi ấy, đó là một cậu bé rất tuyệt. Nếu không có cậu bé, chẳng biết em sẽ xoay sở ra sao nữa. Sáng mai là ngày thường và cậu bé cần ở nhà để học bài, nhưng nó không nỡ để em một mình ở đó.”

“Một cậu trai tử tế đấy,” Rome nói, nhưng mày nhìn cô như muốn nói anh không thích chuyện cô ở cửa hàng một mình đến tối muộn như vậy.

Không để ý đến lời bình luận, Sarah ăn ngấu ăn nghiêng hệt như một kẻ chết đói. Ngay khi ăn xong, cô ngẩng mặt lên, thấy anh đang nhìn mình chăm chú với ánh mắt khó hiểu. “Anh về sớm hơn một ngày”, cô nói.

“Sáng nay, sau khi hoàn tất công việc là anh đáp luôn chuyến bay đầu tiên. Anh về từ lúc trưa, tạt qua văn phòng khoảng một tiếng, và đến nhà khoảng bốn giờ kém.”

“Em xin lỗi đã không ở nhà”, cô nói nhẹ nhàng. “Phải chi em biết anh về.” Anh nhún vai, điệu bộ bàng quan của anh làm cô rúm người lại. Cô đã suýt đưa tay chạm vào anh, nhưng giờ thì cô giữ hai tay lại trong lòng.

“Anh đã ăn nửa cái bánh nhân táo rồi,” anh chuyển đề tài. “Em ăn một miếng nhé?”

“Không. Không, em...” cô ngừng lại, cơn mệt mỏi tràn qua khắp người. Mặc dù cố gắng xua nó đi, nhưng không được, cô không thể gắng gượng thêm nữa. “Em mệt quá”, cô thở dài, nhắm mắt lại một lúc.

Nghệ tiếng đĩa bát khua nhau xúng xoảng khi Rome dọn bàn, cô cố hết sức mở mắt và lơ mơ cười với anh - nụ cười như một dòng điện chạy xuyên qua người anh.

“Đi ngủ nào”, cô mời mọc.

Không đợi cô nói lần nữa, anh cúi xuống bế thốc lên, cuối cùng miệng anh cũng tìm được môi cô và liền sau đó là một nụ hôn dài. Anh biết cô rất mệt mỏi và có ý định chờ, nhưng khi cô gọi anh đi ngủ thì tất cả những ý định tốt đẹp đó tan thành mây khói. Ngay lúc vội vàng bồng cô vào phòng ngủ, anh lật vải phủ giường lên và đặt cô trên giường, cúi xuống gỡ đai chiếc áo choàng và cởi ra, cô khỏa thân trước mắt anh.

Cô thở dài và nhắm mắt lại, anh hồi hả cởi hết quần áo mình vứt luôn xuống sàn. Chỉ trong tích tắc, rồi anh trượt thân người trần trụi vào bên dưới tấm chăn và ôm lấy cô.

Cô rúc vào lòng anh rên lên khe khẽ, áp bờ ngực trần vào ngực anh. Những ngón tay chắc khỏe của anh ôm lấy bầu ngực cô, và vuốt ve một cách thuần thực. Nhức nhối vì ham muốn, anh cúi xuống hôn, vừa hay nhận ra cô đã ngủ.

Anh bật lên từ trong cuồng hống một tiếng cầu nhàu thất vọng, nhưng vẫn ngả đầu nằm ra gối, ôm lấy cô vì anh muốn cảm nhận da thịt mềm mại của cô. Anh phải giữ lấy cô, dù chỉ một lúc. Cô đã kiệt sức, và anh có thể chờ, nhưng mọi phần tử trong cơ thể, mọi bản năng đàn ông trong anh đều mong mỏi được chìm đắm trong cô. Anh cũng có những lúc làm việc mệt mỏi đến nỗi không còn sức để làm tình cơ mà, anh tự nhắc mình vậy để cố không tức tối với cái cửa hàng mà anh chưa nhìn thấy đã cướp mất cô khỏi tay anh. Nhưng... khi thật, đời anh có cô dễ chịu biết mấy! Mọi thứ đều ở đúng vị trí của nó, ngăn nắp hết mức có thể. Anh đã có một ý nghĩ kỳ quái rằng nếu trong phòng đầy sâu bọ, thì chỉ trong một giờ là cô có thể bắt chúng bò ngay hàng thẳng lối cho mà xem. Ý nghĩ buồn cười đó làm tâm trạng nhẹ nhõm hơn, anh nằm bên và ôm cô một lúc lâu trong khi cô ngủ. Anh cũng bắt đầu thấy buồn ngủ nên tự nhắc mình nếu không ra khỏi giường ngay lúc này thì lát nữa anh sẽ không làm được, cô cũng đã cho anh biết cô cảm thấy thế nào về việc ngủ chung rồi. Cô vui sướng và rõ ràng cũng rất thích thú khi làm tình với anh, nhưng sau đó thì lại muốn ở trên giường, một mình. Nhẹ nhàng bước ra khỏi giường, anh về lại phòng mình.

Vài giờ sau, Sarah thức dậy, cảm thấy khó chịu vì cốc sữa uống lúc trước. Một cách vô thức, cô với tay tìm Rome, nhưng chỉ bắt gặp cái gối trống trơn và lơ dờ rụt lại. Không có anh ở đó, cô chưa thể quen được việc này dù anh vẫn luôn rời khỏi cô để về lại giường mình. Cơ thể và tâm trí cô không chấp nhận được việc anh không ở đúng chỗ của mình.

Cô ngồi dậy, đột nhiên thấy trống trải, tự hỏi không biết đến lúc nào mới có cơ hội được nhận một tình cảm khác từ anh chứ không phải cái thứ yêu thương nửa vời này. Và cả sự thèm muốn nữa, cô tự nhắc mình. Nhưng đó không phải là tình cảm - đây là phản ứng thể xác. Vẫn cảm thấy trong miệng vị sữa chua chua uống từ ban tối nên cô đi đánh răng, rồi ngáp dài, nhìn chằm chằm khuôn mặt mình trong gương phòng tắm. Mái tóc rối bù. Nhưng quá mệt để quan tâm đến nó lúc này nên cô vuốt ra đằng sau, loạng choạng trở lại giường, lập tức chìm vào giấc ngủ.

Trong ánh sáng yếu ớt buổi bình minh, cô lơ dờ thức dậy, đuổi người ngái ngủ dưới bàn tay ấm áp vuốt ve khắp cơ thể và chạm vào cô với sự thân mật quen thuộc. Một thân mình ấm áp quyến rũ bên cạnh khiến cô quay mặt sang, nhúc nhích người, gối đầu lên ngực Rome, hai cánh tay ôm choàng lấy anh.

“Dậy nào,” anh thì thầm, mơn trớn cẩn nhẹ dái tai rồi miết môi dọc theo quai hàm tìm tới môi cô.

“Em dậy rồi”, cô nhỏ nhẹ, xoa xoa tấm lưng trần của anh và cảm nhận những bắp thịt cứng phồng lên dưới lớp da ấm áp.

Anh chớp ngay cơ hội. Vừa thức giấc, người cô ấm áp, mềm mại và ngát hương, cô bật lên một tiếng rên thỏa mãn khi anh từ từ đi vào cô. “Anh không đợi được nữa, phải ngay bây giờ mới được,” anh thì thào.

Căn phòng đã sáng hơn nhiều khi anh nhấc đầu lên khỏi ngực cô và hốt hoảng. “Chết thật, anh muộn làm mất.”

“Anh đi công tác những tám ngày”, cô thì thầm và rúc vào người anh. “Anh đáng được ngủ muộn mà.”

“Nhưng anh có ngủ chút nào đâu.”

Vẻ mặt ngoan ngoãn rất hài hước của anh khiến cô nở một nụ cười lơ mơ, nụ cười đầy vẻ thỏa mãn. Vào ban ngày, anh thường chỉ coi cô như một đôi dép lê cũ kỹ và tiện lợi, thích thì xỏ chân vào chứ chẳng có gì cuốn hút. Anh không biểu lộ tình cảm, không gọi cô bằng những cái tên âu yếm, và thực tế thường xuyên tỏ vẻ lảng tránh những biểu hiện tình cảm thân mật giữa họ. Nhưng trên giường, mọi rào cản biến mất, cả sự giữ khoảng cách lạnh lùng. Trên giường với anh, cô có thể quên hết tất cả, chỉ đơn giản tận hưởng sự gần gũi giữa hai người. Không còn lại gì trên đời ngoài vòng tay mạnh mẽ và sức nặng của thân mình anh bên trên.

Anh đưa tay chậm rãi vuốt dọc theo mạng sườn lần tới đường cong nơi bờ hông, mân mê cặp mông mịn màng của cô. Anh ngạc nhiên khi nhận ra rằng hơn cả niềm đam mê của cô khi làm tình, anh nhớ sự im lặng thường xuyên giữa hai người, sự im lặng dễ chịu, không gây một giác căng thẳng nào. Mỗi khi bên cô anh luôn có cảm giác thanh thản giống như cô là một người bạn cũ, không cần gì ở anh ngoài tình bạn. “Nếu anh không dậy”, năm phút sau anh thông báo, bàn tay đang vuốt ve bắt đầu những cử chỉ táo bạo đầy kích thích, “Có thể Max sẽ tới đây chỉ để kéo anh ra khỏi giường em thôi đấy”.

“Được rồi, để em giúp anh ra khỏi giường.” Sarah ngay lập tức chuôi ra khỏi anh và từ từ ngồi dậy cạnh mép giường. Nằm trên giường với anh cả ngày là điều cô thích hơn cả, nhưng cô có cảm giác rằng bất cứ lúc nào anh cũng có thể đứng dậy, rời khỏi cô, và đột nhiên không thể chịu nổi cảnh anh bỏ cô nằm lại trên giường một mình một lần nữa. Cô phải tự mình dừng lại, đứng dậy trước và làm như có công việc khác đang chờ mình. Cô đứng dậy với đôi chút khó khăn. Những bắp cơ trên cơ thể đang phản kháng lại vì công việc nặng nhọc cô đã làm ở cửa hàng và cả “bài tập thể dục” họ vừa làm trong hai giờ qua. Khi cô bước ngang phòng, Rome cau mặt khi thấy những cử động giật cục theo mỗi bước cô đi.

Anh ra khỏi giường, đến bên cạnh, đặt tay lên vai, khi cô chọn đồ lót trong ngăn tủ. “Em có sao không?” Anh gần giọng hỏi, và cô hiểu ý anh muốn nói gì. Anh là một người đàn ông to cao, khỏe mạnh, rất sung sức trong khi làm chuyện ấy khiến cô lúc nào cũng có cảm giác rất nhỏ bé trên giường, mà không chỉ riêng trên giường. Anh rất nhẹ nhàng và từ tốn với thân hình nhỏ nhắn, thanh mảnh của cô, nhưng cũng có lúc đam mê dâng trào khiến anh không kiềm được và thế là anh không còn biết đến nhẹ nhàng nữa. Sáng hôm nay anh cũng như vậy.

“Vâng, em không sao”, cô nói, khi thấy anh vẫn còn cau mặt, cô nói thêm, “Em đau hết cả người vì công việc ở cửa hàng, giờ em lại đi làm tiếp nữa đây này. Không phải một mình anh muộn đâu”.

Anh thả tay xuống, không thích để cô phải làm việc chân tay nặng nhọc như thế. Một số phụ nữ có thể chịu được, nhưng Sarah quá mảnh khảnh, giống như một món đồ sứ mong manh, dễ vỡ. Anh muốn tự mình tới cái cửa hàng đó xem sao, quyết định những việc cần phải làm và thuê người làm những việc đó. Sarah muốn điều hành cửa hàng thì được, nhưng anh không muốn cô tự làm hết mọi việc để người đau như thế này. Anh không la mắng chỉ vì nhận thức rõ mình không có quyền ngăn cản cô. Nếu xử sự với cô theo kiểu độc tài như vẫn làm ở Spencer - Nyle thì anh chỉ nhận lại ánh nhìn bình thản, lạnh như băng kèm lời nhắc nhở cho anh nhớ đến thỏa thuận giữa họ thôi.

“Anh muốn xem qua cửa hàng,” anh cẩn trọng mở lời, đi theo cô vào buồng tắm.

Cô ngạc nhiên nhìn anh. “Tất nhiên rồi. Chiều nay khi anh đi làm về có thể em vẫn còn ở đây. Anh tạm qua một lúc đi. Tên của nó là Tools and Dyes, được đánh vần với một chữ y.”

“Anh có thấy nó rồi”, anh trầm ngâm. “Anh tưởng đó là một cửa hàng điện máy chứ. Chết tiệt, chỗ đó đúng là một đồng rác?”

“Trước đây thôi”, cô vui vẻ đáp lại, vịn vôi hoa sen. Khi nước ấm, cô bước vào buồng tắm và đóng cửa lại, ngay sau đó cửa lại bị mở ra. Anh bước vào, thân hình to lớn của anh chiếm hết chỗ khiến cô thấy mình nhỏ bé hơn thường lệ. Cô ngước lên nhìn anh, đôi mắt xanh tỏ vẻ bồn chồn khi anh cầm miếng xà phòng và xoa nó đến khi bọt nổi đầy tay. “Quay lưng lại nào”, anh ra lệnh và cô làm theo. Anh bắt đầu lướt tay qua lưng và vai, xoa bóp những bắp cơ tê cứng, đau nhức, khiến cô bật lên rên rỉ vì cảm giác vừa đau, vừa thích, rồi cúi đầu về phía trước để anh dễ dàng xoa vào cổ và vai mình. Khi cô tưởng chừng không thể chịu đựng được nữa thì anh quỳ xuống dưới chân và cũng nhẹ nhàng tỉ mỉ xoa bóp. Cảm thấy các bắp thịt giãn ra và cơn đau biến mất, cô thở phào dễ chịu. Thật tuyệt khi được anh cưng chiều, và không một ngày nào cô không tự cấu mình để biết chắc chắn đây không phải là một giấc mơ. Cô muốn anh làm tình với mình

thêm lần nữa, nhưng anh đã bị muộn rồi. Sarah biết, mặc dù mình có thể quyến rũ anh quay trở lại giường thì sau đó anh cũng vẫn sẽ bức tức vì cô đã làm cản trở công việc của anh. Rome đã lái xe đi khuất khi Sarah xuống đến xe của mình, anh đã ăn vội ăn vàng bữa sáng và bỏ đi, quên luôn cả nụ hôn tạm biệt, một sự chênh mảng phá hỏng cái ấm áp còn lại của sự đam mê ban sáng. Hết lần này đến lần khác cô tự nhắc mình phải chấp nhận giới hạn trong mối quan hệ giữa họ. Đúng là họ đã cưới nhau, nhưng anh không yêu cô, vậy nên cô đừng mong đợi chuyện anh hành động như một người tình.

Khi đang mở cửa xe thì nghe tiếng Marcie vừa gọi vừa băng qua dải cỏ nâu ngăn giữa phố và tòa nhà, cô dừng lại và nheo mắt vì ánh mặt trời buổi sáng. Thời tiết vẫn lạnh, nhưng Marcie mặc rất đơn giản, nét mặt có vẻ hơi bồn chồn.

“Chào cậu,” cô nói, và Marcie chỉ gật đầu chào lại rồi đi thẳng luôn vào việc chính. “Sarah, cậu có định thuê ai đó giúp trông coi cửa hàng không?”

“Tất nhiên”, Sarah đáp ngay. Cô cần phải thuê người để mình còn có thời gian ăn trưa nữa. Một người thì thực sự không thể bao quát hết mọi việc được, ngay trong tình trạng xập xệ như hiện nay, cửa hàng nhỏ bé đó cũng đã có một lượng khách ổn định rồi.

“Cậu nhận Derek được không? Nó chỉ có thể phụ cậu sau giờ học và cuối tuần thôi, nhưng mình rất cảm kích nếu cậu lưu ý đến nó. Mình không thích cửa hàng tạp hóa hiện nó đang làm”, Marcie nói vẻ lo ngại. “Có một cô thu ngân đang săn đuổi nó.”

“Mình rất muốn nhận Derek vào làm”, Sarah nói thực lòng. Cậu bé rất khỏe và có năng lực, cậu có thể làm bất cứ việc gì cần làm miễn là ngoài giờ học của cậu. Cô nhìn Marcie và thấy chị bạn thực sự lo lắng về cậu con trai.

“Cô thu ngân đó bao nhiêu tuổi?” Marcie cần đắn, giọng bức bối. “Cô ta gần bằng tuổi mình chứ không phải cùng trang lứa với Derek!”

“Thế cô ta có biết nó mới mười lăm tuổi không? Nhìn nó chừng chạc hơn tuổi đó nhiều.”

“Mình biết, mình biết. Sarah à, bọn con gái cùng trường cứ theo nó về nhà suốt ấy! Nó thì xem như không thôi, nhưng kiểm soát được nó càng ngày càng khó. Nó là đứa con duy nhất của mình!” Cô rên rỉ. “Và nó vẫn chỉ là một cậu nhóc! Mình vẫn chưa chuẩn bị để trở thành mẹ của một... một vị thần Hy Lạp! Một vị thần La Mã chứ”, cô sửa lại câu nói của mình, tôn trọng sự thật triệt để.

“Nếu Derek muốn làm việc ở cửa hàng, hằng đêm mình sẽ cảm ơn trời đất vì có được nó.”

“Nó muốn lắm đấy. Nó thích cậu và thích kiểu công việc như vậy. Thật quý hóa quá!”

Sarah mỉm cười xua xua tay tỏ ý không muốn nghe lời cảm ơn. Derek sẽ đỡ đần cho cô nhiều việc nặng nhọc, và cô cũng thích làm việc cùng cậu bé nữa. Dù trông cậu rất cuốn hút nhưng tính cách có phần rất trầm tĩnh, chắc chắn khiến cô cảm thấy dễ chịu. Người duy nhất mang lại cho cô cảm giác an toàn về thể xác mạnh mẽ hơn chỉ có thể là Rome.

“Cậu đến xem qua cửa hàng nhé?” Cô mời Marcie.

“Cảm ơn cậu, hẳn nhiên rồi. Nếu hôm nay cậu rỗi, để mình mang bữa trưa tới ăn cùng luôn?”

“Chưa bao giờ mình từ chối bữa trưa đâu!”

Khi cho chiếc xe nhỏ vào bãi đỗ phía sau tòa nhà, cô cảm thấy hân hoan với cửa hàng của mình. Nó sáng bừng lên vì mới được sơn lại màu trắng tinh, với những đường viền diềm dứa màu xanh quanh cửa sổ và trên cửa ra vào. Các cửa sổ đã được lau chùi bằng hỗn hợp dấm và nước cốt chanh, giờ đây cũng sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Những tấm kính hình thoi mang lại không khí ấm cúng cho cửa hàng nhỏ nhưng đông khách, với những tấm ván lót sàn để mộc và những chiếc giỏ kiểu dáng cũ kỹ để đựng hàng hóa.

Sửa sang lại thế rồi nhưng cô vẫn phải mua thêm vài chiếc kệ mới đặt sát tường để trưng bày đồ gốm. Xanh, đỏ, nâu đất, có một cái duy nhất màu hồng da cam, tạo thành những mảng màu trên tường hết bức tranh trừu tượng, vì tất cả các bình, lọ đều là đồ gốm trắng men. Những tấm chăn may tay được gấp lại vắt trên lưng hai chiếc ghế tựa, những cái khác được gấp gọn gàng và xếp chồng lên nhau trên mặt ghế đan bằng rơm. Còn có đinh, búa, tua vít, kéo, kim và các món vặt vặt nhưng Sarah vẫn muốn mở rộng thêm các mặt

hàng. Cô sẽ cung cấp hàng thêu đâm xô, hàng thêu mũi chữ thập, hàng vải bông xù và hàng len, với mẫu mã đẹp. Bây giờ có nhiều người thích búp bê làm bằng tay, và mặt hàng này có thể đặt ở một phòng riêng. Ngoài phòng trưng bày đồ gốm và văn phòng tí xíu, cửa hàng còn có hai phòng nhỏ phía sau, và cô có thể biến một phòng thành phòng búp bê, với đầy đủ vật liệu cần thiết để làm ra cả những con búp bê vải hoặc những con búp bê sứ hoàn chỉnh. Những con thú nhồi bông cũng là một mặt hàng khả thi. Cô có quá nhiều ý tưởng, nhưng lại sợ mình không đủ chỗ để thực hiện được hết.

Cửa hàng nhỏ bé mang lại cho cô nhiều cảm giác hài lòng hơn công việc cô đã từng làm trong công ty kinh doanh lớn trước đây. Đúng là cô đã thích công việc đầy áp lực ở Spencer - Nyle, nhưng kiểu công ty kinh doanh lớn như vậy thực sự không phải là chỗ của cô. Nó quá phức tạp. Cửa hàng nhỏ, ấm cúng và giản dị này là của riêng một mình cô dù chỉ mới có nó được một thời gian ngắn. Những sắc màu êm dịu, cách trưng bày sản phẩm hài hòa, tất cả đều mang dấu ấn của cô. Sarah không hề có chút do dự khi tình cờ biết được cửa hàng đang được rao bán, trực giác mách bảo rằng đây chính là điều cô luôn muốn. Cô xem xét tòa nhà và chỗ hàng tồn kho rồi mua luôn không cần mặc cả. Giá cả rất hợp lý, có thể vì tình trạng của toàn tòa nhà. Cô đã dùng một số tiền đáng kể trong sổ tiết kiệm để mua cửa hàng đó, số tiền còn lại dùng hết vào phần nâng cấp và sửa chữa nhưng cô nghĩ rằng như thế cũng đáng đồng tiền bát gạo vì giờ nó là tài sản và phản ánh cá tính riêng của cô.

Gió lùa qua các kẽ hở tràn vào căn nhà. Cô bật chiếc lò sưởi cũ kỹ, nghĩ rằng chắc phải nghiên cứu lại chỗ này mới được. Mới tháng Mười thôi mà đã lạnh và gió thế này rồi thì đến tháng Một và tháng Hai sẽ ra sao?

Cần phải lợp lại mái lấp kèm lớp cách nhiệt thôi.

Cô đóng cửa hàng trong khi lau dọn và sơn sửa lại, Derek đã tự lắp dàn đèn trang trí cho nó. Cô không tin một cậu bé ở tuổi đó lại biết cách mắc mạng điện nhưng cậu đã giải thích và thực hiện rất dễ dàng. Chỉ sau khi cậu đã làm xong, Sarah mới được nghe Marcie tiết lộ là cậu chưa từng mắc dây điện bao giờ, cậu chỉ mới đọc trong sách và quyết định thử làm luôn. Và khi bật dàn đèn lên, cô trông thấy hàng hóa trở nên đẹp và ấn tượng hơn dưới ánh đèn sáng và được lắp ở những vị trí hợp lý. Thiếu Derek, cô sẽ xoay sở ra sao đây? Cô sẽ không thể khai trương cửa hàng nhanh như vậy được.

Nhưng nó đã được khai trương... Cô hít một hơi thật sâu và lần đầu tiên quay tấm biển treo trên cửa trước từ “ĐÓNG CỬA” sang “MỞ CỬA BÁN HÀNG”. Cửa hàng của Sarah chính thức mở cửa.

Cửa hàng nhỏ này cũng đã có khách hàng quen rồi, những người đã từng tới mua những đồ lật vặt như đinh hay cuộn chỉ. Tuy không quá đông đến mức bán không kịp nhưng cũng hiếm khi vắng khách. Như kiểu vừa bán vừa thư giãn, mọi người ghé qua để xem những món đồ và bình luận về những thay đổi của cửa hàng. Cô để một bình cà phê trên mặt quầy, khuyến khích mọi người lui tới trò chuyện với mình và cùng ngồi uống một tách cà phê. Cô đặc biệt thích nói chuyện với những người già vì họ hay bày cho cô cách làm các thứ đồ thủ công theo kiểu cổ xưa.

Thời gian trôi nhanh đến nỗi khi ngẩng lên nhìn Marcie bước qua cửa, cô sửng sốt nhận ra đã gần đến giờ ăn trưa. “Thời gian trôi thật nhanh”, cô nghĩ, “gần một giờ rồi còn gì”.

“Xin lỗi, mình đến muộn”, Marcie vừa nói vừa thở hổn hển. “Chuẩn bị đi thì nhận được cú điện thoại từ một tạp chí mà mình đã gửi bản thảo.”

Mắt Sarah sáng lên ám áp. “Thế họ có duyệt không?”

“Có chứ”, Marcie đáp lại. “Điều mình cần làm bây giờ là nghĩ về những gì sẽ phải viết.”

Marcie làm việc rất cẩn thận và có thể viết cả ngàn trang dễ dàng nên Sarah không quan tâm lắm đến câu cuối của cô. “Bài viết về vấn đề gì?”

“Nó nằm trong loạt bài viết thú vị đăng trên tạp chí dành cho phụ nữ. Mình đã suy nghĩ về nó rất nhiều,” Marcie bắt đầu lấy đồ ăn trong túi ra, đặt một chiếc đĩa giấy trước mặt Sarah, cho vào đấy gà rán với bắp cải và vài ổ bánh mì nhỏ bên trên. ““Hôn nhân vì Lợi ích - Quá khứ và Hiện tại”, mình nghĩ sẽ lấy đầu đề như vậy. Chắc cậu cũng đã đọc về điều này, đôi khi chúng là tiêu chuẩn chứ không phải là ngoại lệ. Cậu có thể gọi đó là hôn nhân sắp đặt. Thực tế là, người ta nhiều khi cưới nhau vì nhiều lí do khác hơn là tình yêu. Lợi ích vật chất là một trong số những lí do phổ biến nhất, điều đó có thể lí giải tại sao chúng được gọi là

hôn nhân vì lợi ích. Hai người kết hợp tài sản của họ lại, hỗ trợ nhau, gần giống như đối tác kinh doanh, chỉ khác ở chỗ đây là hôn nhân và họ ngủ chung với nhau thôi.”

Sự thích thú làm mất Sarah ánh lên sắc xanh nhạt lấp lánh. “Cậu không tin vào những cuộc hôn nhân trên danh nghĩa à?”

Marcie nhìn cô với ánh mắt nghi hoặc. “Có thực là cậu biết một người đàn ông bằng lòng với một cuộc hôn nhân suông không? Ý mình là một người đàn ông bình thường, khỏe mạnh ấy.”

“Thường thì không, mặc dù mình nghĩ cũng có vài tình huống...”

“Những tình huống bất thường” Marcie chen vào.

“Ừ, thì những tình huống bất thường...”

“Mình vẫn không nghĩ thế”, Marcie hồn nhiên cắt ngang lời cô. “Và cậu cũng không, vì mình có thể thấy cậu đang cố không nói ra điều cậu nghĩ.” Sarah cười, vì cô thực sự đang cố thoát ra khỏi cuộc tranh luận với Marcie, một người rất ưa tranh luận, “Mình đầu hàng rồi. Ta trở lại với bài báo của cậu đi”.

“Mình nảy ra ý tưởng này nhờ cuộc họp mặt với sáu cô bạn chung phòng thời trung học. Bọn mình đã từng ăn chơi lắm, có thể nói là lúc nào rượu Martini cũng tuôn chảy như suối. Và bây giờ, không ai còn đặc biệt nữa, chỉ là kiểu phụ nữ bình thường, hay gặp hằng ngày giống cậu thôi. Trong bảy người thì có hai người phải cưới vì dính bầu, một thì vì chẳng mấy ai chịu hẹn hò với cô ấy nên cô ấy nghĩ lời cầu hôn của anh ta có thể là cơ hội duy nhất, một người nữa thì thừa nhận rằng chỉ vì cô ấy đã cặp với anh chàng quá lâu đến nỗi mọi người xem việc họ cưới nhau là điều hiển nhiên, và một người thì công khai việc cô ấy lấy chồng vì tiền của anh ta. Cô ấy thích anh chàng, nhưng tiền của anh ta mới là động lực chính. Đây là năm trong bảy người.”

“Còn hai người kia thì sao?”

“Một thì lấy chồng vì họ yêu nhau và hiện nay vẫn đang yêu nhau. Họ vẫn rất e ấp, ngay cả khi đã sống với nhau gần ấy năm. Còn người kia... ừ thì, mình là người kia. Mình đã cưới vì mình nghĩ mình yêu anh ấy. Nếu cậu thấy ba của Derek, cậu sẽ biết tại sao. Nhưng thay vì tình yêu, nó lại chuyển thành tình dục, điều rất tuyệt vời và luôn tuyệt vời, nhưng vẫn không đủ để giữ cho cuộc hôn nhân giữa hai người bền vững.”

Trầm ngâm một lúc - chuyện hiếm thấy ở cô, Marcie lặng lẽ gác cầm lên mu bàn tay, nhớ về chồng mình. “Dominic và mình đã sống với nhau rất hạnh phúc được một thời gian, nhưng rồi bọn mình chỉ đơn giản là không còn quan tâm đến nhau nữa. Nhưng mình nghĩ nếu được làm lại mình sẽ vẫn cưới anh ấy, ngay cả khi biết rõ rốt cuộc rồi bọn mình cũng sẽ ly hôn, vì mình muốn có Derek.”

“Vậy là trong bảy người, chỉ có một người lấy chồng vì yêu thôi à?”

“Ừm. Thực sự mình cũng chưa tìm hiểu kỹ lắm, nhưng mình có nói chuyện với một vài người đàn ông, và gần như tin rằng đàn ông lấy vợ vì lợi ích còn nhiều hơn cả phụ nữ. Đàn ông rất rạch ròi trong những nhu cầu, và họ vẫn còn giữ lại những bản năng từ thời thượng cổ.”

“Anh là Tarzan, em là Jane à?”

“Có khi thế. Họ vẫn muốn một bếp lửa và ai đó nấu phần thịt họ mang về, băng bó vết thương, giặt quần áo cho họ - điều đó có thể được giải thích từ việc xử lý da thú và may vá - và một cơ thể ấm áp khi họ cần. Về bản chất, những nhu cầu đơn giản và cơ bản đó không hề thay đổi, khác là khác ở hình thức mà thôi. Họ lấy vợ để đáp ứng những nhu cầu đó.”

“Bức tranh cậu vẽ lên chẳng lãng mạn chút nào”, Sarah bình phẩm, bắt đầu cảm thấy lạnh người vì những miêu tả chính xác, đầy chân thực của Marcie. Câu chuyện đã nhắc cô nhớ về nỗi đau trong cuộc hôn nhân của chính mình. Rome cưới cô vì tất cả những lý do đó, anh cũng đã nói thẳng như vậy. Anh cần một mái ấm, một mối quan hệ tình dục bền vững, thuận tiện. Đối lại, anh sẽ là một người chồng chung thủy, và cô có thể nương tựa. Với anh, đây là một cuộc hôn nhân vì lợi ích. Còn cô, cô lấy anh vì tình yêu.

“Cũng lãng mạn đấy chứ”, Marcie nói tiếp, về trầm ngâm, vừa gặm một miếng đùi gà. “Một số người học được cách yêu nhau sau khi cưới. Hầu hết đều quan tâm đến nhau ở một mức độ nào đó, thậm chí ngay cả

khi họ chẳng bao giờ yêu nhau. Một số cuộc hôn nhân đứt gánh giữa đường. Nhưng mình tin rằng dù hầu hết chúng ta không muốn thừa nhận nhưng nền tảng cho nhiều cuộc hôn nhân chính là lợi ích.”

“Vậy có bao nhiêu người sẽ yêu nhau sau khi cưới nhỉ?” Sarah nói to điều mình băn khoăn, không nhận ra giọng mình chứa đựng sự buồn tủi. Marcie nhìn cô bằng ánh mắt sắc bén đầy thấu hiểu, kèm một chút trắc ẩn. Sarah bắt gặp cái nhìn đó và ngay tức khắc biết rằng Marcie đã đoán được Rome lạnh nhạt với vợ như thế nào. Cô tái mặt, sụp mắt xuống, Marcie đặt tay lên bàn tay Sarah.

“Mình đúng là bi quan thật đấy”, Marcie cố pha trò. “Có thể đàn ông cũng dễ yêu như phụ nữ, nhưng vì quá bướng bỉnh nên họ không chịu thừa nhận đó thôi.”

Không, Rome có thừa nhận là anh đã yêu. Vấn đề là Diane mới là người anh yêu.

Một lần nữa, Sarah tự nhắc mình rằng cô phải chấp nhận những gì mình có thể có. Cô không đủ bản lĩnh để tỏ ra kiêu hãnh và khước từ anh, hoặc là đòi anh phải hoàn toàn tận tâm với cô hoặc chẳng có gì. Những năm qua đã dạy cô rằng, sẽ chẳng có tình yêu nào khác dành cho mình, không có người đàn ông nào đẩy được Rome ra khỏi trái tim cô. Marcie cố phá vỡ giây phút nặng nề bằng cách nhìn quanh và reo lên bình phẩm về những thay đổi của cửa hàng. “Hôm nay cậu có nhiều khách không?”

“Nhiều hơn mong đợi”, Sarah nói, thầm biết ơn vì câu chuyện quay sang hướng khác và gạt ra khỏi tâm trí những ý nghĩ về Rome. Cô nhìn quanh cửa hàng nhỏ bé nhưng ấm cúng, lòng chợt nhói đau khi nghĩ rằng có thể vài năm sau nữa cô sẽ chẳng có gì trên đời ngoài cái cửa hàng này. Tuổi tác và sự nhàm chán sẽ làm phai nhạt ham muốn của Rome, cô có thể biết trước được rằng những chuyến công tác của anh sẽ thường xuyên hơn và kéo dài hơn. Họ dễ dàng quan hệ thể xác với nhau và thoải mái nói chuyện về nhiều chủ đề nhưng không bao giờ trở nên quá sâu sắc. Rome đã đặt ra cho cô một giới hạn để được phép đến gần anh, và không bao giờ cho phép vượt qua giới hạn đó. Với cô, anh luôn giữ khoảng cách trong chuyện tình cảm và Sarah bắt giác run lên, cảm thấy toàn thân lạnh toát

7. Chương 7

Có tiếng chuông reo lên lúc năm giờ mười phút, báo hiệu sự xuất hiện của một khách hàng nữa. Cái chuông suốt ngày kêu ầm ĩ, Sarah ngạc nhiên vì tần suất reo của nó, cô vô thức nhìn lên. Cũng vô thức, tim cô đập rộn ràng và mặt ửng đỏ khi bắt gặp đôi mắt đen của Rome ở phía bên kia căn phòng.

Cô đang phục vụ một khách hàng nên anh không tới chỗ cô. Anh nhìn cô, một bên lông mày nhướng lên và bắt đầu bước vợ vắn dọc theo lối đi, xem xét hàng hóa, hai tay cho vào túi quần, áo khoác không cài cúc. Anh đã nói lỏng cà vạt, nút thắt bằng lụa trĩu nải bên dưới cổ. Sarah đang cố gắng tiếp chuyện người khách nhưng đồng thời cũng muốn quan sát Rome, cảm thấy hơi bồn chồn, lo lắng không biết anh có tán thành không, tâm trạng hết như một người mẹ có con lần đầu tiên tham gia một vở kịch ở trường học. Điều gì xảy ra nếu anh cảm thấy không hài lòng?

Cô không biết sẽ tiếp nhận như thế nào đây.

Cuối cùng, người phụ nữ trung niên cũng mua vài cuộn chỉ và một cuốn sách về mẫu khăn phủ giường bằng len đan. Khi bà khách ra về, Derek từ phía sau bước tới chỗ Sarah. “Cháu đã cài chốt cửa sau và dọn dẹp xong cả rồi. Năm giờ rưỡi là cô đóng cửa phải không ạ? Vậy cháu sẽ bắt đầu sơn căn phòng kia vào ngày mai.” Trong khi Rome thông thả bước về phía cô, vẫn vắn vợ nhìn đồng hồ hàng hóa, Sarah nhìn vào mắt anh qua vai Derek. “Ừ, năm rưỡi đóng cửa.”

“Để cháu đưa cô về, cô Matthews”, Derek đề nghị, nhưng giọng có vẻ kiên quyết hơn một lời đề nghị bình thường.

“Không cần đâu”, Rome nói giọng thoải mái, bước tới đứng ngay sau lưng cậu bé. “Chú sẽ ở lại với cô ấy đến giờ đóng cửa, cháu muốn về thì cứ về đi.”

Derek quay lại, đôi mắt nâu vàng nhìn thẳng vào đôi mắt đen của Rome. Cậu đã vài lần nhìn thấy Rome từ đằng xa nên biết ngay người đàn ông này là ai, nhưng hai người chưa bao giờ được giới thiệu với nhau. Sarah nhanh nhẩu: “Rome, đây là Derek Taliferro. Derek, đây là chồng cô, Rome”.

Rome chìa tay ra theo kiểu hai người đàn ông chào nhau và Derek thản nhiên bắt tay anh coi như đây là điều đương nhiên. “Chào chú”, cậu nói với thái độ lễ phép.

“Chú rất vui vì cuối cùng cũng được gặp cháu”, Rome nói. “Cô Sarah nhắc đến cháu luôn. Theo như chú nghe được, chắc cô ấy không thể khai trương cửa hàng sớm như thế nếu không có cháu giúp.”

“Cám ơn chú. Được giúp cô cháu rất vui, cháu thích làm những công việc chân tay đó.”

Cảm thấy đã nói hết những điều cần thiết cho cuộc gặp mặt lần đầu tiên, Derek quay sang Sarah. “Vây cháu đi về nhà đây. Sau khi tan học cháu có gọi cho mẹ, bà nói rằng mình đang viết một bài báo, có thể suy ra là mẹ đã quên không nấu ăn. Tốt hơn là cháu nên mua về cho mẹ một miếng sandwich trước khi mẹ cháu đói lả đến mức không đánh máy được nữa. Gặp lại cô vào ngày mai nhé, cô Matthews.”

“Được rồi. Đi cẩn thận đấy”, cô dặn dò.

Cậu nở một nụ cười thật tươi, khuôn mặt bừng sáng, một nụ cười có sức lay động. “Cháu luôn cẩn thận mà cô. Cháu không đủ tiền nộp phạt nếu bị cảnh sát chặn đầu.”

Khi Derek đã ra về, Rome tò mò hỏi, “Nó về nhà bằng gì?”

“Xe hơi”, Sarah mỉm cười trả lời.

“Nhưng nó mới mười lăm tuổi phải không?”

Cô gật đầu. “Nhưng nó không bao giờ bị bắt cả, vì trông nó đủ lớn để có bằng lái xe. Tất nhiên là nó lái xe vô cùng cẩn thận. Em không hình dung nổi nó còn làm được những việc gì nữa.” Rồi như thể không chịu đựng lâu hơn được nữa, cô hỏi giọng gấp gáp, “Anh thấy sao?”

Anh lại nhướng mày ra vẻ chế giễu, người dựa hẳn vào quầy thu ngân. “Về cửa hàng, hay Derek?”

“Ừ thì... cả hai.”

“Anh rất bất ngờ.” Anh nói không chút đắn đo. “Cả về Derek và cửa hàng. Anh tưởng mình sẽ lọt vào một cửa hàng trống rỗng chứ không phải là một nơi mang lại cảm giác bền vững như đã tồn tại hàng thế kỷ như thế này. Quả thực là những thứ đồ thủ công trông hay lắm đấy, em tìm ở đâu thế?”

“Mọi người mang chúng đến. Em bán và lấy hoa hồng thôi. Mọi người thường trả giá cao cho chần làm bằng tay và đồ gốm.”

“Anh có thấy giá chần trên bảng kia rồi”, anh nói khẽ.

“Derek cũng hay, đúng không? Em có chắc nó mới chỉ mười lăm tuổi không đấy?”

“Marcie đã thề vậy, và cô ấy phải biết rõ chứ. Tháng tới là sinh nhật nó.”

“Mười sáu thì có nhiều hơn mấy đâu. Thằng bé khỏe đấy.”

“Em thuê nó phụ em các buổi chiều và những ngày cuối tuần. Trước đây nó làm thêm trong một cửa hàng tạp phẩm, nhưng có một cô thu ngân theo đuổi nó nên Marcie xin em nhận nó vào làm. Thế là em nhận nó luôn.”

“Nó vẫn còn quá nhỏ tuổi để làm công việc như thế này.”

“Nó đang dành dụm tiền để học đại học. Nếu không làm ở đây thì nó cũng làm ở đâu đó thôi, dù Marcie có thích hay không. Em có cảm tưởng là khi nó đã quyết định làm gì đó rồi thì chẳng gì có thể ngăn cản được cả.”

Câu chuyện bị ngắt quãng khi chuông cửa lại reo inh ỏi, một người mẹ trẻ bước vào, trên tay bế một đứa bé ở lứa tuổi chập chững, cùng một đứa khác khoảng năm tuổi lằng nhằng bám theo sau. Rome liếc nhìn cô ta, anh chợt thấy hai đứa trẻ, có thứ gì đó đang đóng băng lại trong mắt anh. Anh sững người, vẻ mặt trống rỗng không còn chút sức sống. Anh lùi lại, Sarah liếc nhìn anh vô vọng khi cô bước tới giúp người

khách hàng. Người phụ nữ trẻ mỉm cười và biểu lộ sự thích thú với bộ sưu tập các chú hề mình nhồi bông có đầu và chân tay bằng sứ. Mẹ cô cũng sưu tầm các chú hề và sắp tới là sinh nhật của bà. Trong lúc người phụ nữ coi hàng, chọn lựa, cô đặt đứa nhỏ xuống sàn, còn đứa lớn đu lên quầy, cặp mắt tròn xoe nhìn chăm chăm vào những chú hề. Sarah và người mẹ trẻ chỉ lơ là chút xíu, thoát cái, đứa nhỏ đã lẫm chẫm bước đi đầu mất. “Justin, lại đây nào!”

Đứa trẻ cười khúc khích và chập chững bước quanh quầy hàng, tiến thẳng đến chỗ Rome. Như có một mũi tên vừa xuyên qua người Sarah khi cô nghe thấy tên cậu bé và gần như kêu thét lên khi nhìn thấy bộ mặt trắng bệch của Rome. Anh bước sang bên cạnh, tránh đứa bé, thậm chí không buồn nhìn xuống nó. “Anh đợi ở ngoài xe”, giọng anh khàn đi, đầy căng thẳng, không giống như thường ngày và anh bước ra, lưng căng cứng. Người phụ nữ trẻ không để ý phản ứng của Rome, cô bắt kịp thằng nhỏ, cù vào bụng làm nó cười khanh khách. “Chắc mẹ phải buộc con lại thôi, quỳ nhỏ!”

Người khách mua hai chú hề và ngay khi cô ra khỏi cửa hàng, Sarah quay tấm biển “ĐÓNG CỬA” ra ngoài và bắt đầu khóa cửa. Tim đập dồn dập, cô muốn tới với Rome. Liếc qua cửa sổ, cô thấy anh ngồi trong xe của mình trên phố, đậu cách cửa hàng không xa, đang nhìn chăm chăm về phía trước.

Cô thầm nghĩ, tốt nhất hãy để anh một mình thêm ít phút, cô khóa cửa, cài chốt cẩn thận rồi mới ra xe mình. Khi cô lái xe ra khỏi lối đi xuống phố, Rome lái xe theo sau.

Anh không nói gì trong thang máy dẫn lên căn hộ, hàm danh cứng, mắt xa vắng. Sarah ngập ngừng gọi “Rome?”, nhưng anh không nhìn hay tỏ vẻ nghe thấy tiếng của cô.

Đợi cho đến khi cánh cửa đóng lại sau lưng, cô mới đặt đôi tay lên cánh tay anh. “Em xin lỗi. Em hiểu cảm giác của anh...”

“Em không thể nào hiểu được cảm giác của anh đâu”, giọng anh cay nghiệt, giật tay khỏi tay cô. “Lúc nào xong bữa tối thì cho anh biết.”

Sau khi anh quay lưng lại bỏ đi, cô vẫn đứng giữa tiền sảnh một lúc lâu, có cảm giác như mình vừa bị anh tát. Bằng những động tác mơ hồ, cô cởi áo khoác ngoài treo lên, vào phòng thay ra bộ đồ cũ, trước khi chuẩn bị bữa tối. Cô nhìn mình trong gương, khuôn mặt tái nhợt và căng thẳng, ánh mắt tối sầm lại vì đau đớn. Cô mím chặt miệng, cố không biểu lộ điều gì trên nét mặt. Cô đã vượt quá các giới hạn đặt ra và bị anh lạnh lùng đẩy về lại đúng vị trí của mình. Anh muốn giữ một khoảng cách nhất định trong tình cảm của họ và cô phải luôn nhớ điều này.

Cô không cho phép mình trốn trong phòng, dù cảm thấy rất cần thời gian một mình để tự xoa dịu vết thương lòng. Cô đi vào bếp và bắt đầu thong thả nấu các món đã chuẩn bị sẵn, không để tâm trí mình nghĩ tới sự vắng mặt của anh. Anh thường phụ cô nấu nướng và cô đã quen với tầm vóc cao lớn tràn ngập không gian bếp, chuyện trò với anh trong lúc cùng nấu nướng.

Cô gọi anh ra ăn, chuẩn bị tinh thần tiếp nhận những lời chỉ trích cũng như thương tổn. Anh không bắt chuyện nên cô cũng không luôn. Khi họ ăn xong, anh nấn ná một lúc bên bàn, như muốn tìm chuyện để nói. Không muốn anh cảm thấy kém thoải mái, Sarah đứng dậy, dọn bàn và lau chùi bếp, thậm chí còn hát khe khẽ, mặc dù cô chẳng biết mình hát có đúng điệu hay không. Sau đó cô nói giọng bình thường, “Em đi tắm rồi đi ngủ sớm, lâu lắm mới được ngủ sớm thế này”.

Anh không đáp lại mà neho mắt nhìn cô bước về phòng mình.

Cô cũng không chúc anh ngủ ngon sau khi tắm xong mà mặc luôn váy ngủ vào, đã đến giới hạn kiềm chế rồi. Cô tắt đèn ngủ, rúc vào giường, rồi nằm co ro, nhìn chăm chăm vào tường, lòng trống rỗng.

Rất lâu sau, cô vẫn nằm thức chong chong, lắng nghe anh lục đục ở phòng bên, nghe tiếng nước chảy khi anh tắm. Rồi nước ngừng chảy, không còn nghe thấy tiếng động nào nữa. Cửa phòng bật mở, cô giật bắn người, nằm xoay ra nhìn anh.

Bóng anh nổi bật trong màn đêm. Anh tóc chần lên và cúi xuống bên cô, kéo tuột cái váy ngủ qua đầu và thả nó xuống sàn. Sarah cảm thấy hai bàn tay anh trên ngực, trên đùi, rồi sức nặng của anh đè phía trên, miệng chiếm lấy môi cô hôn mãnh liệt. Một cơn rung mình đầy khoái cảm chạy dọc theo người, cô vòng tay ôm lấy cổ anh, để anh tách hai chân mình ra và chiếm lấy.

“Nhận tất cả của anh đi”, giọng anh khàn đặc ham muốn và cô nâng hông lên đón nhận. “Nhận hết của anh đi. Nữa. Nữa đi! Đúng, đúng rồi. Đúng rồi!”

Sau đó anh không nói gì thêm nữa chỉ chiếm cô một cách dữ dội gần như không còn kiềm chế gì cả. Sarah không cưỡng lại mà đáp ứng hết mình điều anh đòi hỏi ở cô, tự an ủi rằng thể xác là sự an ủi duy nhất anh chấp nhận từ cô. Cố nhanh chóng đạt tới cực cảm và anh chuyển động chậm lại, tự kìm mình ở một nhịp điệu nhẩn nha với những va chạm nhẹ hơn. Khi cô bắt đầu chuyển động lại bên dưới, những chuyển động cho anh biết cô lại căng thẳng lần nữa, anh giải tỏa sự kiềm chế và thúc vào bằng một sức mạnh khiến cô như ngừng thở, người như tê dại đi, một lần nữa lại đạt tới cơn cực cảm mới. Anh chưa bao giờ với cô như thế này, ham muốn nguyên sơ và buông thả, siết chặt đến nỗi cô cảm thấy mình như bị nghiền nát. Nhưng rồi cũng đến lúc chấm dứt, anh bắt đầu rời khỏi cô và nỗi sợ hãi choán lấy.

Cô vội với tay sang anh trước khi sự chán chường ngăn mình lại. “Anh ơi”, cô khe khẽ thì thầm, “ôm em đi, chỉ một lúc thôi.”

Anh lưỡng lự, rồi nằm duỗi dài trên giường và kéo cô lại gần, đặt đầu lên trên vai anh. Sarah bầu chặt đám lông trên ngực Rome như thể cô có thể giữ anh lại bên mình cả đêm. Thân mình êm ái của cô như tan chảy khi áp sát vào anh, khe cựa mình cho vừa khớp với những đường nét cứng rắn trên cơ thể. Bất giác cảm thấy mình sắp chìm vào giấc ngủ, thân thể cô dịu đi và môi bật ra một tiếng thở dài mãn nguyện.

Vài phút sau, khi gần như đã ngủ say cô chợt giật mình tỉnh giấc vì có cảm giác anh đang chuẩn bị rời khỏi, len lén gỡ chân tay cô khỏi người mình. Anh khẽ khàng trườn ra khỏi giường, rõ ràng là đang cố không đánh thức cô, cô cố nín thở nằm yên, mắt vẫn nhắm nghiền, cho đến khi nghe thấy anh rời khỏi phòng và đóng cửa lại sau lưng. Cô mở mắt ra, hai mắt đờ đẫn và nhòe nước - những giọt nước mắt mà nãy giờ đã cố kìm giữ. Cô nằm co rúm lại như một quả bóng nhỏ, cắn lấy nắm tay để ngăn những tiếng nức nở cứ chực bật ra.

Lúc đang dùng bữa sáng, anh đột ngột cắt lời, “Anh xin lỗi nếu đêm qua đã làm em tổn thương”.

Tự nhắc mình không được phản ứng quá mạnh và ngu ngốc, vượt qua ranh giới của anh một lần nữa, Sarah nở một nụ cười thân thiện nhưng xa cách. “Có gì đâu”, cô nói, nhún vai, rồi nói lảng sang chuyện anh có đồ cần giặt không.

Anh nhìn cô trầm ngâm, nét mặt hơi đanh lại. Sarah cố hết sức cưỡng lại ánh mắt chất vấn, vốn là nỗi kinh hoàng của Spencer - Nyle, nhưng rồi nhớ ra bây giờ cô có còn là nhân viên của công ty nữa đâu và không việc gì phải để anh soi mói tình cảm của cô. Có lẽ cũng cảm nhận được thái độ hờ hững của cô nên sau một lúc anh chấp nhận thay đổi chủ đề câu chuyện.

Khi ra khỏi phòng anh dặn, “Tối nay anh đi ăn với khách, sẽ về muộn nhé”.

“Không sao”, cô bình thản đáp lại, không hỏi anh đi đâu hay khi nào về. Anh cau mày và khựng lại một lúc. “Hay em đi cùng anh nhé? Em biết anh ấy đấy, Leland Vascoe, làm ở công ty Aames và Vascoe. Để anh gọi anh ấy đưa vợ đi cùng luôn.”

“Cảm ơn anh, nhưng chắc em không đi được. Chiều nay Derek và em sẽ sơn lại tường và có thể đến rất muộn mới xong được.” Nụ cười của cô vẫn bình thường, cũng như nụ hôn mà anh cúi xuống để nhận lấy. Cô có cảm giác nụ hôn của anh sẽ sâu và kéo dài hơn, nhưng cô lùi lại, vẫn giữ nụ cười trên môi. “Gặp lại anh tối nay nhé.”

Nét mặt anh đanh hơn khi rời khỏi phòng.

Nhất định không chìm đắm trong tâm trạng sầu muộn, Sarah không để mình cứ mãi vẩn vơ nghĩ về anh suốt ngày. Cô giữ mình lúc nào cũng bận rộn, và bất cứ lúc nào cửa hàng vắng khách cô lại vào những phòng khác để làm việc trong đó. Derek đến ngay sau khi tan học, một tay cầm chiếc hamburger, tay kia là một cốc nước ngọt lớn.

Khi không có ai trong cửa hàng, Derek trở nên nồng hậu và thân thiện hơn. Cậu cười và giơ cái hamburger lên. “Mẹ cháu thật sự chìm trong bài báo ấy rồi. Chắc cháu phải sống nhờ vào những thứ này cho đến khi mẹ viết xong mất cô ạ.”

Sarah mỉm cười. “Tiết lộ cho cháu thông tin này nhé, chú Rome hôm nay về muộn, nên sau khi xong việc cô cháu mình sẽ mua về nhà một cái pizza thật lớn cho bữa tối được không? Biết đâu sẽ lời được mẹ cháu ra xa cái máy chữ một lúc.”

“Cho một ít pepperoni lên cái pizza đó và cháu bảo đảm là mẹ phải tạm biệt cái máy chữ thôi.” Cậu điền tĩnh nói.

Cậu tự sơn tường cho đến khi Sarah đóng cửa hàng, rồi cô mặc bộ đồ lao động vào để phụ làm với cậu. Hai người cùng làm nên công việc nhanh hơn và hoàn tất lúc bảy giờ, Derek về nhà trong khi Sarah lái xe đến tiệm pizza gọi một chiếc loại to nhất ở đây. Khi cô lái xe về tới căn hộ, Derek chạy ra đón chiếc pizza, cô biết rằng này giờ cậu vẫn đứng ở lối đi để chờ đợi.

Khi họ bước vào căn hộ ở tầng trệt nơi hai mẹ con Marcie sống, cậu thì thầm, “Xem này cô, nhiều nhất là mười giây thôi”. Cậu bé bước qua cánh cửa khép hờ, vọng ra tiếng lách cách của máy đánh chữ từ bên trong, nhẹ nhàng vẩy qua vẩy lại hộp bánh pizza. Trong vài giây, tiếng lách cách ngập ngừng rồi không nghe thấy nữa.

“Derek, đồ quý!” Marcie rú lên và cánh cửa mở tung ra. “Đưa ngay cho mẹ hộp pizza đi nào!”

Bật cười phá lên, cậu cầm hộp pizza giơ cao lên khỏi tầm với của mẹ mình. “Nào, ngồi xuống bàn ăn đàng hoàng đi mẹ, rồi sau đó mẹ có thể quay lại với cái máy chữ và con thẽ sẽ không nói một lời nào về chuyện ăn uống cho đến lúc nào đó ngày mai.”

“Bữa sáng mai chứ gì?” Marcie hỏi. Lúc đó cô mới thấy Sarah. “Cậu cũng góp phần trong âm mưu này phải không?”

Sarah gật đầu, thừa nhận. “Cô cháu mình gọi đó là Kế hoạch Pepperoni[1].”

[1] Xúc xích bò và heo rắc thêm tiêu

“Kế hoạch thành công đấy, khỉ thật”, Marcie thở dài. “Thôi được, cùng diệt gọn món pizza này đi.”

Không khí gia đình ấm áp, đượm tình yêu thương giữa Marcie và con trai thu hút Sarah như một thói nam châm khiến cô, sau khi ăn xong hộp pizza lâu rồi, vẫn còn nấn ná lại trong căn hộ của mẹ con họ không muốn về. Căn hộ của cô, căn hộ mà cô đã cố hết sức gây dựng thành một tổ ấm vững chắc, lại trống rỗng một cách đau đớn vì thiếu thứ quan trọng nhất để duy trì: tình yêu. Marcie nói cho cô biết mình đã viết bài báo đến đâu, rồi sau đó xin lỗi để quay lại với công việc. Derek rủ cô chơi bài gin[2] nhưng đang chơi thì hai cô cháu bắt đầu nói tới Black Jack[3] và ván bài bị bỏ dở khi Derek chỉ cho cô biết làm thế nào để trở thành nhà cái, cách sử dụng một hệ thống tinh vi để móc túi những con bạc trong các casino trên toàn thế giới. Rồi cậu tiếp tục dạy cho cô các kiểu chơi poker và Sarah có thể khẳng định cậu là một tay chơi bài cừ khôi đồng thời là một đứa trẻ tuyệt vời. Derek cũng có khả năng thấu hiểu được người khác nữa, vì cô cảm thấy cậu biết tâm trạng cô hiện tại không được tốt, nên sẵn lòng làm mọi cách để cho cô vui và về lại căn hộ của mình trong tâm trạng thoải mái dễ chịu. Cậu là một đứa trẻ tốt bụng, khôn trước tuổi. Đến mười giờ, cô chúc Derek ngủ ngon rồi lên căn hộ của mình, mở cửa vào bên trong - tối và lạnh. Cô vội vã bật hết đèn lên, rồi bật lò sưởi. Chưa đầy năm phút thì cánh cửa bị giật tung. Rome về. Cô đang ở phòng mình chuẩn bị đi tắm và bước ra đón anh. Họ gần như đâm sầm vào nhau, cô vội lùi lại.

[2] Một lối chơi bài tay đôi sử dụng cỗ bài 52 quân.

[3] Một lối chơi bài trong đó chiến thắng cao nhất khi người chơi đạt được 21 điểm, khi đó gọi là Black Jack.

“Em ở cái chỗ quái nào vậy?” Anh quát âm lên, bước hẳn vào phòng cô và đứng chặn phía trước như một vị thần chuẩn bị báo thù đang nổi cơn thịnh nộ. “Lúc bảy rưỡi anh có gọi về nhà và đừng có nói là em ở cái cửa hàng khốn khiếp đó nhé, vì anh cũng có gọi đến đấy.”

Sarah sưng người nhìn anh, không hiểu nổi tại sao anh lại tức giận đến thế. Giận ghê gớm. Đôi mắt tối sầm lại vì cơn cuồng nộ. Anh nói “Cái cửa hàng khốn khiếp”, thế có nghĩa là gì? Cô tưởng anh đã chấp nhận chuyện cô có một công việc mới, nhưng bây giờ anh lại tuôn ra ngôn từ và giọng điệu đầy vẻ miệt thị. Cô không giải tranh cãi, anh càu thì cô cũng càu, như Diane đã từng vậy. Thay vì vậy, cô thu người lại, chuẩn bị tinh thần chống đỡ những tổn thương mà anh có thể gây ra.

“Bây giờ Derek và em sơn tường mới xong, sau đó em mua một hộp pizza rồi cùng ăn với Marcie và Derek, ăn một mình cũng buồn. Derek và em ngồi chơi bài đến lúc về. Anh gọi em có việc gì?”

Giọng nói bình thản, lạnh lùng, thờ ơ của cô khiến anh như càng điên tiết hơn. “Vì rằng”, anh gần từng tiếng giữa hàm răng đã sít lại, “Leland Vascoe đưa vợ anh ấy đến và họ muốn em ăn tối cùng. Em đâu cần phải ăn với nhà Taliffero, nếu ăn một mình là vấn đề duy nhất của em. Lúc sáng anh đã mời em đi ăn tối, nhưng em từ chối vì phải sơn cái cửa hàng bé tí đấy. Bây giờ em nói là em xong lúc bây giờ và lẽ ra có thể đi ăn tối với anh. Em ủng hộ anh cũng nhiều quá đấy nhỉ”, anh nói giọng mỉa mai, cay đắng.

Sarah đứng yên bất động, đôi vai mảnh dẻ của cô cứng đờ. “Em có biết lúc nào bọn em sẽ sơn xong đâu”, cô nói giọng trầm lặng.

“Thôi đi, Sarah, em đã làm việc nhiều năm cho công ty và em biết thông lệ. Anh muốn em có mặt trong những buổi gặp gỡ kết hợp công việc và xã giao, chứ không phải tất ta tất tưởi trong cái...”

“Cửa hàng bé tí,” cô tiếp lời anh, không nao núng, cũng không rời mắt khỏi anh. Cô bắt đầu cảm thấy khó ở, một cơn ớn lạnh lan tỏa khắp ngực. “Trước khi chúng ta lấy nhau, anh đã nói chúng ta sẽ tôn trọng công việc của nhau. Em sẵn lòng đi cùng anh trong bất cứ bữa tối nào mà anh muốn em có mặt và sau khi sửa xong cửa hàng, em sẽ không cần phải ở lại muộn nữa. Nhưng đó không phải là vấn đề cốt yếu, phải không? Anh không muốn vợ anh đi làm chứ gì?”

“Em không cần phải làm việc”, anh cụt cụt.

“Em không muốn ăn không ngồi rồi. Ở nhà thì có việc gì làm đâu? Em có thể hút bụi nhiều lần trong một ngày, nhưng rồi cái công việc rất quyến rũ ấy đến lúc cũng trở nên buồn chán.”

“Diane đâu có chán.”

Nhát dao chết người đã trúng đích, Sarah mở to mắt, chỉ có thể thôi cũng đủ thấy cô đã bị tổn thương nhiều đến thế nào. Nhìn chăm chăm vào anh với ánh mắt trống rỗng, cô nói: “Em không phải là Diane”.

Đấy là toàn bộ vấn đề, cô nghĩ, rồi quay lưng đi. Cô không thể đứng đó và để anh cắt cô ra từng mảnh nhỏ được. Nếu là Diane, cô sẽ cãi tay đôi với anh và cuộc tranh luận của họ sẽ nhanh chóng bị đẩy xa khỏi mục đích ban đầu. Chỉ hai phút sau là họ đã hôn nhau ngay được, rồi cùng đổ nhào lên giường, Diane đã thường kể với cô họ kết thúc cuộc tranh luận bằng cách như vậy. Sarah không làm được thế. Cô không phải là Diane, cô là cô, không có ngọn lửa và sức mạnh của Diane. Đấy chính là điều mà Rome sẽ không bao giờ tha thứ cho cô: không phải là Diane.

Ở ngưỡng cửa buồng tắm, cô quay mặt lại nhìn anh lần nữa, nét mặt nhợt nhạt. “Em tắm đây và đi ngủ luôn”, giọng vẫn bình thản. “Chúc anh ngủ ngon.”

Mắt Rome nheo lại, bất giác cô thấy cả người lạnh toát vì biết mình đã mắc một sai lầm nghiêm trọng trước khi rút lui. Với bản năng tấn công của giống đực, là kẻ đi săn, anh sẽ đuổi theo con mồi của mình. Sarah cứng đờ người lại, chờ anh chồm tới túm lấy, điều đó thể hiện trong đôi mắt, trong tư thế căng thẳng của anh. Rồi rõ ràng anh đã kiềm chế được sự thôi thúc đó, mặc dù đôi mắt vẫn tối như đá cẩm thạch đen khi chăm chăm nhìn cô. “Lát nữa anh sẽ vào”, cuối cùng anh nói giọng găm gù đe dọa.

Sarah hít vào một hơi thật sâu. “Không. Đêm nay thì không.”

Bản năng nguyên sơ lại dâng trào trong người, giống như một con mèo săn mồi khổng lồ, anh bước đến, ôm lấy cằm cô trong lòng bàn tay. “Em từ chối lên giường với anh? Cẩn thận đấy, bé con”. Anh cảnh cáo, vẫn với cái giọng găm gù nguy hiểm. “Đừng bắt đầu một cuộc chiến mà em không nắm chắc phần thắng. Hai ta đều biết anh sẽ làm cho em phải van xin điều đó đấy.”

Mặt Sarah trở nên tái nhợt hơn, những ngón tay anh bóp mạnh làm hằn lên những dấu đỏ trên hàm cô. “Đúng”, cô nghẹn ngào chấp nhận. “Anh có thể bắt em làm tất cả những gì anh muốn, nếu quả thực đây là cách anh muốn.”

Anh cúi xuống, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt và nét mặt khép kín của cô, một điều gì đó hoang dã thoáng qua ánh mắt. Rồi anh buông tay, thả cằm cô ra. “Tùy em”, anh nói, sải chân bước ra khỏi phòng và đóng cửa lại sau lưng.

Người vẫn còn run rẩy, Sarah đi tắm và lên giường nằm rất lâu, đợi xem anh lát nữa có tới với cô như anh đã làm đêm trước không, cô chờ rất muộn, nhưng chỉ nghe tiếng anh vào phòng mình, lần này cửa phòng cô vẫn đóng. Mắt cô bỗng rất khi nhìn chòng chọc vào bóng đêm. Thật mỉa mai làm sao khi cô ra sức bảo vệ công việc của mình trong khi luôn mơ về một cuộc sống gia đình điển hình, truyền thống. Lẽ ra Diane mới là người bảo vệ quyền làm việc của phụ nữ: cô chưa từng thua kém ai trong những vụ tranh luận hay trình bày quan điểm. Kế hoạch của họ hoàn toàn bị chệch hướng, người này lại đi trên con đường mà lẽ ra là của người kia. Sarah là người phụ nữ của công việc, trong khi Diane lại là một bà nội trợ. Bây giờ, thậm chí còn trớ trêu hơn nữa, Sarah có cơ hội để toàn tâm toàn ý cho chồng, chỉ để nhận ra rằng mình phải bám vào công việc nhằm tìm kiếm một cuộc sống ổn định. Rome chẳng đưa ra đề nghị gì hơn ngoài những lợi ích và tình dục, nhưng cô cần nhiều hơn thế. Cô cần một mái nhà, thuộc về mình, là nơi cô cảm thấy an toàn.

Nếu có tình yêu của Rome, cô biết mình sẽ cảm thấy an toàn ở bất cứ đâu, nhưng cô không có tình yêu của anh. Cô vẫn chỉ ở bên ngoài, thêm thường nhìn lên qua cửa sổ.

Rome cũng không ngủ được, lòng anh quặn thắt, vừa giận dữ vừa thất vọng. Sự lạnh nhạt của cô khiến anh điên tiết không chịu nổi! Anh đã muốn xin lỗi cô về chuyện đêm hôm trước, anh đã làm tổn thương cô vì đã cự tuyệt sự an ủi của cô, nhưng cô lại dựng lên cái bức tường vô cảm khổng lồ và từ chối anh hay không chịu để anh đền bù cho cô. Cô lại còn hát khe khẽ nữa chứ, như thể việc anh làm đối với cô chẳng mang một ý nghĩa gì. Có thể là chẳng mang một ý nghĩa gì thật, anh cúi kính nghĩ. Nhưng khi anh tới và làm tình với cô, tất cả rào cản được hạ xuống, cô trở lại nồng nàn và ngọt ngào trong vòng tay anh như mọi khi. Anh những muốn da thịt mình nghiền nát da thịt cô, làm cho cô quên đi việc giữ khoảng cách với anh, tưởng rằng đã thành công, vậy mà đến sáng cô lại lạnh lùng và xa vắng như thường lệ, cứ như thể chưa từng quần quai bên dưới anh.

Cái cửa hàng khổng lồ đó quan trọng với cô hơn bất cứ thứ gì, kể cả anh. Anh đã rủ cô đi cùng mình, nhưng cô chọn cửa hàng. Anh cũng biết cô tận tâm với công việc như thế nào, anh đã cầu hôn cô đầu biết cô dành ưu tiên hàng đầu cho công việc ngang bằng hết như anh đối với công việc của mình vậy. Anh đã chịu để cho cô có phòng riêng của mình và bây giờ anh đang phát điên lên vì chuyện đó. Bất cứ khi nào cô dựng lên cái rào cản bằng giá, anh chỉ muốn đập tan nó ra thành từng mảnh và chiếm lấy cô bằng cách nguyên thủy nhất tới chừng nào cô không thể dựng nó lại được nữa mới thôi.

Thậm chí cô còn không muốn tranh cãi nữa, chỉ cho anh biết thái độ của mình rồi quay lưng bỏ đi. Cái cách cô khinh khỉnh nghênh chiếc cảm nhỏ nhắn gần như đập tan sự kiềm chế của anh đã chỉ rõ rằng nếu anh cứ thế mang cô lên giường thì đây sẽ chỉ là hành động cưỡng hiếp, anh cố bỏ đi để tránh không để chuyện đến nước ấy. Anh không muốn làm đau cô - mà muốn chiếm hữu cô, hoàn toàn và mãi mãi. Anh muốn không một lần nào nữa phải trông thấy thái độ e dè, xa vắng trên mặt cô. Và anh muốn sự háo hức bùng nổ trong ánh mắt của cô dành cho cái cửa hàng khổng lồ kia phải dành cho anh. Sự thách thức mà cô vừa thể hiện trở nên ám ảnh đến nỗi, ngay cả khi đang làm việc anh cũng nghĩ cách phá bỏ cái hàng rào phòng thủ mà cô đã dựng lên. Cho đến lúc này, cách duy nhất anh có thể tìm được là thông qua tình dục, nhưng đó chỉ là nhất thời.

Lúc này anh muốn cô. Cơ thể đang bốc cháy vì thèm muốn khiến anh cứ trần trọc mãi trên giường. Anh phải chờ thôi, vì biết rằng nếu cố gài gữ cô cho bằng được, cô sẽ kháng cự, anh không muốn cô phải có những trải nghiệm như vậy, nhưng cũng không chắc mình có kiềm chế được hay không. Anh không muốn một cơ thể miễn cưỡng mà là thân hình mềm mại và tan chảy bên dưới anh, siết chặt với cả sức mạnh của đôi tay và đôi chân mềm mướt của cô, không còn nữa vẻ mặt lạnh lùng mà nó đã bị phá tan bởi sự thỏa mãn trần tục nhất. Để có được điều đó, anh sẽ chờ.

Sáng hôm sau, khi Sarah thức giấc như thường lệ, cô ngạc nhiên khi thấy Rome đã dậy và đang chuẩn bị bữa sáng. Cô nhìn anh cảnh giác, trên mặt anh không còn những biểu hiện giận dữ của hôm trước dù theo cảm nhận của cô vẫn sót lại chút căng thẳng mơ hồ. Cô chỉ chào anh chiếu lệ.

“Ngồi xuống đi,” anh nói giọng như ra lệnh chứ không phải một lời mời gọi. Sarah ngồi xuống bên chiếc bàn nhỏ, anh dọn đồ ăn ra, rồi ngồi xuống phía đối diện.

Lúc ăn gần xong, anh nói, “Em mở cửa hàng cả ngày hôm nay à?”. Sarah từ tốn đặt ly cà phê xuống bàn. “Vâng, ông Marsh - người chủ cũ - nói thứ Bảy luôn là ngày bán chạy nhất. Thứ Tư ông đóng cửa buổi chiều và em nghĩ mình cũng sẽ giữ lệ như thế. Mọi người thường hay thích giữ thói quen cũ.”

Cô tưởng anh phản đối nhưng anh chỉ gật đầu cộc lốc. “Hôm nay anh sẽ ra cửa hàng với em. Anh rất muốn tìm hiểu về nó kĩ hơn. Em đã lập sổ kế toán chưa?”

“Vẫn chưa xong”, thấy biết ơn vì anh không kiểm chuyện cãi nhau tiếp, Sarah bớt cảnh giác và vô thức nghiêng người về phía anh một chút, màu xanh sâu thẳm trong đôi mắt trở nên ấm áp. “Em ghi lại tất cả mọi khoản chi và thu, nhưng vẫn chưa có thời gian để thống kê lại theo quy củ.”

“Nếu em không phản đối, anh sẽ lập sổ kế toán cho em”, anh đề nghị. “Em có nghĩ đến việc mua một máy tính để bàn và lưu các bản kê tài chính trong đó không? Nếu vậy, em cần cài đặt chương trình kế toán trên máy. Như thế công việc sẽ dễ dàng hơn.”

“Em cũng tính đến chuyện đó rồi nhưng máy tính thì để thư thả đã. Cửa hàng cần lợp lại mái và em đang định kinh doanh thêm một số mặt hàng mới. Rồi lại còn hệ thống báo trộm nữa. Em đã dùng gần hết khoản tiền tiết kiệm của mình rồi, nên sẽ cần thêm một thời gian nữa mới có đủ vốn.”

“Em dùng tiền tiết kiệm của mình?” Anh ngắt lời, đôi lông mày rậm trĩu xuống và Sarah vô thức ngồi thẳng lại, ngay lập tức bức tường lại được dựng lên. Quai hàm anh đánh lại khi nhìn thấy nét mặt cô thay đổi và anh thấy mình nhất định phải cứng rắn mới được. Lần này anh sẽ không để cô bắt anh ở bên ngoài, anh sẽ phải phá nát cái bức tường chết tiệt đó như thể nó chưa từng có hoặc có nhưng chẳng ai thèm để ý.

Anh với tay ra nắm lấy cổ tay cô, những ngón tay cứng rắn của anh trườn lên những khớp xương mỏng mảnh. “Như thế là không hợp lý”, anh nói, để cô thấy anh bức mình như thế nào về chuyện đó. “Em không cần phải sử dụng vốn của mình đâu, chỉ cần dùng nó để ký quỹ. Cứ vay tiền, để tiền của em sinh lời trong lúc em dùng tiền vay. Khoản lãi vay có thể được khấu trừ vào thuế, tin anh đi, bé con, em sẽ phải tính toán từng đồng thuế đấy. Đừng đợi chừng nào làm ăn sinh lời rồi dùng tiền đó sửa sang cửa hàng, vay tiền và làm ngay bây giờ. Nếu anh có ở nhà lúc em mua cửa hàng, anh đã dẫn em tới một ngân hàng để lập một tài khoản vay kinh doanh rồi.”

Sarah hết căng thẳng, hai mắt mở to. Những lời chỉ trích và chỉ bảo của anh về kinh doanh được cô chấp nhận, thậm chí còn chào đón nữa kia. Có họa ngục mới không tin vào bản năng kinh doanh của anh.

“Em cũng cần một kế toán giỏi nữa”, anh tiếp. “Anh tự nguyện làm những công việc liên quan đến thuế má cho em, nhưng anh lại hay đi công tác xa nhà. Nên nếu em có làm thì làm cho đúng cách.”

“Dạ được”, cô dịu dàng đáp. “Em không biết tất cả những việc đó. Em cứ làm theo bản năng rằng em phải dùng tiền của mình để chi trả cho mọi thứ và chúng sẽ là của em một cách hợp pháp, không ai có thể lấy mất của em. Em chưa bao giờ quan tâm đến những vấn đề chi tiết trong tài chính kinh doanh, nhưng nếu anh bảo em nên làm vậy, em sẽ nghe theo anh.”

Đôi mắt tối sầm của anh sáng lên, giống một con chim ưng, anh chụp lấy điều cốt yếu nhất cô vừa nói.

Buổi sáng sau đám cưới của họ, khi cô cảm thấy bị lạc lõng trong một căn hộ không quen thuộc, anh nhận ra rằng cô thích mọi thứ phải ở đúng vị trí của nó. Cô thực sự là một người cuồng tín về điều đó. Lần này anh nhận ra thêm được một điều nữa - cảm giác thiếu an toàn tồn tại sâu trong lòng cô - điều mà trước đây anh chưa hề nhận ra. “Lấy mất của em?” Anh hỏi với vẻ như tình cờ, mặc dù cách anh nhìn chẳng có gì là tình cờ cả. Anh cảm thấy như thể mình đã sắp chạm được tới cái hàng rào cô tự dựng lên xung quanh, sắp biết được điều gì đang diễn dưới lớp vỏ bọc dè dặt đó. “Em có thực sự nghĩ là anh sẽ để em tự xoay xở một mình nếu em thích cái cửa hàng đó đến thế không hả? Em không cần phải lo về việc phá sản, không bao giờ.”

Sarah rùng mình, anh cảm nhận được ngay vì vẫn còn đang nắm cổ tay cô. Cô nhìn anh chăm chăm, nhớ về tuổi thơ lạnh lẽo, trống rỗng, khô cằn của mình, rồi nhắm mắt lại cố xua đi sự trống rỗng chất chứa trong lòng. “Không phải thế”, cô lơ đãng phân trần. “Em chỉ cần cảm thấy nó là của em, rằng em được sở hữu... ý em là, nó thuộc sở hữu của em.”

“Em có nhận thấy là anh chẳng biết gì về gia đình em không?” Anh gợi chuyện, khiến cô thấy do dự, anh biết mình đã đi đúng hướng. “Cha mẹ em sống ở đâu? Khi còn nhỏ em thiếu thốn lắm phải không?”

Sarah bắt chột ngược lên nhìn anh, ánh mắt lộ vẻ hiểu biết. “Anh đang điều trị tâm lý cho em đấy à?”, cô cố giữ giọng nói nhẹ nhàng. “Không sao. Em có thể cho anh biết ngay đây, đó chẳng phải là bí mật lớn lao

gì đâu, dù quả thực là em không thích nói về nó. Không, em không phải chịu thiếu thốn lúc nhỏ, không phải thiếu thốn về vật chất. Ba em là một luật sư thành công, nên gia đình em chắc phải ở loại trên trung lưu. Nhưng ba mẹ em không hạnh phúc với nhau và họ duy trì cuộc hôn nhân đó chỉ vì em, khi em nhận được giấy báo chính thức vào đại học là họ ly hôn ngay. Em chưa bao giờ gần gũi ba mẹ. Không khí gia đình rất... rất lạnh lẽo, rất khách sáo. Có lẽ em lớn lên với nhận thức việc gì cũng có thể không vững chắc và luôn giữ mình trong trạng thái chuẩn bị tinh thần chờ nó vỡ vụn không cần dấu hiệu báo trước. Em đã định xây một tổ ấm nhỏ cho riêng em, nơi em cảm thấy an toàn”, cô thú nhận.

“Và em vẫn đang làm thế à?”

“Em vẫn đang làm thế. Em lôi mọi thứ vào quanh em và vờ như chẳng có gì có thể thay đổi được.” Sarah đưa mắt nhìn anh và tựa quây không thoải mái trên ghế, hiểu rằng mình đã vừa phơi bày phần lớn tâm hồn ra cho anh. Anh đang nhìn cô với cái nhìn mà theo cô là đầy vẻ thương hại và cô không muốn thế.

Cô gượng gạo so vai và nói giọng bình thản, “Không dễ gì bỏ được một thói quen cũ, dù có muốn cũng vậy. Em không dễ dàng chấp nhận bất cứ thay đổi nào trong cuộc sống của mình và nếu có thì phải mất một thời gian mới dần dần quen được. Ngoại trừ cửa hàng”, cô trầm ngâm nói thêm. “Em muốn có cửa hàng đó ngay lập tức. Nó mang lại cho em cảm giác ổn định, ấm áp.”

Thì ra chuyện về cái rào cản cô dựng lên quanh mình, tất cả chỉ có thế, anh nghĩ. Điều anh thắc mắc là tại sao cô lại lấy anh nếu như không thích sự thay đổi đến vậy. Có thể cô làm thế vì anh đã đảm bảo sẽ không can thiệp vào cuộc sống của cô, từ sau đám cưới, anh đã cố bỏ qua sự dè dặt của cô, trong khi cô lại điên cuồng giữ chặt lấy nó. Nếu anh bớt căng thẳng, cô sẽ thoải mái dần dần và chấp nhận có anh trong cuộc sống của mình. Cô đâu có lạnh lùng và xa vắng, lẽ ra anh phải biết một điều gì đó từ sự đáp ứng nồng nhiệt của cô dành cho mình trên giường chứ. Cô giống như một con hoẵng cái nhút nhát, dè chừng và chắc cô phải tin anh và chấp nhận sự hiện diện của anh mới dám để anh tới gần mình. Gần gũi về thể xác và gần gũi về tinh thần đối với cô là hai vấn đề hoàn toàn khác nhau, đó là điều anh cần phải luôn ghi nhớ.

Cô không giống như Diane. Tính cách của Diane được hình thành một cách vững chắc trong một gia đình đầy tình yêu thương với những mối quan hệ bền vững và cô có đủ tự tin để ứng phó với tính khí và tính cách lẩn lút của anh, còn Sarah thì cảm thấy bị đe dọa bởi chúng. Cô mềm yếu và dễ tổn thương hơn rất nhiều so với tưởng tượng của anh.

Cô khẽ rút cổ tay lại và đứng dậy, nở một nụ cười thật tươi, nhưng nụ cười đó không lừa được anh. “Em phải nhanh chân thôi kéo lại muện giờ mở cửa hàng.”

“Ừ, em cứ chuẩn bị đi, để anh dọn dẹp ở đây cho.” Anh cũng đứng lên, đưa tay ôm lấy hông cô. “Sarah, em hãy hiểu một điều rằng việc vợ chồng mình cãi vã nhau không khiến cho cuộc sống của em bị phá hủy. Đêm hôm qua vì không tìm thấy em nên anh đã rất lo lắng và nổi nóng lên. Chỉ có vậy thôi.”

Đôi mắt cô như hai hồ nước xanh sâu thẳm đầy bí hiểm, cô đứng bất động, tay anh vẫn còn trên hông.

Nếu anh muốn nghĩ đó là lý do cô buồn, thì cứ để anh nghĩ thế. Còn hơn để anh biết lý do là cô yêu anh, có thể khiến anh làm cô thấy tổn thương sâu sắc hơn nữa.

8. Chương 8

Cuộc sống vợ chồng của hai người rồi cũng ổn định với những vụn vặt đời thường mang lại cho mọi việc cảm giác đều đều, ngoài những việc khác ra còn thì suốt ngày chỉ quần quật giặt giũ, nấu nướng và lau chùi. Anh cũng cùng cô quán xuyến việc nhà những lúc rảnh rỗi, nhưng anh thường xuyên đi công tác xa và những lúc như vậy cô lại lao đầu vào công việc, cố gắng lấp đầy nỗi trống trải do sự thiếu vắng anh. Mỗi khi đi công tác, anh không gọi điện hàng đêm nhưng luôn đưa cô số điện thoại nơi anh ở để gọi cho anh khi cần, anh chỉ gọi báo trước nếu về nhà muộn hơn so với dự định, hay cho cô biết khi nào mình về, không hơn.

Mặc dù mong được nghe tiếng nói của anh nhưng cô hiểu rằng chỉ được đến vậy mà thôi. Chuyện gì khiến họ có thể nói với nhau hằng đêm chứ? Cô không thể cho anh biết rằng mình nhớ anh, thời gian dài lẽ thê đến thế nào khi anh đi vắng, hay cô yêu anh nhiều biết mấy, vì anh đâu có muốn biết điều đó. Không nói chuyện với anh trừ khi cần thiết thì sẽ an toàn hơn, cô chỉ chờ đến lúc anh về nhà, sự ham muốn thể xác lúc vừa gặp của anh sẽ cho cô cơ hội để ôm anh, để âm thầm dâng tặng tình yêu ngày càng đầy thêm trong cô. Sarah luôn biết Rome sẽ làm gì mỗi khi đi công tác về, bước qua ngưỡng cửa là đổ ập vào cô như một kẻ chết đói nhào vào một bữa tiệc thịnh soạn.

Bất cứ khi nào cô để tâm trí mình vẩn vơ nghĩ tới điều này, cô tự xác định một điều rằng dù cho anh thích cô và quan tâm đến cô trong một chừng mực nào đấy thì cô vẫn không thay thế được Diane trong tim anh. Cuộc sống tình dục của họ rất tuyệt: Anh là người tình đầy kinh nghiệm, rất sung mãn và cô không bao giờ cho rằng anh xem tình dục chỉ là việc làm lấy lệ. Anh thường xuyên làm tình với cô ở bất cứ chỗ nào họ có thể, không buồn đưa cô về giường, chính điều đó làm cô hiểu rằng anh vẫn còn đau buồn về Diane. Và anh chọn làm tình với cô không ở trên giường. Những khi phải về nhà muộn do yêu cầu công việc, anh vào phòng khi cô đã lên giường, nhưng sau khi kết thúc, anh luôn về lại phòng mình. Anh ôm ấp, âu yếm và chờ cô ngủ rồi mới đi, nhưng cô cảm nhận được anh không thoải mái nên giả vờ ngủ để anh dễ rời khỏi giường cô hơn. Khi cánh cửa đã đóng lại sau lưng anh, cô mở mắt ra và nằm im đó, cảm nhận sự cô đơn vì biết mình không được yêu. Có lúc cô cũng khóc vì không thể kiềm chế, nhưng thường là có thể ngăn được những giọt nước mắt chỉ chực trào ra, nước mắt chẳng giải quyết được gì, và lại nếu anh nghe được tiếng cô khóc lóc trong đêm sẽ là thảm họa.

Mặc dù vậy, cuộc sống của họ vẫn rất mãn nguyện. Mùa thu mát mẻ đã chuyển dần sang đông. Họ đã trải qua nhiều đêm bên nhau trước lò sưởi, cùng xem vô tuyến, thỉnh thoảng cô đọc sách trong khi anh làm việc, cùng ăn những bữa sáng lười nhác, hoặc những ngày Chủ nhật có nắng nhưng tiết trời se lạnh ngồi bên nhau xem đội Cowboys đá bóng. Nếu ở nhà, anh tới cửa hàng cùng cô vào các ngày thứ Bảy, anh và Derek đã kịp trở thành bạn tốt.

Lúc sắp đến lễ Giáng sinh, Sarah đề cập chuyện tương lai của Derek với anh. Derek rất thông minh, thật đáng tiếc nếu sự phát triển khả năng của cậu bị kìm hãm chỉ vì thiếu tiền. Họ sống với nhau đủ lâu để Rome hiểu ngay điều cô đang nghĩ.

“Em muốn anh lo cho nó đến hết đại học phải không?”

“Được thế thì tốt quá”, cô nở một nụ cười thật tươi. “Nhưng em không nghĩ Derek chịu như thế đâu. Cậu kiêu hãnh lắm đấy”, cô trầm ngâm nói, “Nhưng nếu anh có thể thu xếp được một học bổng toàn phần từ một quỹ tài trợ nào đấy mà không giới hạn trường được chọn, em nghĩ cậu mừng đến nhảy cẫng lên mất.”

“Em đòi hỏi cũng ít quá đấy nhỉ?”, Rome pha trò. “Để xem nào. Anh nghĩ mình phải nhờ cậy đến Max thôi, nhà anh ấy có nhiều mối quen biết nên chắc có thể giúp được.”

Max thường đến nhà họ chơi, mặc dù anh luôn trêu chọc Rome về việc cuỗm mất Sarah thì cuộc hôn nhân của họ cũng vẫn không giống với mọi cuộc hôn nhân khác trên thế giới nếu nhìn vào thái độ của Rome. Anh đã thắng và anh biết điều đó. Max cũng đâu có tan nát cõi lòng mà cũng không tìm đủ mọi cách phá hoại cuộc hôn nhân của bạn. Max công khai tình cảm của mình với Sarah và để chồng cô biết thì cũng chẳng có hại gì, nhưng chỉ ở mức đó mà thôi.

Một khi Rome đã quyết định phải làm việc gì, anh sẽ không chần chừ.

Ngày hôm sau, Max bất ngờ xuất hiện ở cửa hàng cùng Rome, Sarah thấy cái nhìn kinh ngạc trong ánh mắt sáng rực của Max khi anh được giới thiệu với Derek. Derek lúc nào cũng khiến người khác bất ngờ. Một lúc sau, Max lắng văng lại gần Sarah nói khẽ, “Rome nói dối, đúng không? Derek phải hai mươi tuổi ấy chứ”.

“Nó tròn mười tám tuổi tháng trước”, Sarah khê khàng trả lời, mỉm cười thích thú. “Trông nó không giống vậy à?”

“Thằng bé ấn tượng quá, đặc biệt đấy. Anh nghĩ nó chẳng khác gì Tổng thiên thần Michael nếu mang vào đôi cánh và thanh gươm. Bảo nó quyết định muốn học trường nào đi, khi nào đến mùa tuyển sinh, anh và Rome sẽ lo cho nó một học bổng toàn phần. “

Sarah kể cho Marcie nghe về kế hoạch của Rome và Max và trước sự ngạc nhiên của cô, Marcie khóc òa lên. “Cậu không biết điều đó có ý nghĩa như thế nào với mẹ con mình đâu”, cô nức nở. “Nó là một đứa trẻ đặc biệt và mình thấy đau lòng khi chứng kiến nó phải làm việc để tiết kiệm tiền học đại học trong khi lẽ ra phải được vui chơi như những đứa trẻ khác ở tuổi nó. Đây là món quà Giáng sinh ý nghĩa nhất mà cậu mang lại cho mình đây!”

Mùa Giáng sinh sắp đến, việc buôn bán của Sarah đang tiến triển tốt - cô phải thuê thêm người giúp mình cả ngày để tiếp khách hàng. Rome ủng hộ ngay, anh không thích Sarah làm việc một mình cho đến khi Derek tan học. Cô thuê một phụ nữ trẻ hàng xóm, đứa con nhỏ nhất của cô này đã bắt đầu đi học mùa thu vừa rồi nên cô cũng muốn đi làm. Rất tiện. Erica về sớm một chút để vừa kịp khi bọn trẻ đi học về, thường là khoảng nửa tiếng sau thì Derek tới. Erica cùng làm suốt ngày cũng giúp cho Sarah có thời gian ăn trưa thoải mái chứ không phải chỉ ăn qua loa vì phải tiếp khách như khi chỉ có một mình.

Còn ba ngày nữa là đến Giáng Sinh, cô về nhà thì thấy Rome đã về trước rồi, khi đi ngang cửa phòng anh, cô đứng khựng lại, nhìn chăm chăm vào cái va li đang để mở trên giường.

Anh đang đứng ở tủ lấy ra đồ lót và áo quây lại nhìn cô, ấ ấ ấ. “Có việc gấp. Ở Chicago xảy ra một vụ lộn xộn.”

Cô muốn phản đối, thốt lên vài lời than vãn mà một người vợ bình thường vẫn làm, “Sao người khác không đi mà là anh?”. Nhưng cô cố dằn lòng, biết rằng anh không thích cô cần nhân kiếu đó. “Khi nào anh về?” Cô vừa hỏi vừa bước vào phòng, ngồi phịch xuống giường, thở dài.

“Anh sẽ không ở đó lâu đâu, anh đã đặt chuyến bay khứ hồi sớm nhất rồi. Chắc sẽ về tới nhà khoảng bốn giờ sáng ngày hai mươi tư.”

“Vây cũng được”, cô lẩm bẩm, lần đầu tiên từ khi họ cưới nhau cô bịu môi. Anh vút mấy chiếc sơ mi đang cầm trên tay vào va li và nhìn bộ mặt hờn dỗi của cô. Môi dưới của cô bịu dài ra mang lại một nét gợi cảm bất ngờ, giống như đang đòi được hôn và hơn thế nữa. Đột nhiên anh cười toét, đẹp cái va li sang một bên. Sarah không hề chuẩn bị, thở hổn hển vì kinh ngạc khi anh đẩy cô ngã bật ra giường. Anh ranh mãnh mỉm cười khi cúi xuống kéo váy lên ngang hông, rồi thông thả cởi luôn đồ lót của cô. Cô lại hổn hển thở, lần này là vì sự kích động dâng cao thật nhanh bất cứ lúc nào anh chạm vào người.

“Như thế này có giữ anh ở nhà được không nhỉ?” Cô thì thầm trên anh, ánh mắt sáng long lanh.

“Biết đâu đấy.” Anh cởi khóa quần và kéo tuột nó xuống rồi quỳ ngay giữa cặp đùi đang xoải rộng của cô. “Em là thể tín dụng của anh, ra khỏi nhà mà thiếu thì đâu có được.”

Cô cười phá lên, đưa tay quàng lấy cổ anh khi anh hạ thân mình xuống. Tiếng cười mắc kẹt lại nơi cổ họng khi anh đi vào cô, chậm chậm nhưng đầy kích thích, anh nghe thấy cô khe khẽ hít vào mỗi khi anh chiếm lấy cô. Với anh, âm thanh ấy hết như tiếng nhạc và anh vui mặt vào cổ cô, đột nhiên thấy ham muốn đến cực độ, kéo hai chân cô quàng quanh hông anh. “Anh nhớ em đến điên cuồng mỗi khi đi xa...”, anh nói giọng khàn đặc đồng thời bắt đầu dần sâu vào trong, tái xác nhận mối quan hệ của hai người bằng sự nối kết xác thịt. Sarah không đưa anh ra sân bay, anh chọn cách gửi xe ngoài đó để lúc nào cũng có sẵn xe về nhà hoặc đến văn phòng mà không cần phải gọi taxi. Mặc dù đã cố kiềm chế nhưng cô vẫn ứa nước mắt lúc hôn tạm biệt ở cửa, anh khẽ chửi thề rồi thả chiếc va li xuống đất, ôm lấy cô lần nữa. “Anh sẽ về vào Giáng Sinh, hứa đấy,” anh nói và hôn cô thật nồng nàn. “Em sẽ không phải ở một mình trong ngày lễ đâu.”

Làm như cô quan tâm đến cái ngày lễ đó lắm vậy! Cô ghét chuyện anh vắng nhà chứ có phải việc anh đi công tác vào đúng dịp lễ lạt gì đâu.

Cô chớp mắt ngăn giọt lệ cứ chực trào ra và gượng cười. “Không sao đâu. Em chỉ yếu đuối chút thôi.”

Thế rồi điều gì đến cũng sẽ phải đến. Anh gọi về lúc nửa đêm hôm hai mươi ba. “Đang có bão tuyết ở Chicago”, anh nói với vẻ châm biếm tàn nhẫn. “Tất cả các chuyến bay đều bị hoãn để chờ đến khi trời quang.”

Sarah ngồi dậy trên giường, nắm chặt ống nghe đến nỗi những ngón tay trở nên trắng bệch. “Người ta có dự báo thời tiết thế nào không anh?” Cô cố giữ giọng mình điềm tĩnh dù đã đếm từng giờ mong ngóng anh về.

“Nghe nói đến trưa thời tiết sẽ khá hơn. Anh sẽ gọi lại khi chắc chắn bay được.”

Cả ngày lễ, cô lằng xằng không ngơi nghỉ trong căn hộ, chỉnh lại những đồ trang trí trên vòng dây thường xuân rồi treo lên cây thông Giáng sinh, đập cho gối phồng lên và sắp xếp lại mấy thứ đồ đạc trông có vẻ như bị xô dịch ra khỏi chỗ cũ vài centimet. Cô lo không biết cảm giác của Rome thế nào trong lễ Giáng sinh, ngày lễ này chắc chỉ mang lại cho anh những ký ức đau lòng về hai đứa con trai nhỏ với những đôi mắt mở to thích thú, với đồng đồ chơi dưới chân, sự ồn ào náo loạn mỗi buổi sáng ngày Giáng sinh bên đồng quà được nhận. Cho đến lúc này, cô vẫn chưa phát hiện ra dấu hiệu nào cho thấy anh khiếp sợ ngày này và ước ao Giáng Sinh năm nay với anh sẽ là một ngày lễ vui vẻ.

Cô không đợi anh về nhà được nữa, lần này cô cảm thấy dễ cáu giận hơn những lần anh đi vắng trước đây, cô biết đó là do câu nói của anh trong lúc làm tình với mình lần vừa rồi. “Anh nhớ em đến điên cuồng mỗi khi đi xa...” Đó chính là dấu hiệu duy nhất cho cô biết lý do anh không muốn xa cô. Cô vẫn luôn cho rằng anh trông ngóng được đi công tác để có thời gian riêng tư. Nhưng nếu anh nhớ cô...

Cô cố cảnh báo mình đừng hy vọng quá nhiều. Rome quá cường tráng, có thể chỉ đơn thuần anh muốn nói mình nhớ những giây phút làm tình với cô mà thôi. Nhưng nếu quả thực là anh nhớ cô, nhớ thời gian bên cạnh cô, nhớ những thứ họ đã cùng nhau chia sẻ thì sao? Nghĩ đến đây, tim cô đập loạn lên. Có thể nào thì Giáng sinh cũng là mùa của những phép màu.

Chờ đợi làm cô bồn chồn không yên, cô định xuống nhà Marcie chơi, nhưng hôm nay là ngày lễ, cô không muốn thành khách không mời mà đến, vả lại cũng lo nhớ đầu Rome gọi về. Cô nướng một cái bánh táo cho anh và thay khăn trải giường mới cho cả hai phòng ngủ.

Điện thoại reo và cô trượt chân suýt nữa té gãy cổ vì vội. Vồ lấy ống nghe, cô nói không kịp thở, “A lô”. “Chuyến bay của anh sẽ cất cánh trong vòng một giờ nữa”, giọng nói trầm ấm của anh qua điện thoại mà vẫn làm đầu gối cô run rẩy muốn khuỵu xuống. “Nhưng có thể sẽ muộn hơn thế một chút vì ở đây vẫn còn đang lộn xộn. Chắc đến gần nửa đêm anh mới về đến nhà. Đừng chờ anh, bé con. Em cứ ngủ trước nhé.”

“Em... đợi được”, cô lắp bắp, biết mình vẫn sẽ thức chờ anh thậm chí cho đến khuya đêm mai.

Anh cười, một âm thanh trầm ấm hứa hẹn làm cô nuốt khan. “Thôi được, vậy thì cứ chờ anh. Anh sẽ về sớm nhất có thể.”

Hơn mười một giờ một chút thì cô nghe tiếng mở khóa cửa. Đang ngồi ấp tay quanh một tách sô cô la nóng, cô nhảy chồm ra khỏi bàn chạy ra đón anh. Anh thả phịch va li xuống sàn và đón lấy khi cô lao mình vào vòng tay mình, rồi anh hôn cô, thật lâu, thật mãnh liệt và thật ân cần làm cô rùng mình áp sát người vào anh. Mắt sáng lấp lánh, anh buông cô ra và đưa tay xoa cái cằm đầy râu. “Anh cần tắm và cạo râu, theo đúng thứ tự. Anh phải ở cả đêm ngoài sân bay nên bẩn lắm. Em lên giường trước đi, mười lăm phút nữa anh sẽ vào, vậy là nhanh lắm rồi đấy.”

Sarah đổ bỏ phần sô cô la còn lại trong tách, tắt hết đèn, rồi vào phòng ngủ. Cô ngồi trên giường, hai tay xoắn chặt vào nhau run rẩy. Anh đã về. Vài phút nữa thôi anh sẽ ở đây, trên giường với cô, và... anh sẽ ngẫu nhiên làm tình với cô. Rồi... rồi sao? Anh sẽ lại thốt lên một lời thú nhận trên người khác, một biểu hiện nho nhỏ nữa để cô biết tình cảm anh dành cho cô đang trở nên sâu sắc chẳng? Hay anh sẽ lặng lẽ ôm cô cho đến khi cô giả vờ đã ngủ say, rồi về lại cái giường cô độc của mình? Cô nuốt nghẹn đau đớn vì ý nghĩ đó, đột nhiên biết mình không chịu đựng được thêm lần nào nữa việc anh rời bỏ cô sau khi làm tình. Cô đứng lên trước khi nhận thức được mình đang làm gì, nếu một trong hai bỏ đi, thì người đó phải là cô. Như thể cô sẽ không phải nhìn theo lưng anh khi anh ra khỏi phòng. Sau khi kết thúc cuộc ái ân, nếu như không tổ dấu hiệu nào cho thấy anh sẽ muốn nữa, cô sẽ hôn chúc anh ngủ ngon và thần nhiên rời khỏi giường mà không nhìn lại. Cô không thể cứ nằm yên như thế nữa, hay chờ việc anh bỏ đi làm tan vỡ trái tim mình.

Rome ra khỏi buồng tắm ngay khi cô mở cửa bước vào phòng mình, anh nhướn một bên mày sẫm màu tỏ ý ngạc nhiên. “Không đợi được à?”, anh ồm ồm, buông chiếc khăn tắm đang cầm trên tay xuống sàn.

Sarah nhìn anh, nhìn cơ thể cao lớn rắn rỏi của anh, miệng đột nhiên khô khốc. “Vâng”, cô thì thầm, kéo chiếc váy ngủ qua đầu và cũng thả nó luôn xuống sàn.

Anh đi ngang qua cô, kéo tấm khăn trải giường dòn xuống chân giường, rồi vẫn im lặng chìa tay về phía cô chờ đón. Cô bước thẳng vào vòng tay anh.

Anh nói với cô nhiều điều, nói cho cô nghe anh khao khát cô nhiều đến thế nào, những điều anh muốn làm cho cô, những điều anh muốn cô làm cho anh. Những lời thì thầm của anh khàn đục đòi hỏi mãnh liệt. Anh nói cô nghe thân hình cô mượt mà và xinh đẹp ra sao, ham muốn được vùi sâu trong cô, cảm giác tuyệt vời khi bên cô. Nhưng điều cô mong được nghe nhất thì không thấy anh nói.

Khi đã thỏa mãn được niềm đam mê dữ dội, anh nằm xoài người ra giường, uể oải ve vuốt lưng cô.

Trong lòng run lên và cô biết mình cần ra khỏi phòng ngay lúc này, khi anh còn đang lơ mơ trong trạng thái toại nguyện, trước khi sự nôn nóng quen thuộc bắt đầu tấn công anh. Chống khuỷu tay ngồi dậy, cô hôn nhanh anh và thì thầm “Ngủ ngon nhé”, rồi xuống giường trước khi anh kịp phản ứng gì.

Rome mở choàng mắt nhìn theo cô khoác áo ngủ lên người rồi gần như chạy ra khỏi phòng. Những nếp nhăn căng thẳng hằn quanh miệng anh. Anh muốn cô nhiều bao nhiêu, làm tình với cô điên cuồng đến thế nào thì anh kinh sợ giây phút tàn cuộc ái ân đến thế ấy vì biết rằng cô sẽ rời khỏi anh, có người lại ra xa và giả vờ ngủ để cho anh rời khỏi giường cô. Nhưng ít ra thì cô cũng thường muốn được âu yếm và anh có thể ôm cô thêm một chút nữa, còn đêm nay, khi làm tình với anh, thân mình mảnh dẻ ấy đã đáp ứng rất cuồng nhiệt, vậy mà cô cũng chẳng thêm nán lại để anh vuốt ve một lúc. Thỉnh thoảng, khi mắt cô sáng lên nhìn anh, cuống quýt bám chặt vào anh trong đam mê cháy bỏng, anh tưởng mọi việc đang tiến triển, cái vỏ bọc kia đã dần dần được tháo bỏ và anh đã chạm tới được người đàn bà mềm mại, ấm áp bên trong nó. Nhưng rồi cô lại rời khỏi anh lần nữa, như thể cô đang phải đền bù cho anh điều gì đó vậy. Làm tình với cô thật là tuyệt diệu... thậm chí còn trên cả tuyệt diệu nữa. Những va chạm nhục thể, sự khát khao lẫn nhau thật bạo liệt, làm xoá nhòa tất cả những kinh nghiệm tình dục mà anh từng trải qua trước đó - nhưng thế vẫn chưa đủ. Chưa đủ. Anh muốn tất cả, cô phải trao cho anh tất cả, thể xác, tinh thần và, đúng vậy, con tim.

Ngày Giáng sinh, cô tặng anh một chiếc cặp hàng hiệu đắt tiền nhưng trông phát gớm. Cô đã làm người bán hàng ở cái một cửa hàng xa xỉ gớm ghiếc đó bất bình bằng việc bắt anh ta tháo cái mác hàng hiệu ra và thay vào những chữ cái viết tắt của tên họ Rome. Anh cười phá lên khi cô kể lại chuyện đó, rồi từ tốn đặt vào tay cô một chiếc hộp nhỏ gói bằng giấy kim tuyến màu vàng. Cô há hốc miệng khi nhìn đôi hoa tai kim cương, cô cố nói lời cảm ơn, nhưng không một từ nào thoát ra khỏi miệng. Mỗi chiếc bông tai lấp lánh như một ngọn lửa nhỏ bằng lạnh, phải đến một carat mỗi viên khiến cô bị choáng váng vì món quà đắt tiền. Mỉm cười trước phản ứng của cô, anh vuốt vuốt tóc vàng sáng ra sau, tháo đôi bông tai cũ đang đeo ra, rồi tự tay đeo cho cô đôi bông tai của mình. Cô đưa tay lên chạm vào. “Thế nào anh?”, cô hỏi hộp hỏi, cuối cùng cũng thoát nên lời.

“Trông em rất tuyệt”, anh nói giọng đắm đuối. “Anh muốn nhìn thấy em khỏa thân với mái tóc xõa tung và trên tai đeo những viên kim cương.” Cô nhìn chăm chăm vào mặt anh, vào đôi mắt đang đại đi vì dục vọng và cơ thể bắt đầu nóng lên. Hai má ửng hồng. Thậm chí anh chỉ cần đưa tay về phía cô thôi là cô biết chắc anh sẽ đạt được những gì mình muốn.

Sarah bất ngờ khi anh bế thốc mình lên tay. “Mình đi đâu đấy anh?” Cô hỏi, gần như nín thở, vì tưởng anh sẽ làm tình với cô trên sofa, như vài lần trước đây.

“Vào giường”, anh trả lời cụt ngủn, cô mở mắt tròn xoe.

Sau khi mọi việc đã xong, anh vẫn giữ cô nằm dưới anh trên giường, xoay sở để nằm vừa vặn trên cô và giữ cơ thể của họ áp sát vào nhau, trong im lặng. Cô chẳng có cách nào để ngồi dậy và bỏ đi được hết. Anh áp mặt vào ngấn cổ thơm ngát và ấm áp của cô, tận hưởng sự thỏa mãn sâu lắng của cơ thể mình. Anh lơ mơ ngủ, rồi một lúc sau chợt tỉnh khi bên dưới anh cô ngọ nguậy tìm một tư thế thoải mái hơn.

“Anh có nặng quá với em không?”, anh thì thầm, áp môi vào cái hõm ấm áp bên dưới tai cô.

“Không.” Giọng cô tràn đầy niềm thỏa mãn, hai tay đang ôm siết lấy anh. Anh đang nằm bên trên, cô cũng hơi khó thở nhưng chẳng lấy đó làm phiền. Điều quan trọng nhất bây giờ là cảm giác về thân mình nặng và ấm nóng của anh, cảm giác mãn nguyện rõ ràng đến nỗi có thể sờ thấy được. Đây chính là điều cô hằng mong muốn.

Bên ngoài ánh chạng vạng ngán ngủi của mùa đông đang lịm dần khiến căn phòng lạnh hơn vì anh đã đóng gần hết miệng ống sưởi. Anh với tay xuống kéo chăn lên đắp cho cả hai, rồi nằm nguyên trên cô như cũ, đầu vùi giữa hai bầu ngực căng tròn.

Anh lơ mơ hôn lên bờ ngực nhạy cảm ấy trước khi tìm được một chỗ thoải mái để ngã đầu vào. Một bàn tay vẫn ôm lấy ngực cô, anh thở khe khẽ và chìm vào giấc ngủ. Sarah đưa tay lên mái tóc sẫm màu, từ từ lần xuống cần cổ lực lưỡng, rồi tới đôi vai rộng và mạnh mẽ, cảm nhận những bắp thịt rắn rỏi dưới làn da êm ái, ấm áp của anh. Cảm thấy an toàn và được bảo vệ, được bao bọc bởi thân mình ấm nóng của anh, cô cũng ngủ thiếp đi.

Anh đánh thức cô dậy ăn tối khi đã muộn, ánh mắt lơ mơ và thỏa mãn nhìn cô tìm quần áo của mình từ cái đồng hồ độn lúc này anh đã cởi ra. Với mái tóc vàng sáng rồi bởi xoã tung đổ xuống lưng và đôi bông tai kim cương lấp lánh trên tai, trong tư thế khỏa thân, trông cô như một nữ hoàng của thời hồng hoang. Nếu giờ đang là thời kì hoang dã hẳn cô đã được tôn thờ vì mái tóc của mình, vì màu tóc vàng sáng đến khó tin xen lẫn vài sợi tóc trắng muốt. Đến khi lần đầu tiên nhìn thấy cô khỏa thân anh mới thôi nghi ngờ cô tẩy màu tóc. Vợ anh. Ý nghĩ đó làm lòng anh ngập tràn niềm vui sở hữu và hài lòng.

Vào khoảng giữa tháng Hai, cô bị một trận cảm lạnh kéo dài, mũi nghẹt cứng làm cô khó thở không ngủ được và lúc nào cũng thấy mệt mỏi. Rome cố bắt cô nghỉ làm để khỏi bệnh hẳn, nhưng hai đứa nhỏ nhà Erica cũng bị cúm, không ai phụ Sarah mở cửa hàng, nên cô vẫn phải làm việc dù người bơ phờ và đau nhức. Còn Rome vẫn phải đi công tác, chuyến đi lần này kéo dài đến hai tuần, anh lo âu nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của cô khi hôn tạm biệt. “Hãy tự chăm sóc mình nhé và mặc ấm vào. Tối nay anh sẽ gọi về để xem em thế nào đấy.”

“Em sẽ ổn thôi”, cô trấn anh, căm ghét cái giọng nghèn nghẹt của mình. “Đừng hôn em, anh sẽ lây bệnh đấy!”

“Anh miễn dịch với mầm bệnh của em rồi”, anh nói, rồi hôn cô. Anh ôm ghì lấy, nhẹ nhàng xoa tấm lưng mảnh dẻ. “Bé con tội nghiệp. Anh chỉ muốn ở nhà với em thôi.”

“Em cũng muốn anh ở nhà với em”, cô lẩm bẩm điều mà mình sẽ không bao giờ nói ra nếu không bị cảm lạnh. “Thật sự là hôm nay em cảm thấy đỡ hơn rồi. Em không mệt mỏi như mấy hôm trước nữa.”

“Có thể cuối cùng em cũng đang bình phục đấy.” Anh nhìn chăm chú vào mặt cô có ý trách cứ “Chắc sắp khỏi rồi. Nếu ngày mai mà không khá hơn thì em phải đi khám, đây là lệnh.”

“Vâng, thưa ngài”, cô láu lỉnh nói, lãnh ngay một cái phát vào mông.

Tối hôm đó anh gọi cô như đã hứa. Cô đóng cửa hàng sớm khi một cơn mưa lạnh leo chuyển thành mưa tuyết. Vì chẳng muốn bị kẹt ngoài trời trong thời tiết tồi tệ như vậy chút nào nên cô về nhà và nằm cả giờ đồng hồ trong bồn nước nóng, nhờ làn hơi nước ấm áp mà cái mũi tắc nghẹt được khơi thông, giờ cô cảm thấy khá hơn nhiều. Giọng cô đã gần như trở lại bình thường khi nói chuyện điện thoại với anh.

Dù vậy, sáng hôm sau khi thức dậy cô thấy đau đầu khủng khiếp, mỗi khớp xương như thể đang bị ai đó đập bằng búa. Cổ họng đau nhức và những cơn buồn nôn cứ cuộn lên trong dạ dày mỗi khi cô nghĩ đến đồ ăn. “Tuyệt quá nhỉ”, cô nói với hình bóng lơ mơ của mình trong gương. “Bị cúm rồi.”

Bị cúm thật dễ sợ. Đau nhức khắp mình mẩy, kèm theo sốt cao nữa, nhưng mỗi khi cô cố gắng uống gì đó để hạ nhiệt thì dạ dày chống đối. Cô thử uống trà nóng, nhưng chẳng có tác dụng gì. Cô thử uống nước ngọt để lạnh, cũng vẫn chẳng có tác dụng gì. Cô thử uống sữa nhưng chịu không nổi cái mùi ấy. Cô làm ít thạch trái cây và cố gắng ăn, nhưng nôn ọe ngay miếng thứ hai. Chán nản, cô làm một túi đá chườm rồi xả nước ấm vào bồn tắm cho người hạ bớt nhiệt với túi đá đặt trên trán.

Rồi một cơn lạnh buốt đột ngột ập tới, cô run lập cập trèo ra khỏi bồn tắm một cách chật vật, từ bỏ ý định hạ nhiệt bằng cách tắm nước mát. Giờ chỉ có mỗi một cách lên giường trùm kín chăn lúc đang lạnh run thế này và tốc chân ra khi sốt trở lại. Đầu đau khủng khiếp, cô thề sẽ không để mình ngủ quên, nhưng lại rơi vào giấc ngủ mê man và chỉ giật mình tỉnh dậy khi nghe tiếng chuông điện thoại.

“Sarah?” Marcie kêu lên giọng lo lắng. “Cảm ơn Chúa! Derek vừa gọi cho mình từ bộ điện thoại công cộng vì không thấy cửa hàng mở cửa. Nó nghĩ chắc có chuyện gì xảy ra với cậu rồi.”

“Ừ”, Sarah mệt mỏi đáp. “Mình bị cúm. Mình xin lỗi, đáng lẽ mình nên gọi cho Derek lúc nó chưa đi học.”

“Đừng bận tâm. Để mình gọi Derek báo cho nó biết là cậu ổn, nó đang chờ ở bộ điện thoại công cộng ấy, rồi mình sẽ lên xem cậu thế nào.”

“Mình sẽ ổn thôi, cậu lên có thể bị lây...”, Sarah chưa kịp nói hết câu Marcie đã gác máy.

“Mình có sắp chết đâu chứ”, cô cầu nhàu, khi nghĩ đến việc Marcie chuẩn bị lên có nghĩa là cô phải lê cái cơ thể yếu ớt, đau nhức của mình ra khỏi giường để ra mở cửa. “Tại sao cô ấy phải lên thăm mình ngay hôm nay cơ chứ? Chờ đến mai không được hay sao? Biết đâu lúc đó mình đang hấp hối rồi cũng nên.”

Cô bước loạng choạng như người say rượu, hai tay ôm lấy cái đầu đang nhức như búa bổ cứ như sợ nó rơi xuống mất. Nhưng sự thật không phải thế. Đầu đau thế này thì cô chỉ mong nó rơi xuống luôn cho xong. Cơn đau hành hạ cô theo từng bước đi, thân thể đau nhức và đầu giần giật. Thậm chí mắt cũng đau.

Cô mở khóa cửa và lò dò đi vào bếp, định cố nuốt thêm một hoặc hai miếng thạch trái cây nữa. Cô mở cửa tủ lạnh, nhìn cái đám lổn nhổn xanh lè rung rinh trước mặt rồi đóng sập cửa tủ lại. Cô không ăn được những thứ như thế.

Cửa mở, cô nghe thấy Marcie gọi, “Cậu đâu rồi?”.

“Trong này”, Sarah rên rỉ. “Marcie à, tốt hơn hết là cậu đừng vào. Vì sự an toàn của chính cậu, cậu về đi.”

“Mình đã tiêm chủng phòng cúm năm nay rồi”, Marcie đáp và đi vào bếp. “Trời ơi, trông cậu tệ quá!”

“Đúng vậy, mình cũng đang cảm thấy rất tệ đây. Đang đói ngấu, muốn ăn gì đấy nhưng cứ hể nhìn thấy đồ ăn là phát nôn.”

“Bánh quy.” Marcie nói, “Loại mặn ấy. Cậu có không?”.

“Chẳng biết nữa”, Sarah rên rỉ.

“Cậu thường để ở đâu?”

“Trên đó”, cô đáp, vẫy tay về phía ngăn tủ cao nhất.

“Chắc là vậy”, Marcie lẩm bẩm, kéo một cái ghế lại để đứng lên. Cô lấy xuống một hộp bánh quy mặn và lấy ra một phong còn nguyên rồi cất chỗ còn lại về chỗ cũ.

“Ta sẽ thử theo cách các bác sĩ thường kê cho các bà bầu: trà loãng và bánh quy sô đa. Cậu ăn vậy được không?”

“Không chắc nữa, nhưng mình sẽ cố.”

Marcie xua Sarah trở về giường, nhúng khăn vào nước lạnh chườm lên trán, rồi cho nhiệt kế vào miệng cô. Vài phút sau chị quay lại, bê vào một tách trà và một cái bánh quy sô đa. Lôi cái nhiệt kế ra khỏi miệng Sarah, chị nhướn mày, “Sốt cao lắm đấy”.

Sarah ngồi dậy gặm gặm một cái bánh quy, gần như không dám nuốt dù chỉ một mẩu. Nước trà thì khác, nó làm ướt cái cổ họng khô khốc khiến cô cảm thấy đỡ hơn được một lúc. Rồi dạ dày cô lại bắt đầu co bóp, cô nhảy thốc ra khỏi giường. “Không Ổn rồi”, cô la lên, rồi lao vào buồng tắm.

Khi Derek lên thăm, cô rên lên. “Mọi người sao vậy? Cháu muốn bị lây cúm hay sao? Cô đang mang virus cúm đấy!”

Deerek nhìn cô nói giọng trầm lặng. “Cháu không bị lây được đâu.”

Tất nhiên là không rồi. Làm gì có loại vi trùng hay virus nào dám cư trú trong cơ thể hoàn hảo đó chứ?

Đến ngày thứ hai, Marcie muốn gọi cho Rome nhưng Sarah gạt đi. Anh có thể làm gì được khi mà đang ở cách đây một nghìn dặm? Gọi điện chỉ làm anh xao nhãng công việc thôi. Marcie lo cuống lên vì Sarah càng lúc càng sốt cao và bắt đầu ho khan. Cô cũng không thể ăn một chút nào trong ngày thứ hai. Marcie lau người cho cô bằng nước mát cố làm cơ thể hạ bớt nhiệt, nhưng vẫn không tiến tiến gì, thậm chí Sarah còn trở nên phờ phạc và nhợt nhạt hơn. Suốt đêm Marcie ngồi dưới sàn cạnh giường Sarah lắng nghe những tiếng ho khùng khục, chuẩn bị tư thế sẵn sàng đưa Sarah tới bệnh viện bất cứ lúc nào.

Đến đêm thứ ba thì Rome gọi về. Marcie nhắc máy ngay khi nghe tiếng chuông đầu tiên, vì tiếng ồn khiến Sarah thấy đau đầu hơn.

“Anh gọi đúng lúc đấy nhỉ, Rome Matthews!”, chị nổi xung, quát lên. “Vợ anh đang gần chết đây này, cô ấy ốm ba ngày rồi mà giờ anh mới thêm gọi điện về!”

Rome im lặng trong ba giây, rồi gầm lên, “Cái gì? Sarah bị làm sao?”.

“Cô ấy nói cô ấy chỉ bị cúm thôi, nhưng tôi lo là nó đã chuyển thành viêm phổi rồi. Cô ấy sốt cao lắm và ba hôm nay chẳng cho được thứ gì vào bụng, còn ho sù sụ suốt. Tôi không khuyên cô ấy đi bác sĩ được, cô ấy cứ nằm đó và bảo từ từ rồi sẽ khỏi. Khỉ thật, Rome, anh về nhà ngay đi!”

“Tôi sẽ về trên chuyến bay sớm nhất có thể.”

“Mình nghe thấy hết rồi”, Sarah nói giọng yếu ớt khi Marcie trở vào phòng. “Mình không bị viêm phổi. Mình chỉ ho khan thôi.”

“Cậu muốn cãi mình thì cứ việc, Rome mà về thì cậu khôn hơn mà nghe lời anh ấy đi khám thôi, đừng có mà nằm ỳ đấy để bệnh tình tồi tệ hơn.”

“Anh ấy sắp về ư?” Cô hỏi, mắt sáng lên dù trong người vẫn đang rất mệt mỏi.

“Tất nhiên anh ấy sắp về rồi. Nói sẽ bay chuyến sớm nhất có thể mà.” Sarah cảm thấy lương tâm cắn rứt. “Ôi, không! Anh ấy không thể bỏ việc giữa chừng thế được.”

“Việc có thể chờ được”, Marcie nói giọng dứt khoát.

Rome không thích bị gọi về khi đang đi công tác thế này đâu, Sarah rầu rĩ nghĩ. Cô ốm thật, nhưng không ốm đến mức mê man không nhận thức được điều đó. Nhưng dù sao, đúng ra Rome mới là người có bổn phận chăm sóc cô chứ không phải Marcie, và cô biết Marcie cũng còn nhiều việc cần làm, rồi cả việc viết lách nữa. “Marcie, cậu có việc gì làm thì cứ làm đi, mình tự lo được”, cô nói.

Marcie nhìn cô hoài nghi. “Cao giọng gớm nhỉ, người yếu như thế, còn không tự vào phòng tắm được nữa kìa. Này, cậu có thôi lo chuyện sẽ làm phiền người khác và hãy để cho mọi người chăm sóc cậu, có được không? Cậu không làm phiền ai cả và cậu thật sự bị ốm rất nặng. Chẳng ai nghĩ gì đâu vì cậu đang bị cúm cơ mà.”

Sarah không muốn nghe những lời như vậy chút nào. Cô lại sốt cao trở lại, các khớp xương và cơ bắp nhức nhối khiến cô vận vẹo không ngừng trên giường. Thấy vậy, Marcie lại bắt đầu lau người cho cô.

Cơn sốt làm Sarah cảm thấy mất phương hướng. Thời gian như dài ra, vài phút mà như cả mấy giờ đồng hồ, rồi đột nhiên mấy giờ đồng hồ mà cứ như đứng yên. Cô tỉnh dậy một lần thấy Derek đang ngồi đọc sách bên cạnh giường mình, cô hỏi: “Cháu không đi học sao?”.

Cậu ngược lên. “Vì bây giờ là ba giờ chiều thứ Bảy. Cháu vừa pha trà, cô uống chút nhé?”

Cô rên lên, vì ba ngày nay cô đã cố uống trà và lần nào cũng nôn hết ra. Nhưng miệng rất khát, cảm thấy cổ khô khốc, nên đáp, “Ừ”.

Cậu mang tới cho cô một cái cốc, được chùng một ngụm trà trong đó, Sarah uống liền. “Cô chỉ được uống thế thôi à?”

“Lúc này chỉ được thế thôi. Nếu nó chịu nằm yên trong bụng cô trong nửa giờ, cháu sẽ mang cho cô thêm một ngụm nữa. Cháu đang đọc về bệnh cúm đấy”, cậu nói.

Thảo nào. Vì Derek đã nghiên cứu kĩ nên cách này có hiệu quả, trong khi ba ngày qua, Marcie cho cô uống bao nhiêu thì nôn ra hết bấy nhiêu. Dạy Sarah cũng cuộn lên vài lần nhưng rồi vẫn ổn và cô lại chìm vào trong giấc ngủ trước khi được Derek ban thêm một ngụm trà nữa.

Vài tiếng sau cô tỉnh giấc, thấy Rome ngồi trên mép giường, đặt tay trên trán cô và mặt cau lại vì lo âu. “Anh sẽ bị lây đấy”, cô nói, có cảm giác buộc phải nói ra một câu có tính thủ tục như vậy mặc dù tất cả những người khác đều lơ đi và cô cũng không tìm ra được lí do tại sao Rome lại phải quan tâm đến nó.

“Anh không ốm được đâu”, anh nói khê, giọng lơ đãng khiến cô kêu lên phẫn nộ, “Anh cũng không! Tất cả những người khỏe mạnh bọn anh làm em phát ốm. Derek cũng không ốm được. Marcie thì đã tiêm phòng cúm rồi. Chắc ở Dallas này em là người duy nhất bị ốm!”.

“Đúng là đang có dịch cúm thật”, anh nói, nhận ra cô đang rất cáu. Da cô khô và nóng, tóc rối bù và thiếu khí sắc, còn đôi mắt đỏ đẫm thì thâm quầng. Anh đưa một chiếc cốc lên môi cô. “Em uống đi này.”

Cô uống, vị thơm, mát lạnh và rất ngon. “Gì vậy anh?”

“Trà bạc hà. Derek làm đấy.”

Lưng cô đau nhức rã rời, cô quay người nằm nghiêng, nhắm mắt tìm một tư thế dễ chịu. “Em xin lỗi vì Marcie gọi anh về. Thực sự em chỉ bị nhiễm cúm thôi, chứ không phải viêm phổi như cô ấy nói đâu và em nghĩ chắc là sắp khỏi rồi.”

“Em vẫn còn mệt lắm, tốt hơn hết là anh nên về.” Anh xoa lưng cho cô, không cần nói anh cũng biết cô đang nhức mỏi. Cô lại nhanh chóng chìm vào giấc ngủ mê man.

Cô ngủ một giấc dài, đến khi thức dậy trông vẫn còn rất phờ phạc và yếu ớt. Thân nhiệt lên xuống liên tục và khi nó lên cao nhất, cô hoàn toàn mê man không biết gì nữa. Rome cởi hết quần áo của cô ra, rồi lau người bằng nước mát, khi cô tỉnh táo hơn chút ít, anh đánh liều cho cô uống một viên aspirin để hạ sốt. Cô có vẻ khá hơn được khoảng một giờ và ngồi trên ghế trong lúc anh thay ga trải giường mới. Anh cho cô ăn bánh quy và uống thêm trà bạc hà, rồi cô lại ngủ tiếp.

Anh ngồi đó cho đến khi hai mắt cứ muốn sụp xuống không thể gượng nổi. Anh không dám để cô một mình, nhưng nếu anh ngủ dưới sàn thì anh lo không biết lúc nào thì cô sốt trở lại để thức dậy đúng lúc. Không chút băn khoăn, anh cởi quần áo và lên giường nằm nghiêng mình bên cạnh, đặt một bàn tay lên người cô để biết lúc nào cô trở mình.

Cô làm anh thức giấc hai lần trong đêm khi trở mình cho đỡ mỏi. Một lần cô nổi một cơn ho dài có tiếng rít, anh nhắm mắt lo âu. Thảo nào Marcie đã lo lắng đến thế!

“Em không sao!”, cô cao giọng, khuôn mặt gầy tái nhợt vênh lên. Anh đặt tay lên má cô, cơn sốt lại ập đến lần nữa, nhưng không biết nói gì để xoa dịu. Cô chăm chăm nhìn anh.

“Em ghét bị ốm.”

“Anh biết”, anh đầu dịu.

“Anh đang ngủ trên giường em đấy”, cô buộc tội. “Anh nói dối. Anh nói với em là anh không ngủ với phụ nữ được. Em thì lúc nào cũng muốn anh ngủ với em, nhưng anh có bao giờ làm vậy đâu. Sao giờ anh còn ở đây nữa, em tỉnh rồi mà?”

Không để tâm đến những điều cô nói, anh mỉm cười thật tươi. Đưa tách trà lên môi, anh giữ cho cô uống cạn. “Anh nghĩ chỉ là không đúng thời điểm thôi. Ngày càng, lúc khỏe lại em sẽ hối hận vì đã nói chuyện kiểu thế đấy.”

“Em biết”, cô thừa nhận, rồi bĩu môi. “Nhưng chẳng nào sự thật cũng vẫn là sự thật. Rome, khi nào em sẽ khá hơn chứ? Em mệt mỏi vì đau nhức khắp người. Chân em đau, lưng em đau, cổ em đau, đầu em đau, cuống họng em đau, bụng em đau, mắt em đau, thậm chí da em cũng đau! Không sót chỗ nào!”

“Anh không biết đâu cưng. Có thể là ngày mai. Em có muốn anh xoa lưng cho em không?”

“Có”, cô đồng ý ngay lập tức. “Cả chân nữa. Em sẽ thấy khá hơn đấy.” Anh giúp cô cởi váy ngủ ra. Anh nhẹ nhàng xoa bóp những cơ bắp nhức mỏi của cô, mặc dù cô có gầy đi, nhưng anh vẫn thấy mê hoặc bởi những đường nét thanh mảnh, nuốt nà của cơ thể cô. Đôi chân dài của cô đẹp tuyệt, mảnh dẻ và thẳng nhưng vẫn tròn trịa. Mông cô là một tác phẩm nghệ thuật đầy nữ tính, hình dáng của nó khiến đàn ông phát điên. Anh đặt bàn tay lên một bên mông mịn như sa tanh, và thậm chí đang ồm ồm, cô vẫn khẽ cười.

“Em thích thế đấy. Em thích anh sờ vào người em thế đấy. Khi em khá hơn, anh sẽ yêu em chứ?”

“Chắc chắn rồi”, anh thì thào. Anh chuyển lên massage lưng, cảm nhận những đé xương mảnh mai sát bên dưới làn da cô.

“Em muốn có anh nhiều năm nay rồi”, cô nói, những lời nói thốt ra nghèn nghẹt bởi cái gối bên dưới mặt mình, nhưng anh hiểu và hai tay khựng lại một chốc. “Em đã không thân thiện với anh để Diane không phát hiện ra.”

“Còn hơn cả thế,” anh nói giọng âu sầu. “Anh cũng đâu có nhận ra. Em muốn anh bao nhiêu năm rồi?”

“Từ khi biết anh.” Cô vừa nói vừa ngáp, rồi nhắm nghiền mắt lại.

“Cả hai chúng ta đều như vậy.”

Cô mỉm cười và trôi vào giấc ngủ. Không muốn đánh thức cô dậy để mặc lại áo ngủ, anh kéo chăn đắp lên cả hai, tắt đèn và nằm sát vào cô. Anh mỉm cười trong bóng tối. Anh đã cảm thù biết mấy cơn sốt kéo dài khiến người cô yếu đi. Nhưng nhờ ốm mà cô nói ra những điều thú vị như vậy. Cô đã thừa nhận điều mà lúc bình thường có đánh đập tra khảo như nào đi nữa cũng không hề hé răng. Anh biết mình sẽ không bao giờ quên những lời này và hy vọng cô cũng không quên.

9. Chương 9

Ngày hôm sau Sarah thấy trong người khỏe hơn nhiều, không bị nôn lần nào và chỉ còn sốt nhẹ. Cô ngủ gần hết ngày và khi tỉnh dậy, Rome bón cho cô một chút nước hầm gà. Cô nhăn mũi. “Đây là đồ ăn cho người bệnh. Khi nào thì em được ăn đồ ngon đây, như thạch trái cây? Hay chuối nghiền?”

Anh gạt đi. “Chuối nghiền không được.”

“Thôi vậy,” cô nghe lời, nở một nụ cười làm bừng sáng gương mặt nhợt nhạt. “Nếu anh cho em đi tắm và gội đầu, em sẽ không đòi chuối nữa.”

Anh mở miệng định nói không được, nhưng cô kịp đoán anh sẽ nói gì nên mặt trở nên phụng phịu và nụ cười biến mất. Anh thở dài, mỉm lòng. Cô quá yếu, không tắm gội một mình được, nhưng anh có thể hiểu cảm giác của cô lúc này. “Uống hết chỗ nước gà hầm đi rồi anh sẽ giúp em”, anh nhượng bộ và ngay lập tức nụ cười lại xuất hiện trên môi cô.

Nếu anh mong tìm thấy một dấu hiệu bất thường từ những gì cô nói, thì anh đã phải thất vọng. Anh nghĩ có thể cô không nhớ rõ lắm những gì xảy ra đêm hôm qua vì bị sốt và mất phương hướng. Để chắc chắn, anh hỏi khẽ, “em có nhớ đã nói gì với anh đêm qua không?”

Lần đầu tiên trong nhiều ngày, khuôn mặt bỗng ửng hồng, nhưng cô không tránh ánh mắt anh. Cô nằm lại xuống gối, mắt vẫn không rời. “Nhớ chứ sao không.”

“Tốt.” Anh chỉ nói vậy. Anh vặn nước ấm đầy trong bồn, rồi mang cô vào trong phòng tắm và nhẹ nhàng đặt vào trong bồn. Đứng tựa người vào tường, anh không rời mắt khỏi Sarah khi cô tự xát xà phòng và tráng người, luôn ở tư thế chuẩn bị tinh thần bẽ cô ra ngay nếu thấy cô có biểu hiện bị choáng. Nhưng chẳng có chuyện gì tương tự thế cả, cô tắm xong và vươn tay về phía anh. “Em xong rồi.” Cái cách cô đưa tay ra để anh giúp một cách tự nhiên làm anh ghen thở - cặp nhũ hoa cao, tròn trịa được nâng lên vì cử động đó. Mang cô ra khỏi bồn tắm, anh đặt cô đứng trước mình và quần quanh người cô bằng một cái khăn bông. “Bây giờ đến tóc em nữa”, cô vùi vỉnh.

Cô cúi xuống bồn rửa mặt và anh gội đầu cho cô, nhưng tóc cô quá dài nên gội rất khó buộc anh giải quyết bằng cách cõi luôn quần áo ra và đứng bên dưới vòi sen cùng cô. “Đáng lẽ phải gội đầu trước mới đúng”, anh làu bàu.

“Em xin lỗi, em đã không nghĩ trước”, cô xin lỗi. Trông cô thật mỏng manh khi đứng trước anh khiến anh phải để cô dựa vào mình, ôm áp vào cơ thể. Cô quàng tay quanh hông anh và thở dài mãn nguyện. “Em rất mừng vì anh về nhà.”

“Hừm, anh nghĩ cái tội không gọi anh khi em mới bị ốm đáng bị đét vào mông đấy”, anh thì thầm. “Sao không gọi anh hả?”

“Em sợ làm gián đoạn công việc của anh. Em biết mình sẽ không chết, mặc dù thuyết phục Marcie tin được như vậy rất khó.”

Anh chần chừ, rồi nhấc cô kiễng chân lên để đôi môi thèm khát của anh có thể ngấu ngiến đôi môi cô, trong khi nước vẫn chảy xuống mặt họ. “Em quan trọng với anh hơn công việc chứ”, anh gầm gừ. “Em là vợ anh và anh muốn em khỏe mạnh. Lần tới, nếu em không gọi anh khi cần, anh sẽ đánh vào mông em thật đó.”

“Chân em đang run lên đây này”, cô trêu, khiến anh đưa một cái liếc mắt đầy ý nghĩa xuống đôi chân trần của cô.

“Anh thấy rồi.”

Anh tắt vòi sen và lại mau chóng lau khô người cho cô trước khi cô bị lạnh. Rồi anh kiên nhẫn dùng lược và máy sấy làm khô mái tóc, làm nó bóng mượt lên như lụa.

Nhưng khi anh cố mặc áo ngủ vào cho cô và đưa về giường, cô cự lại. “Em muốn mặc quần áo bình thường và ngồi trong ghế bành ở phòng khách giống như một người bình thường, em muốn đọc báo nữa!” Chân cô còn đứng chưa vững, trông đáng điệu lúc này như một con ma vậy, nhưng khuôn miệng mềm mại của cô mím chặt quả quyết. Rome thở dài, không hiểu sao một người phụ nữ lúc bình thường chẳng bao giờ tranh luận và thậm chí còn dễ bảo nữa lại có thể trở nên cứng đầu đến vậy khi mắc cúm. Anh muốn nhất định phải đưa cô về giường và giữ nằm yên đó, nhưng anh cũng muốn làm cô vui.

“Ta thỏa thuận nào”, anh đề nghị, cố giữ giọng dịu dàng. “Mặc áo ngủ của em vào và một cái áo khoác ngoài nữa, vì có thể em sẽ không thấy thích ngồi lâu đâu. Thống nhất nhé?” Sarah chán ngấy áo ngủ quá rồi, nhưng dù rằng anh có đang cố chiều cô theo cách hợp lý nhất đi nữa thì nếu cô phớt lờ thỏa thuận của anh thì anh cũng bị mang trở vào giường và bị giữ nằm luôn ở đấy cho mà xem. Thế nên cô đồng ý. Anh mím môi nghiêm khắc khi giúp cô mặc áo ngủ, rồi mặc thêm vào một cái áo choàng bên ngoài nữa. Anh lấy dép lê mang vào cho cô.

“Em đi được”, cô phản đối khi anh bế cô lên.

Anh nghiêm sắc mặt nhìn, có ý bảo cô đừng có đẩy ra. “Em muốn tự đi thì để lần sau.”

Cô nghe lời, đưa hai tay bấu lấy cổ, vùi mặt vào cổ ấm áp của anh và nhoẻn miệng cười. Được anh bế thế này đâu có gì là khó chịu chứ.

Cô thấy mình không tập trung vào tờ báo được, có vẻ như đang phải cố hết sức, hai tay run rẩy, nên từ bỏ. Nhưng thật thú vị được ở trong một căn phòng không phải phòng ngủ và không phải nằm. Rome bật lò sưởi, ngọn lửa nhảy nhót vui vẻ làm cô cảm thấy khá hơn nhiều. Anh ngồi cạnh cô trên sofa, yên lặng đọc báo. Được chừng mười lăm phút, Sarah bắt đầu cảm thấy mệt mỏi và buồn ngủ, nhưng lại không muốn quay về giường. Cô ngả người xuống nằm nghiêng, gối đầu trong lòng Rome, dụi má vào anh. Anh đặt tay trên đầu cô, đan những ngón tay vào làn tóc mượt mà. “Về giường em nhé?”

“Chưa, chưa đâu. Thế này cũng thích mà.”

Còn hơn cả thích nữa, anh nghĩ. Anh nhìn xuống mái đầu sáng màu trong lòng mình và nghĩ về việc mà anh muốn cô làm. Anh cố không nghĩ đến việc đó nhưng má cô cứ áp vào anh thế này, thì trong cuộc chiến này anh chắc chắn là kẻ thua cuộc.

Cô cũng nhận biết được điều đó, cô đứng là nàng phù thủy nhỏ mà.

Sarah luồn tay xuống bên dưới má, khẽ vuốt ve khiến anh run lên.

Thoáng thấy nụ cười cố nén trên môi cô, dù đôi môi cố mím chặt lại ngay sau đó, rồi anh cũng ngoác miệng cười.

Anh quăng tờ báo sang bên cạnh và kéo cô ngồi dậy trong lòng. “Sarah Matthews, em đang khiêu khích anh đấy hả. Em thừa biết là anh sẽ không làm gì em cho đến khi em khá hơn cơ mà, vậy nên dừng lại đi, nhé?”

“Nhưng em nhớ anh,” cô nói, như thể điều đó có thể giải thích được hết. Trong vòng tay anh, cô biết mọi việc đang diễn ra tốt đẹp. Khi được anh ôm, cô không còn gì phải lo lắng. Cô dụi đầu tìm một chỗ thoải mái trên vai anh và thiếp ngủ.

Anh ôm cô một lúc, không thể chối cãi với bản thân rằng mình rất nhớ cái cảm giác có cô trong vòng tay. Cười vợ là một ý tưởng hết sức đúng đắn. Về nhà để được tận hưởng cảm giác đầm ấm thế này không người

đàn ông nào là không muốn.

Rốt cuộc, anh cũng mang cô về giường và Sarah hầu như không tỉnh giấc lần nào cho đến khi Marcie và Derek tới thăm hai tiếng sau đó, lúc này cảm giác đói đã đến với cô. Tất cả ngồi hết trong bếp quanh bàn cà phê nhỏ, trong lúc Sarah uống thêm một bát nước thịt hầm nữa. Cô đòi và được đưa cho một lát bánh mì không, dạ dày hồ hởi đón nhận chỗ đồ ăn cứng đó đầu tiên trong gần một tuần qua. Đang nhai thì cô nhìn lên, phát hiện mọi người đang chăm chú nhìn mình nên vô thức đánh rơi mẩu bánh xuống. “Tại sao mọi người lại nhìn tôi như thế?”

“Mình rất mừng khi nhìn thấy cậu còn ăn uống được”, Marcie nói thẳng thừng, “Cứ tưởng cậu sẽ chết trên tay mình đấy!”.

“Mình chỉ bị cúm thôi mà” Sarah tỏ vẻ khó chịu, “Cậu chưa từng thấy ai bị cúm à?”.

Marcie ngẫm nghĩ, rồi nhún vai. “Không. Derek không bao giờ ốm.” Sarah liếc mắt sang Derek, cậu bé mỉm cười từ tốn. Derek luôn dịu dàng từ tốn, như thể cậu cảm thấy buộc phải tử tế với một kẻ đang hấp hối vậy. Không, không phải thế, không có gì bắt buộc ở đây hết - chỉ đơn giản cậu là một người tốt bụng thôi.

Hai mẹ con không ở lâu vì Sarah rất mau mệt. Họ về rồi nhưng cô cũng chưa muốn trở về phòng ngủ mà đi vào phòng khách và lần này thì cũng cố đọc được tờ báo. Cô ngồi chứ không nằm, hoàn toàn vì hiếu thắng, cho đến giờ đi ngủ, với thái độ biết ơn, cô để Rome đi về phòng ngủ. Anh ra ngoài để tắt đèn và kiểm tra xem tất cả các cửa đã được khóa chưa, khi quay về phòng cô và bắt đầu cởi quần áo thì cô đã lơ mơ ngủ, nhưng rồi lại mở mắt khi anh tắt đèn rồi lên giường nằm bên cạnh. Cô tỉnh ngủ hẳn, tim đập mạnh. Cô đã khỏe hơn nhiều, biết mình không cần ai ngủ cùng đêm nay và anh cũng biết như vậy. Anh kéo cô ôm vào lòng, ghé nằm sát hơn vào người mình, gối đầu lên vai anh. Hôn nhẹ lên trán, anh thì thầm: “Em ngủ ngon nhé”. Anh đang ngủ cùng cô!

Cô gần như không dám nghĩ về điều đó. Có rất nhiều dấu hiệu cho thấy anh đang bắt đầu quan tâm đến cô, khi cô cố nhớ lại, chợt nhận ra rằng thời gian gần đây không nhìn thấy nỗi đau hiện trên gương mặt âm ỉ của anh, nỗi đau buồn cho biết anh đang nghĩ về Diane và lũ trẻ. Phải chăng thời gian đã làm nên điều kỳ diệu là chữa lành vết thương lòng? Nếu rốt cuộc anh cũng đã vượt qua được nỗi đau kia, thì anh sẽ có thể bắt đầu yêu lần nữa và cơ may đã đến với cô rồi!

“Sao thế em?”, anh hỏi giọng ngái ngủ, đưa tay vuốt ngược lên cánh tay cô. “Tim em chạy nhanh như máy tập thể dục ấy. Anh có thể cảm nhận được đấy.”

“Em thấy mệt quá”, cô cố thốt lên mấy tiếng, áp người sát hơn vào anh. Cảm giác an toàn từ cơ thể to lớn ấm áp bên cạnh làm tâm trí cô dịu lại, từ từ trôi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, dù cố thuyết phục anh rằng cô đã khỏe nhiều rồi và có thể ở nhà một mình được, anh vẫn gọi cho thư ký của mình để báo cho cô ấy biết rằng anh không đi làm. “Anh ở nhà”, anh quả quyết nói với Sarah sau khi gác ống nghe xuống. “Nào, em muốn ăn gì cho bữa sáng đây?”

“Gì cũng được! Em đang đói ngấu đây này!”

Cô ăn một bữa sáng gần như bình thường và quyết định rằng thức ăn nói lên tất cả. Cô đã khỏe hơn nhiều, có thể đi lại trong nhà mà không run rẩy. Nói chung là ổn, chỉ có điều vẫn còn hơi nhức đầu và thỉnh thoảng lại lên cơn ho.

Rome làm việc trong phòng khách với cả mớ giấy tờ chung quanh, thay vì làm ở trong căn phòng nhỏ như mọi hôm. Sarah biết anh làm vậy để tiện trông nom cô thường xuyên, ý nghĩ đó mang lại một cảm giác ấm áp hài lòng. Hư một chút cũng hay đấy chứ.

Khoảng giữa trưa, đang ngồi trên ghế đọc sách thì cô thấy buồn ngủ và ngủ luôn. Rome ngược nhìn qua thấy thế liền đứng lên bồng cô về giường.

Sarah tỉnh dậy khi anh bắt đầu cởi quần áo cho cô nhưng cũng không phản đối khi anh mặc lại áo ngủ cho mình. Cô lại ngủ tiếp, ngay trước khi anh kéo chăn lên đắp cho mình.

Cô ngủ gần bốn tiếng rồi thức dậy đi vệ sinh và uống vài cốc nước lọc, cảm giác như uống thể vẫn chưa đủ. Vẫn còn thấy buồn ngủ, cô lại lên giường kéo chăn lên người vừa lúc cửa mở và Rome bước vào.

“Anh nghe tiếng em đi lại trong phòng”, anh nói, nhận thấy cô đã thức. Anh lại gần và ngồi xuống mép giường, dịu dàng áp tay vào mặt cô. Không còn sốt nữa. Người cô vẫn còn ấm do nằm trong chăn ngủ này giờ.

Cô duỗi người biếng nhác, rồi ngồi dậy quàng tay quanh cổ, ôm lấy anh. Động tác duỗi người làm cho chiếc áo ngủ mỏng manh căng ra siết ngang ngực khiến anh cảm nhận được đôi gò bồng đảo êm ái đang ấn vào ngực mình. Anh kéo cô lên, tay ôm lấy cằm, nâng miệng cô và ấn môi anh lên đấy. Người Sarah như bị tan chảy, môi hé ra đón nhận chiếc lưỡi tinh nghịch của anh. Anh hôn mỗi lúc một dồn dập và lần sau đòi hỏi hơn lần trước. Anh nhẹ nhàng ngả cô nằm xuống gối rồi anh cũng ngả theo, môi vẫn còn hôn cô. Bàn tay anh bao bọc quanh bầu ngực đầy nóng bỏng, khiến cô cong người lên vì sự đụng chạm ấy. Có vẻ như kể từ lần trước anh làm tình với cô đến nay là cả một quãng thời gian dài vô tận, trận cảm lạnh rồi tiếp theo là bệnh cúm đã làm cô khốn khổ và anh lại còn bỏ cô ở nhà một mình nữa. “Anh ơi”, cô nói trong miệng anh, kéo áo anh. “Anh ơi, đừng dừng lại.”

“Anh đâu có định làm thế”, anh nói giọng khàn khàn, ngồi dậy và cởi bỏ cái áo vướng víu ra, vứt xuống sàn, rồi đứng dậy cởi khuy quần và ném nó ra luôn. Sarah quan sát anh với cặp mắt mở to mơ màng, thân mình náo nức chờ được anh chạm vào.

Cúi người xuống cô, anh cởi chiếc áo ngủ của cô ra, thích thú ngắm nhìn thân thể mềm mại, thanh mảnh đã thuộc về mình. Anh đặt hai bàn tay lên người cô và vuốt ve da thịt mượt mà ấy. Chìm đắm trong khoái lạc, Sarah với kéo anh đổ ập xuống người cô.

Khi họ thức dậy, cô cảm thấy sự mãn nguyện tràn ngập đến từng tế bào trong cơ thể mình, nét mặt hiện rõ nét hài lòng. Trông cô thật rạng rỡ với làn da ửng hồng bởi hơi nóng từ những đụng chạm xác thịt với anh. Khi họ ngồi đối diện nhau tại bàn ăn tối, Rome cứ chốc chốc lại đưa mắt nhìn cô đắm đắm. Và anh biết. Khi Sarah nhìn lại anh như vậy, trong lòng anh dấy lên một xúc cảm đặc biệt. Anh chỉ muốn phá vỡ cái hàng rào phòng thủ của cô, chỉ cần tìm đến cội nguồn của niềm đam mê trong cô, nhưng anh lại phát hiện ra được nhiều hơn thế. Nữ hoàng băng giá đã bỏ đi, thế chỗ là một người phụ nữ với khuôn mặt rạng ngời thỏa mãn vì những đụng chạm của anh. Cô đang yêu anh rồi phải không?

Anh thích cái ý nghĩ đó, nhận được sự dâng hiến từ một phụ nữ như cô là một việc không thể xem nhẹ. Tình yêu của cô sẽ nồng nàn theo thời gian, cho anh một bến đỗ an toàn êm ái mỗi khi về nhà, một tấm đệm chặn lại những ký ức đau buồn của quá khứ.

Khi cô tắm xong và chuẩn bị đi ngủ, Sarah băn khoăn không biết đêm nay anh có ngủ với mình không. Thực sự là cô đang run rẩy, đang quá ham muốn, tự hỏi có phải hai đêm vừa rồi chỉ là những tình huống ngoại lệ không. Nếu anh trở về giường của mình đêm nay, cô không nghĩ rằng có thể chịu được việc đó sau khi đã có hai đêm tuyệt vời nhất trong đời. Anh đã hành xử như thể thật lòng quan tâm đến cô, mang lại cho cô một thoáng hình ảnh thiên đường.

Nếu cánh cửa thiên đường đóng lại một lần nữa và để cô bên ngoài thì đó sẽ là một đòn chí mạng mà cô sẽ không bao giờ hồi phục lại được.

Một tiếng gõ gấp gáp trên cửa làm cô giật nảy mình. “Em định ngủ luôn trong đó đấy à?”, Rome hỏi giọng nôn nóng.

Cô mở cửa, há hốc miệng kinh ngạc khi thấy anh dựa vào cửa, hoàn toàn khỏa thân. Trông anh thật tuyệt, cao lớn và vạm vỡ với đám lông đen quăn tít trên ngực đầy nam tính. Hơi thở cô trở nên cuống quýt, thả rơi tấm khăn bông đang quấn quanh người và với tay cầm cái váy ngủ lên, nhưng rồi cũng lại thả nó xuống. “Em không nghĩ mình cần váy ngủ”, cô thì thầm.

“Anh cũng không nghĩ thế.” Sự thích thú đầy ẩn ý sáng lóe lên trong mắt anh ngay giây phút chìa tay ra cho cô, nhưng sự thích thú chuyển thành một cảm xúc mãnh liệt khi cô bước vào vòng tay của anh.

Họ làm tình, rồi ngủ và không có một dấu hiệu nào cho thấy anh muốn quay lại giường mình. Anh thức dậy giữa đêm và vào trong cô thật sâu trước khi cô thật sự tỉnh giấc, tận hưởng sự hưởng ứng của cô dành cho mình. Lần này anh nhấn nhá trong cô thật lâu, sử dụng sự thành thạo của mình để kéo dài trận mây mưa và từ từ đưa cô lên cực cảm hết lần này đến lần khác. Sarah hoàn toàn ngất ngây với những cảm xúc xác thịt mãnh liệt khi anh mơn trớn bầu ngực đầy đặn của cô và mân mê chúng theo cách cô thích. Những

cú đẩy thong thả, liên tục của anh làm cô phát cuồng, mang cô tới bên bờ của sự thỏa mãn nhưng không chỉ dừng lại ở đó.

Cô cuống quýt bám chặt lấy Rome bằng đôi tay nhóp nhể, van xin anh hãy đưa cô vào bên trong lãnh địa của sự thỏa mãn. Anh giữ hai bên hông cô, không để cô đẩy nhanh tốc độ, giữ cô theo nhịp điệu của mình. Anh hôn thật sâu, rồi nhắc môi lên đủ xa để mở miệng ra lệnh, “Nói anh nghe em yêu anh đi.”

Phản ứng của cô hoàn toàn vô thức, bị bức bách bởi nhu cầu mang tính nguyên thủy mà cô không thể kiểm soát được. Không kịp suy nghĩ, thậm chí không nhận ra ý nghĩa câu nói của anh và câu trả lời của mình, cô rên rỉ, “Vâng. Em yêu anh.”

Anh rung mình, những lời êm dịu đó châm ngòi cho một vụ bùng nổ nhỏ ẩn sâu trong anh phát tín hiệu cho biết anh đang tiến nhanh vào cơn khoái lạc của chính mình. Anh luồn hai bàn tay xuống dưới, nâng cô lên để nhận những cú thúc sâu của anh. “Nói lại đi em!”

“Em yêu anh... Em rất... yêu...” Giọng cô lạc đi và một tiếng nấc nghẹn bật ra từ cổ họng. Cảm nhận được những chấn động dữ dội bên trong báo hiệu cô đã lên đỉnh, anh bật rên to, nghiêng chặt răng, rồi hoàn toàn chìm đắm trong cơn cực cảm của chính mình.

Nằm dưới thân mình nặng trĩu của anh, Sarah từ từ nhận thức được điều mình vừa nói với anh, một cơn khiếp đảm choán lấy, khiến cơ thể lạnh toát. “Em... Về chuyện em vừa nói...”

Anh ngẩng đầu lên khỏi bầu ngực cô, một niềm thỏa mãn nguyên thủy khắc sâu lên khuôn mặt và ánh mắt ấy. “Anh đã muốn biết. Anh đã nghĩ có thể em yêu anh, nhưng anh muốn nghe em nói điều đó.”

Cô nghẹn lời vì thái độ thể hiện sự sở hữu của anh. “Anh không để tâm chứ?”, cô thì thầm.

Anh đưa tay lên vén một lọn tóc sáng màu đang vương trên mặt cô và lần xuống đường viền mềm mại của đôi môi. “Khi cầu hôn em anh đã nhận được nhiều hơn cả mong đợi”, anh thừa nhận, giọng trầm ngâm. “Nhưng anh đâu phải là một thằng ngốc mới không hài lòng về điều đó. Em là một quý bà tuyệt vời, đảm đảm và nồng nàn, bà Matthews à và anh muốn tất cả mọi điều mà em phải trao.”

Những giọt nước mắt nóng hổi không biết ứa ra từ lúc nào và lăn dài xuống má. Anh đưa tay lên dịu dàng lau dòng nước mắt, người khẽ run lên vì sự tin cậy và đáng hiễn từ cô. Trong niềm đam mê nhanh chóng dâng tràn không cưỡng nổi, và một nỗ lực giúp cô vui đi dòng lệ, anh lại làm tình lần nữa.

Sáng hôm sau, khi Rome đã rời khỏi nhà để tới văn phòng mà Sarah vẫn còn đang chạy tới chạy lui sửa soạn để có thể mở cửa hàng đúng giờ, ký ức về đêm qua vẫn làm cô rối bời.

Rồi cô nhận ra mình đang đứng như trời trồng ở giữa phòng, mơ màng nhìn vào nơi vô định, trong khi việc cần làm lúc này là trang điểm và thay quần áo. Anh đã không hề nói yêu cô, không đáp lại lời yêu của cô, nhưng trực giác của phụ nữ mách bảo rằng niềm mong ước tận sâu thẳm trong lòng cô, trong bóng tối của biết bao đêm dài, đang trở thành sự thật. Anh đang quan tâm và bắt đầu yêu cô. Một người đàn ông sẽ không đối xử với một phụ nữ bằng sự quan tâm dịu dàng và đầy lo lắng như anh nếu người đó chỉ đơn thuần là tôn trọng và quý mến chứ không còn gì khác. Sự gần gũi trong cuộc sống vợ chồng đã dệt một tấm lưới kéo anh về với cô, ràng buộc họ với nhau. Cô hạnh phúc biết bao và thấy lóa mắt vì niềm hạnh phúc chói ngời đó.

Lắc đầu xua đi những ý nghĩ mông lung, cô lao tới cái tủ để lấy một cái áo nịt ngực, tình cờ trông thấy vỉ thuốc tránh thai, “Ôi trời! Suýt nữa thì quên”, cô nói và cầm vỉ thuốc lên.

Đột nhiên, cô giật bắn người và vỉ thuốc rơi khỏi bàn tay đang run lẩy bẩy. Lần uống gần đây nhất là ngày đầu tiên cô bị ốm, dấu vẩy cô không tin là giờ nó vẫn còn hiệu quả. Cô đã không uống sáu viên. Cô điên cuồng lục tung ngăn tủ để tìm đơn thuốc mà cô biết nó vẫn còn ở trong đó, cuối cùng cũng moi ra được tờ giấy gấp tư ở dưới đáy tủ.

Nếu không uống quá ba viên, thì ngưng uống. Chờ đến ngày thứ tư của chu kỳ kế tiếp, bắt đầu uống lại như bình thường. Khả năng đậu thai rất thấp, nhưng không hẳn là không thể, do vậy cần sử dụng những phương pháp tránh thai bình thường trong những lần giao hợp. Sarah đọc lại một lần nữa, cố kiềm chế nhịp tim đang loạn xạ. Khả năng đậu thai rất thấp, nhưng không hẳn là không thể. Cô cố gắng quên sáu từ sau, chỉ tập trung vào sáu từ đầu để tự trấn an mình. “Khả năng đậu thai rất thấp.” Sarah nghĩ đến phần

ứng của Rome khi cô nói cho anh biết chuyện và ngay lập tức biết rằng đây là điều mà cô không thể nói với anh. Thậm chí cô không thể làm anh lo lắng về việc đó. Phản ứng của anh khi người mẹ trẻ hôm đó gọi tên Justin đã làm tim cô tan vỡ và vẫn còn nhớ rõ mình đã đau đớn đến thế nào khi anh không chấp nhận sự an ủi từ cô. Cô không thể đối mặt với nó một lần nữa. Nhưng cô phải nói với anh. Lòng chùng xuống và nhận thức rõ ràng chẳng có cách nào giúp cô có thể thanh minh chuyện đã không dùng một biện pháp tránh thai khác. Khi nghĩ tới sự gần gũi họ cùng chia sẻ và có khả năng sự gần gũi đó sẽ không còn nữa, cô nắm chặt tay lại trong đau đớn. Không phải bây giờ. Làm ơn, đừng là bây giờ.

Cô cố gắng tĩnh trí, mặc quần áo và tới cửa hàng đúng lúc Erica cũng vừa tới, ngay trước giờ mở cửa. Cô không có thời gian để bận tâm về bất kì chuyện gì - ngay lập tức cửa hàng đã đông đúc hơn mọi ngày, những khách hàng quen từ nhiều tháng qua đến hỏi thăm xem cô thế nào vì họ nghe tin cô bị ốm. Họ mua chỉ và mẫu thêu, khay thay thế, búp bê, đỉnh và khung ảnh. Có vẻ như tất cả khách hàng nhất mực chờ cửa hàng Tools và Dyes mở cửa trở lại chứ không đến các nơi khác, ý nghĩ đó khiến lòng Sarah ngập tràn một cảm xúc ấm áp đặc biệt. Một bà cụ vóc người nhỏ bé nhưng đầy sức sống ít nhất cũng đã tám mươi tuổi, mang tới một khăn phủ giường được đan từ những sợi len mềm với nhiều tông xanh lục khác nhau, khăn khăn tặng nó cho Sarah cho bằng được. “Để giữ ấm cháu ạ”, cụ già nói, đôi mắt xanh da trời đã nhạt màu của cụ sáng hấp háy.

Sarah suýt rơi nước mắt và ôm chầm lấy bà cụ. Bà cụ đã đan những tấm chăn mang tới cửa hàng để bán lấy chút lời, Sarah biết số tiền đó là một phần thu nhập rất lớn thêm vào khoản thu nhập cố định của cụ. Bà cụ đã bỏ thời gian và tiền của mình ra để làm một món quà tặng cho Sarah, việc này mang một ý nghĩa hết sức đặc biệt.

Sắp tới bữa trưa thì Rome tới. Sarah ngược nhìn lên khi chuông reo, cô mở to mắt khi nhận ra anh.

“Vào văn phòng một chút đi em”, anh nói dịu dàng, Sarah gọi Erica tới quầy thu ngân hộ cô.

Khi cánh cửa căn phòng nhỏ xíu cô dùng làm văn phòng đóng sau lưng họ, cô nhìn anh lo lắng. “Có chuyện gì hả anh?”

“Anh phải đi ngay rồi, để làm nốt những việc đang làm dở vì phải trở về nhà để xem em thế nào.” Anh nở một nụ cười ma mẫn. “Anh nói cho em biết ngay ngoài đó cũng được, nhưng anh cũng muốn hôn em và cách anh sắp hôn em không làm ở nơi công cộng được.”

Người run rẩy và cô phải đứng dựa vào bàn. “Vây sao? Như thế nào cơ?” Giọng cô khàn khàn, nghe như tiếng rên gừ gừ vui sướng.

Trên khuôn mặt anh thoáng vẻ hả hê như vừa săn được con mồi, anh với tay khóa trái cửa. “Khỏa thân”, anh nói.

Đêm đó, cô nằm một mình trên giường và nhớ cơ thể ấm áp của anh bên cạnh. Bằng linh cảm của mình, cô đưa tay xoa nhẹ lên bụng. “Rome, em rất xin lỗi”, cô thì thầm trong khoảng không trống rỗng, cô đọc. “Đây không phải là chuyện hi hữu”, bác sĩ Easterwood nói giọng trầm trầm. Lần đi khám này đã cho cô biết tất cả những gì cần biết, thậm chí không cần xem kết quả xét nghiệm đang nằm trên bàn trước mặt cô nữa. “Những viên thuốc tránh thai đó được sản xuất với liều lượng thấp nhất một người có thể chấp nhận được, nếu đứng vào chu kì trứng rụng mà bỏ không uống vài viên như cô thì việc thụ thai là hoàn toàn có thể. Trong trường hợp của cô, thai nhi đã hình thành.”

Sarah rất bình tĩnh. Nhiều tuần qua cô đã làm quen với khả năng này. Tuy không biết sẽ làm gì, nhưng cô chấp nhận sự thật là bên trong mình một mầm sống nhỏ nhoi đang hình thành và cô đã yêu nó rồi. Cô đã yêu nó ngay giây phút nó được thụ thai, làm sao có thể có cảm xúc khác với đứa con của Rome được đây?

“Khi đứa trẻ ra đời cô sẽ ba mươi tư tuổi”, bác sĩ Easterwood nói tiếp. “Con đầu lòng mà như thế là muộn, nhưng cô khỏe mạnh và tôi không nghĩ sẽ có biến chứng gì, mặc dù đương nhiên là tôi muốn theo dõi kĩ lưỡng và cũng muốn làm vài xét nghiệm gì đó cho đứa trẻ trong những giai đoạn phát triển khác nhau. Tôi sẽ lên lịch khám hai tuần một lần, hơn là một tháng một lần. Rắc rối duy nhất tôi có thể lường trước ngay từ giai đoạn này là, nếu đứa trẻ nặng cân, cô có thể phải đẻ mổ. Xương chậu của cô rất hẹp.” Sarah lắng nghe, trước mắt cô đang còn quá nhiều điều phải quan tâm hơn là việc ra đời của đứa trẻ. Nhiều tháng

nữa đứa bé mới ra đời và lúc này cô đang đối mặt với một vấn đề rất lớn. Cô sẽ nói với Rome thế nào đây? Quan trọng hơn, anh sẽ phản ứng ra sao?

Bác sĩ Easterwood kê cho cô một lượng vitamin đủ để tăng cường sức khỏe cho cả mẹ và con, rồi làm một việc trái với thông lệ. Bà ôm Sarah và hôn nhẹ lên má cô. “Chúc may mắn”, bà nói. “Tôi biết cô muốn có đứa trẻ này từ lâu rồi.”

Luôn là như vậy. Cô đã luôn muốn nó. Thật đớn đau nếu phải chọn Rome hoặc đứa bé!

Ngay đêm đó, cô nói cho Rome biết. Cô rất muốn giữ bí mật này càng lâu càng tốt, trì hoãn việc phải đối mặt với anh và ăn cắp từng giây phút hạnh phúc có thể được bên anh, nhưng cũng hiểu rằng anh có quyền được biết. Nếu cô giấu giếm, có thể khiến anh bức tức hơn chuyện cô có thai. Nói ra chuyện này với anh thật không dễ dàng, suốt bữa tối cô đã cố gắng mở lời, nhưng lời nói cứ bị chặn lại nơi cổ họng. Sau bữa tối, anh vào phòng làm việc để giải quyết mớ công việc giấy tờ và rốt cuộc Sarah cũng bước vào. Cô nói với anh, rất đơn giản.

Mặt anh tái nhợt đi. “Cái gì?”, anh nói gần như không thành tiếng.

“Em có thai.” Cô giữ giọng đều đều, những ngón tay lạnh buốt vịn xoắn vào nhau phía trước bụng để giữ cho chúng khỏi run.

Anh đánh rơi chiếc bút, nhắm mắt lại. Sau một lúc, anh mở mắt ra, chúng tối sầm lại, ngập tràn cay đắng. “Sao em có thể làm thế với anh chứ?”, anh hỏi giọng thô bạo, đứng lên, ra khỏi bàn và quay lưng lại với cô, cúi đầu xuống, xoa xoa cổ.

Sự buộc tội như ngọn roi quất vào cô đau điếng, cướp đi khả năng đối đáp. Cô đã lường trước rằng chuyện này có thể gây sốc cho anh, nhưng không hiểu tại sao lại chưa bao giờ tưởng tượng được chuyện anh có thể nghĩ cô cố tình có thai, bất chấp thỏa thuận của anh.

Đôi vai rộng của anh căng ra. “Em biết anh cảm thấy thế nào. Em biết... mà em vẫn cố tình làm thế. Em cưới anh là vì thế đúng không? Để sử dụng anh như một con ngựa giống đúng không?” Anh quay lại, hướng khuôn mặt đầy đau đớn và giận dữ về phía cô. “Chết tiệt! Sarah, anh đã tin là em có uống mấy viên thuốc chết tiệt đấy! Tại sao em không uống hả?”

Cô nói từ tốn, “Em bị cúm. Em không thể nuốt được bất cứ cái gì”.

Anh đông cứng người lại. Nuốt nghẹn khi nhìn khuôn mặt trắng bệch và đôi mắt đầy bóng tối của cô. Khi nhận ra những lời vừa thốt ra đã làm cô đau đớn đến thế nào, anh thấy hối hận ghê gớm, người co gập lại. Cô yêu anh. Có thể anh không biết hết về cô thật nhưng anh biết cô yêu anh, và cũng biết cô không bao giờ cố ý lừa dối mình.

Anh bước tới đưa tay về phía cô nhưng cô lùi lại gơ tay ra né tránh. “Hôm nay em đi khám chỗ bác sĩ Easterwood, cô nói, giọng rất khê và vô cảm. “Thời gian bị cúm em không uống thuốc tránh thai được, sự ngắt quãng đã làm cho trứng rụng... và thụ thai.”

Cô đã gặp bác sĩ vào chính hôm nay, đủ dũng khí và yêu anh đủ nhiều để nói ngay với anh chuyện đó.

Chưa gì anh đã vội mắng nhiếc vì một việc xảy ra do lỗi của anh hơn là của cô. Nếu bình tĩnh suy nghĩ một chút anh đã biết rằng cô không uống được những viên thuốc đó, ngày đầu tiên thấy cô khá hơn là anh đã vội đẩy cô lên giường. Có phải nó đã xảy ra ngay lúc đó không, anh tự hỏi, hay những lần sau vẫn trong đêm hôm ấy? Hay ngày hôm sau, trong cái văn phòng bé tẹo của cô, khi cô ngồi trên bàn với khuôn mặt xinh đẹp đang đắm đuối trong sự sở hữu thô bạo, vội vã và cực kỳ thỏa mãn của anh? “Anh xin lỗi”, anh nói dịu dàng, không mong gì hơn trên đời, ngoài điều giá như anh chưa từng làm tổn thương cô. Anh nhìn thấy cách cô đang kìm lại nỗi đau trong lòng, như thể gắng hết sức chống chọi lại những nỗi đau khác sắp xảy đến và một cơn đau kỳ lạ bóp chặt lấy tim anh. Trong khoảnh khắc đó, dù cũng đau đớn và tuyệt vọng, anh biết mình yêu cô, nhận thức đó quan trọng đến nỗi anh biết mình cần phải xoa dịu nỗi đau nơi cô. Anh từ từ đưa tay về phía cô lần nữa và lần này cô cho phép anh ôm mình vào lòng.

Anh ôm ghì lấy Sarah, hai bàn tay vuốt ve bờ lưng mảnh dẻ, cố gắng xoa đi nỗi đau đã gây ra cho cô. Cô không khóc, nếu vậy thì anh đỡ lo hơn, nước mắt sẽ giúp vơi đi những chất chứa trong lòng. Cơ thể cô cứng

đờ trong tay anh và không hề vòng tay ra ôm lại. Anh vẫn ôm, vuốt ve và nói khê vào tai cô những lời ngọt ngào, rồi người cô mềm mại trở lại. Cô từ từ đưa tay quàng lên vai anh.

Phải mất một lúc anh mới đưa cô ra khỏi tình trạng bị sốc đến chết lặng, mới thấy cô có khả năng thảo luận để giải quyết chuyện này theo cách tối ưu nhất, vẫn ôm và vuốt ve an ủi cô, anh cất tiếng hỏi, “Em hẹn bác sĩ chưa?”

Sarah bối rối, không hiểu rõ lắm câu hỏi của anh. “Bác sĩ Easterwood dặn em đến khám mỗi tháng hai lần.”

Anh lắc đầu. “Ý anh là hẹn bác sĩ để... phá thai cơ.” Dù anh có cảm thấy thế nào thì nói điều đó ra cũng thật là khó, và anh rùng mình vì phải cố hết sức mới nói ra được.

Cô đẩy mạnh anh ra, ánh mắt tê dại. “Anh nói sao?”

Đến lúc này anh mới biết cô không hề nghĩ tới giải pháp này, thậm chí xem xét cũng không và tim anh bỗng thấy giá lạnh. Anh rời khỏi cô, đôi mắt tối đen như có địa ngục bên trong. “Anh không muốn có đứa trẻ này”, anh nói thẳng thừng, “Anh không muốn nó. Anh không muốn bất cứ một đứa trẻ nào, mãi mãi”.

Sarah cảm thấy như có ai đó vừa đâm một cú thật mạnh vào giữa ngực mình, cô cố gắng thở, nhưng không được. Cô nhìn chăm chăm vào anh với ánh mắt đờ đẫn, lo rằng mình sẽ ngất, nhưng rốt cuộc cô cũng thở được trở lại. “Rome, nó cũng là con anh mà! Sao anh có thể...”

“Không”, anh ngắt lời, giọng rít lên đau đớn. “Anh đã chôn cất con mình. Anh đã đứng bên mộ chúng và chứng kiến chúng bị đất phủ lên. Anh không thể vượt qua nỗi đau đó một lần nữa. Anh không thể chấp nhận một đứa trẻ nào khác, thế nên đừng... đừng bắt anh phải cố. Anh vừa mới học được cách sống mà không có chúng, không có hai con trai anh, nhưng không một đứa trẻ nào có thể thay thế được chúng - mãi mãi...” Mặt cô rúm lại vì đau đớn, anh cũng đang thở hổn hển giống cô, như thể không nói thêm được gì nữa. Anh cố gắng kiềm chế mình và đã làm được, mặc dù mồ hôi vã như tắm trên trán vì gắng sức. “Anh yêu em”, anh nói, giọng dịu hơn. “Sarah, anh yêu em. Anh yêu em nhiều hơn anh từng nghĩ là có khi nào đó anh có thể yêu trở lại. Vì yêu em, có em, anh có lý do để tiếp tục sống, có mục tiêu để hướng tới mỗi ngày. Nhưng một đứa con khác... không. Anh không thể làm được. Đừng có đứa trẻ này. Nếu em yêu anh, thì đừng... đừng có đứa trẻ này.”

Cô choáng váng, rồi gắng hết sức gượng lại không để mình ngã quỵ.

Cô lơ mơ nghĩ rằng không một người phụ nữ nào muốn phải nghe những lời này. Không một phụ nữ nào muốn phải đối mặt với quyết định này. Cô yêu anh và vì thế, cô phải yêu đứa trẻ này. Cô hiểu sự căng thẳng đó vì đã từng nhìn thấy nét mặt anh khi đứng cạnh phần mộ của các con trai và biết nếu có thể anh đã nằm xuống để chết cùng chúng rồi. Dẫu biết thế và hiểu thế, cô vẫn không cảm thấy dễ dàng chấp nhận những lời lẽ vừa rồi của anh. Anh nhìn cô với ánh mắt như có cả một địa ngục đang thét gào bên trong, đột nhiên mất và má anh ửng đỏ. “Xin em”, anh run rẩy van nài. Sarah cắn môi cho đến khi bật máu. “Em không thể”, cô nói.

10. Chương 10

Cô đứng đối diện với anh trong phòng làm việc, thân hình thon thả như còng xuống vì gánh nặng mà cô không chắc mình có thể mang nổi. “Nếu anh muốn, em sẽ làm bất cứ việc gì”, cô nói chậm rãi, cân nhắc từng lời. “Trừ việc này. Vì quá yêu anh nên em không bao giờ có thể làm hại bất cứ một phần nào của anh, và đứa trẻ này là một phần của anh. Em đã yêu anh nhiều năm rồi chứ đâu phải chỉ mấy tháng tính từ khi mình cưới nhau. Em yêu anh trước khi anh cưới, thậm chí trước cả khi anh gặp Diane, và cả sau đó nữa. Em yêu Justin và Shane vì chúng là con anh.” Cô lắc đầu nhẹ. “Em không nghĩ em sẽ ngừng yêu anh, dù cho anh có làm gì đi nữa. Nếu anh không thể, tuyệt đối không thể, chấp nhận đứa trẻ này, thì đó là quyết định của anh. Nhưng em không thể phá bỏ nó.”

Rome quay đi, cử động của anh chậm chạp, giống như một người đàn ông già nua, tuổi đời chồng chất. “Bây giờ thì sao?”, anh hỏi bằng giọng nặng nề.

“Đó là quyết định của anh”, cô nhắc lại. Cô không thể tin được giọng mình lại bình tĩnh đến vậy, cô vẫn đang phải dựa lưng vào tường, và bản thân nhận biết được điều đó. “Nếu anh muốn bỏ đi hơn là chung sống với em. Em hiểu, và em sẽ không ngừng yêu anh, mãi mãi. Nếu anh ở lại, em sẽ cố...”, giọng nói đột nhiên vỡ vụn khiến cô phải dừng lại, thở nặng nhọc một lúc trước khi có thể cố nói tiếp. “Em sẽ cố giữ đứa bé tránh xa anh, không để anh nhận ra sự hiện diện của nó. Em sẽ không bao giờ đòi hỏi anh phải quan tâm đến nó, hay ôm ấp nó. Em thề đấy, Rome, thậm chí anh sẽ không bao giờ biết đến tên nó nếu anh không muốn! Nói cho đúng, anh không phải làm cha của nó!”

“Anh không biết”, giọng anh không còn chút sức sống. “Anh xin lỗi, nhưng chỉ là anh không biết.”

Rome đi ngang qua cô, sau một lúc, Sarah cố hết sức cất bước theo anh. Đang đi về phía cửa ra vào thì anh dừng lại, đầu rũ xuống. Không nhìn vào cô, anh nói, “Anh thật sự yêu em. Nhiều hơn em có thể nhận thấy. Ước gì anh nói với em điều đó sớm hơn, nhưng...” Tay anh đưa ra một cử chỉ vô vọng. “Một điều gì đó đã chết trong anh khi chúng chết đi. Chúng vẫn còn quá nhỏ và chúng luôn tìm anh để được che chở. Anh đã là cha của chúng và trong mắt chúng không có gì mà anh không thể làm được. Nhưng khi chúng thực sự cần anh, anh đã không thể làm gì để giúp chúng. Tất cả anh có thể làm chỉ là... ôm chúng... khi mà mọi sự đã quá muộn!” Miệng méo xệch vì đau khổ, anh đưa tay quệt những giọt nước mắt dành cho hai đứa con trai bé bỏng của mình. “Anh phải đi. Anh phải ở một mình vài ngày. Anh sẽ liên lạc với em, không cách này thì cách khác. Em nhớ giữ sức khỏe.” Cuối cùng, anh cũng nhìn cô, điều cô nhìn thấy trong mắt anh làm hai tay cô nắm chặt lại để không bật khóc. Nhiều phút trôi qua sau khi cánh cửa đã khép lại, Sarah vẫn còn đứng yên đó, mắt nhìn chăm chăm tấm cửa gỗ trống trơn, vì không thể làm gì khác. Cô biết anh sẽ khó chấp nhận chuyện đứa bé, nhưng lại không bao giờ hình dung nổi phản ứng của anh lại có thể mạnh mẽ như thế, hay nỗi đau của anh vẫn còn tươi mới đến vậy. Cô có cảm giác như sự đau đớn của anh hệt một lưỡi dao cắt vào chính da thịt mình. Anh đã nói yêu cô. Thật vô cùng khủng khiếp khi một tay anh mang đến cho cô thiên đường, còn tay kia thì lấy đi!

Cô dò dẫm đi vào phòng khách và ngồi xuống, cơ thể tê dại đi vì sốc, nhưng rồi cũng từ từ bình tâm lại. Nếu yêu cô, có lẽ anh sẽ ở lại. Phép lạ đã từng xảy ra một lần rồi, liệu có quá vô lý khi đòi hỏi thêm một lần nữa không? Và nếu anh ở lại, có lẽ đến lúc nào đó khi vết thương từ nỗi đau bớt nhức nhối đủ để anh yêu một đứa con khác, con của cô. Dẫu vậy, cô vẫn giữ lời thề của mình. Nếu anh ở lại, cô sẽ không cố ấn đứa trẻ vào tay anh.

Rome không về nhà đêm hôm đó. Sarah nằm trên chiếc giường mà hai người đã ngủ chung với nhau những đêm anh ở nhà kể từ khi cô bị cúm và khóc cho đến khi không thể khóc được nữa.

Mặc dù không chợp mắt được chút nào nhưng sáng hôm sau cô vẫn ra khỏi giường và tới cửa hàng như thường lệ. Erica để ý thấy gương mặt tái nhợt và đôi mắt sưng húp vì khóc của cô nhưng tế nhị không hỏi. Cô khéo léo phục vụ hầu hết mọi khách hàng, trong khi Sarah vẫn ở trong văn phòng cập nhật số liệu vào máy. Ngay cả làm việc đó cô cũng thấy đau đớn, vì mọi thứ đều nhắc cô nhớ đến Rome. Anh đã lập sổ kế toán, giúp cô chọn lựa chương trình máy tính, rồi làm việc ở đây mỗi ngày thứ Bảy và có thể đã làm cô mang thai trên chính cái bàn này.

Erica thì không hỏi, nhưng khi Derek tới vào buổi chiều và nhìn thấy, cậu vội hỏi ngay: “Cô có chuyện gì à?”, “Cháu có thể giúp gì không?”.

Lòng Sarah dâng tràn niềm yêu mến dành cho cậu bé. Cô không hiểu nổi tại sao một cậu bé mười sáu tuổi lại có thể tuyệt vời đến vậy. Với Derek, cô có thể cười, và lần này cũng vậy. “Cô có mang”, cô mỉm cười nói.

Cậu kéo chiếc ghế còn lại trong văn phòng bé tí và đặt thân hình vạm vỡ của mình vào đấy. “Như thế là không hay à?”

“Cô nghĩ nó thật kỳ diệu”, cô nói giọng yếu ớt. “Vấn đề là Rome không muốn nó. Chú ấy đã từng có vợ một lần rồi và có hai cậu con trai nhỏ rất dễ thương. Chúng đã chết trong một vụ tai nạn xe hơi gần ba năm trước, kể từ đó chú ấy không thể chịu đựng được việc có thêm một đứa con nào nữa. Chuyện đó vẫn làm chú ấy đau lòng.”

Đôi mắt đẹp của Derek nghiêm trang và vô cùng ân cần. “Đừng từ bỏ cô nhé. Đến khi em bé ra đời và chú ấy trông thấy nó thì chú ấy mới thật sự biết cảm giác của mình. Những em bé đặc biệt lắm, cô ạ.”

“Cô biết. Châu cũng đặc biệt đấy thôi”, cô nói.

Cậu nỡ một nụ cười đáng yêu, thanh thần rồi đứng lên đi làm những công việc lật vạt.

Một đêm nữa lại đến mà không có một tin tức gì từ Rome, nhưng đêm nay Sarah ngủ được, do quá mệt mỏi vì thiếu ngủ đêm hôm trước và tình trạng thai nghén tác động lên cơ thể. Cô nhận ra rằng mình chẳng thể làm gì hơn được, số mệnh đã an bài, và rằng cả hai đều bị giam cầm bởi chính mình và hoàn cảnh sống của họ. Cả cuộc đời cô mong ước một ngôi nhà bền vững, một người chồng và những đứa con để yêu thương và cô không thể từ bỏ. Miễn là còn có cơ hội, cô phải hy vọng và phải cố gắng.

Đêm hôm sau trên đường lái xe về nhà, cô đột nhiên nhận ra mùa xuân đã tới. Thời tiết vẫn còn se se, nhưng không quá lạnh và cây cối đã nhú lộc xanh mướt. Mới cuối mùa hè vừa rồi, cô vẫn còn ngồi trong văn phòng của mình, nhìn mùa hè trôi qua và chuyển sang mùa thu rồi đến mùa đông, cũng như cuộc đời cô, không có tương lai và không tình yêu, chỉ có một con đường quanh quẽ cho đến cuối cuộc đời. Bây giờ cô đã biết được sau mùa đông là mùa xuân lại đến. Mùa đông đã mang đến tình yêu cho cuộc đời cô, mùa xuân mang đến một mầm sống trong cô cũng như mùa xuân đang bừng nở khắp thế gian. Bất giác cô thấy lòng bình yên hơn, thanh thần vì cảm giác sự sống vẫn đang tiếp diễn. Nơi bãi đậu xe có xe Rome.

Cô run rẩy đi lên căn hộ. Anh trở về để ở lại, hay đóng gói đồ đạc để chuyển đi? Nhận thức rõ những giây phút sắp tới sẽ quyết định cho hạnh phúc quãng đời còn lại của mình, cô mở cửa.

Mùi thức ăn thơm lừng chào đón cô. Rome xuất hiện ở lối vào bếp. Trông anh gầy hơn dù từ lúc anh đi tới giờ mới chỉ có hai hôm, khuôn mặt đầy vẻ căng thẳng. Nhưng anh đã cạo râu sạch sẽ và vẫn đang mặc chiếc quần của một trong những bộ com lê, và một cái áo sơ mi xanh nhạt, cô biết anh vẫn đi làm bình thường. “Spaghetti”, anh chỉ vào trong bếp nói giọng lạnh lẽ. “Nếu em không ăn được, anh sẽ đổ đi và chúng mình sẽ ra ngoài ăn gì đó.”

“Em ăn được.” Cô nói, giọng cũng lạnh lẽ. “Em chưa bị nghén.”

Anh gật đầu, rồi dựa vai vào khung cửa như thể đang vô cùng mệt mỏi. “Anh không muốn xa em đâu, bé con. Anh muốn ở với em, ngủ với em và nhìn gương mặt xinh đẹp của em phía bên kia bàn ăn. Nhưng anh không muốn biết về đứa bé”, anh nói kiên quyết. “Đừng nói chuyện với anh về nó và đừng bắt anh quan tâm đến nó. Anh không muốn làm bất cứ chuyện gì với nó hết.”

Sarah gật đầu, người run rẩy, không thốt lên được lời nào ngoài từ “Được rồi.” Rồi cô vào phòng ngủ thay quần áo, để mặc anh đứng tựa người vào cửa.

Bữa tối im lặng, căng thẳng. Cô không hỏi anh ở đâu hai ngày qua, hay tại sao anh quyết định như vậy và anh cũng không mở miệng nói cho cô hay. Anh nói anh muốn ngủ với cô, nhưng khi họ đi ngủ, Sarah nhận ra rằng có thể ý anh muốn nói theo đúng nghĩa đen của từ đó, vì anh về ngủ ở phòng anh lần đầu tiên sau một thời gian dài. Cô cố không để mình thấy thất vọng, hiểu rằng anh đang chịu một cú sốc lớn, nhưng cô vẫn nhớ anh. Không có anh, cô cảm thấy trống trải, cái giường quá to và lạnh lẽo. Thêm vào đó, việc có thai không hiểu tại sao lại khiến cô ham muốn thể xác nhiều hơn trước, như điều cô thấy đề cập trên một trong những tờ rơi mà bác sĩ Easterwood đã đưa cho. Cô muốn Rome là người yêu, chứ không chỉ là người ngủ cùng.

Hai ngày sau Max đến cửa hàng thăm cô. “Đi ăn trưa với tôi nhé”, anh mời.

Sarah đưa mắt nhìn anh thật nhanh, đúng lúc bắt gặp vẻ quan tâm trong mắt anh trước khi anh kịp che giấu. Cô gật đầu và báo cho Erica biết rằng cô đi ăn trưa.

Max đưa cô tới một nhà hàng nhỏ, yên tĩnh, vì vẫn còn sớm nên họ là những người khách duy nhất, trừ một người đàn ông ngồi trong góc đang mê mải đọc báo. Họ gọi món ăn, sau khi người phục vụ đã đi khỏi, Max nhìn Sarah với ánh mắt dò hỏi. “Em ổn chứ?”

“Vâng, tất nhiên”, cô đáp lại, giật mình.

“Tôi muốn khẳng định lại lần nữa thôi. Em biết không, hai đêm vừa qua Rome ở căn hộ của tôi và tôi chưa từng thấy ai trong tình trạng kiệt quệ về tinh thần như hẳn cả.”

Hóa ra mấy ngày qua anh ở đó.

Sarah nói “Cảm ơn” với lòng biết ơn thực sự.

Max mỉm cười, nụ cười có thể làm tan chảy cả hòn đá tảng. “Cô gái thân yêu, em biết tôi có thể giết rồng để cứu em, giá mà còn rồng để giết nhỉ.

Nói cho tôi biết tôi có thể làm gì được cho em.”

“Chắc anh biết toàn bộ câu chuyện rồi đúng không?”

Anh gật đầu. “Như tôi vừa nói đấy, Rome đang bị sốc. Tôi đã cố đổ trà cho hẳn, nhưng hẳn không uống được ngụm nào nên tôi chuyển sang whisky. Tôi không làm hẳn say được”, anh kể lại, “ngay cả với món whisky yêu thích của tôi cũng không, nhưng dù sao thì trông hẳn cũng hết giống một xác chết di động và cuối cùng hẳn chịu mở miệng. Chưa ai nói cho tôi biết gì về lai lịch của hẳn, khi hẳn kể về người vợ trước và những cậu con trai của hẳn, tôi mà ở trong tình cảnh đó chắc cũng khó lòng vượt qua nỗi, mà từ trước tới nay chưa ai nói tôi là người giàu tình cảm đâu nhé.” Lần đầu tiên, đôi mắt xanh biếc của anh mất đi cái vẻ ranh ma quái quỷ cố hữu. “Đấy là tất cả những gì hẳn kể với tôi đêm đầu tiên. Hôm sau hẳn đi làm bình thường, mặc dù hẳn thì không bình thường. Tôi dám thề với em rằng, ngay cả nói chuyện với hẳn cũng nguy hiểm. Đêm thứ hai hẳn cho tôi biết em đang mang thai.”

Sarah xoay xoay ly nước, ánh mắt buồn bã. “Anh ấy có nói với anh...”

“Có”, anh đưa tay ôm lấy tay cô đang cầm cốc. “Tôi nghĩ hẳn bị điên, hoặc là rất ngu xuẩn, hoặc cả hai. Nếu em đang mang con của tôi thì chắc chắn tôi sẽ tự hào đến không kiềm chế nổi mắt. Nói vậy chứ, tôi đâu có trải qua điều mà hẳn từng ném trái.”

“Diane là bạn thân nhất của tôi”, Sarah nhỏ nhẹ. “Tôi biết các con anh ấy. Chuyện đó... thật là khủng khiếp.”

“Hẳn có cho tôi biết quyết định cuối cùng của em. Em yêu, anh chưa từng gặp người phụ nữ nào dũng cảm như em. Em đặt hết vào canh bạc này rồi, đúng không? Và em đã thắng.”

“Tôi vẫn chưa thắng, chưa hoàn toàn. Tôi còn một cơ hội nữa, chỉ có vậy.”

“Hẳn nói với tôi hẳn sẽ không làm bất kì việc gì liên quan đến đứa bé, rằng hẳn không quan tâm tới nó. Nếu đến nước ấy rồi, nếu em cần bất kì điều gì, cứ gọi cho tôi. Tôi rất vinh dự được là ông bố thay thế. Tôi sẽ lái xe đưa em đến bệnh viện, nắm tay khi em trở dạ, hay bất cứ điều gì em muốn. Em có nhận thấy rằng”, anh tự lự, “tôi rất tận tụy không? Đâu phải mình Rome ngốc. Giờ tôi có thể tự an ủi mình bằng ý nghĩ rằng hẳn ta quá bất lực nên mới để một người đàn ông khác đóng thế vai mình như thế này đấy.”

Sarah bật cười, xúc động vì sự quan tâm của anh. “Anh bạn đáng thương ơi, anh sẽ làm rất tốt cho đến lúc nghĩ tới việc sinh nở, phải không?” Anh cười thích thú. “Tôi lúc nào cũng ga lăng, trong chừng mực sự khiêm tốn cho phép.”

Bữa trưa của họ được mang tới và Sarah ăn hết phần của mình một cách ngon lành, nhiều ngày qua bữa ăn này cô thấy ngon miệng nhất. Max vẫy vẫy cái nĩa về phía cô. “Tôi nhận ra tại sao Rome nhất định giữ chặt lấy em cho riêng hẳn như thế. Sau sự việc đau buồn trong quá khứ, hẳn muốn biết chắc mình có em, để có một cái gì đó ổn định trong cuộc sống. Hẳn vẫn chưa biết em yêu hẳn phải không?”

“Không, lúc đó thì không. Nhưng bây giờ thì anh ấy biết rồi.”

“Hẳn cũng yêu em rồi đấy. Thực ra tôi vẫn nhận ra một điều rằng lúc cưới em hẳn chưa yêu, nhưng Rome đâu phải là thằng đần nên chẳng khó khăn gì mà không sớm nhận ra mình đang có trong tay một vật báu. Đương nhiên hẳn vẫn là đồ thô lỗ, nhưng hẳn lấu cá như quỷ ấy và đần độn là từ duy nhất tôi thực sự không thể dùng để miêu tả. Thịnh thoảng tôi cũng thấy bức trong người khi phát hiện ra rằng mình rất quý hẳn.”

Tâm lòng Max dành cho cô thật đáng quý, anh đã dùng sự dí dỏm chua cay, không khách khí của mình để làm cô vui và đồng thời trấn an cô. Anh cũng muốn giúp đỡ cô thật lòng. Cô thật may mắn khi xung quanh

mình có những người bạn quan tâm đến mình và Rome. Rome có thể đang cảm thấy như đang rơi vào một hoàn cảnh bi đát và phải chiến đấu vì cuộc hôn nhân của mình, nhưng sự thật là mọi người đều quan tâm đến anh và sẽ làm bất cứ điều gì để giúp đỡ. Max đã trấn an Sarah khi cho cô biết nơi Rome ở trong hai đêm anh bỏ nhà đi, anh đã giúp Rome cũng nhiều bằng việc giúp Sarah yên lòng.

Anh không muốn cuộc hôn nhân của Rome có nguy cơ gãy đổ bởi một quyết định sai lầm.

“Anh là một người đàn ông tuyệt vời”, cô nói với anh, rồi trêu, “Điều mà anh cần là một cô nàng Texas tuyệt vời rung cho anh rơi khỏi cái lồng dè dặt quý tộc Anh đang mang trên người đi.”

Anh nhìn cô giễu cợt một lúc. “Cái lồng dè dặt quý tộc Anh của tôi chỉ bị quăng ra ngoài cửa sổ vào những dịp đặc biệt thôi, em yêu dấu và nói cho em biết luôn nhé, tôi đã tìm được một cô Texas tuyệt vời. Tôi đã định đưa cô ấy về nhà gặp gia đình, nhưng cô ấy muốn được thuần hóa. Tôi đang kéo cô ấy khỏi yên ngựa đấy, tôi tin chắc là người Texas bọn em sẽ nói như thế.”

Ý tưởng kết hợp anh chàng Max sành đời với một cô nàng cao bồi bốc lửa thật là hấp dẫn. Cô nghiêng người về phía trước, chuẩn bị tuôn ra một tràng câu hỏi, nhưng anh nhướng một bên mày ngăn lại. “Không, tôi không tiết lộ chuyện yêu đương của mình ra đâu”, anh nhẹ nhàng nói. “Em ăn xong chưa?” Rome vào giường cô đêm đó và làm tình rất nhẹ nhàng. Cô bám vào anh, thiết tha hưởng ứng cùng anh. Sau đó, khi anh bắt đầu rời khỏi giường, cô đặt một bàn tay lên cánh tay anh. “Anh đừng đi vội mà. Ở lại với em thêm chút nữa.”

Anh do dự, rồi nằm xuống trở lại và ôm cô vào lòng. “Anh không muốn làm đau em”, anh nói trong bóng tối, giọng nói trầm trầm nhẹ nhàng. “Nếu anh ở lại, chúng ta sẽ làm tình nữa đấy.”

Cô nhận thấy cách anh suy nghĩ về nó đã thay đổi. Lúc đầu khi họ mới cưới nhau, anh đã luôn tránh từ “làm tình”. Cô cọ má vào đám lông xoắn trên ngực anh, rồi cắn nhẹ núm vú anh. “Em mong thế lắm”, cô nói, giọng nghe như đang cười. “Em muốn anh lại ngủ với em, lâu bao nhiêu tùy thích, miễn là anh cảm thấy thoải mái.”

Anh luôn những ngón tay vào mái tóc cô và kéo đầu gối ra. “Thoải mái à? Cảm giác mà em mang lại cho anh là như thế này này”, anh nói, cầm lấy tay cô và trượt nó xuống dưới người anh. Anh đang ham muốn cô như thể mới đây họ chưa hề làm tình. “Không thoải mái lắm đâu, nhưng đó là cách em tác động đến anh. Nếu em không đủ khỏe để cùng với anh cả đêm theo cách anh muốn, thì em nên để anh đi thì hơn.”

“Em làm được mà”, cô thở mạnh, ngo ngoáy bên trên người anh. “Em hoàn toàn khỏe mạnh.”

Anh rất cẩn thận, không làm mạnh và không để cô mất sức nhiều. Cô biết anh chỉ quan tâm đến mình, chứ không phải đứa bé, nhưng điều đó vẫn làm cô ấm lòng. Trong bóng tối, anh nói với Sarah rằng mình đã yêu cô và khi cả hai đã ngủ thiếp đi, anh ôm cô sát bên mình. Tình trạng thai nghén làm cô thức dậy vài lần trong đêm, mỗi lần khi cô quay trở lại giường đều thấy anh cũng đã thức dậy. Anh không nói gì chỉ lặng lẽ ôm cô vào lòng.

Khi cô tới khám thai định kỳ hai tuần một lần, bác sĩ Easterwood khám rất kĩ rồi giơ ngón tay cái lên. “Hoàn hảo”, bà thông báo. “Cô có bị những cơn buồn nôn buổi sáng hay bị sạm da không gì không?”

“Không ạ”, Sarah hạnh phúc thông báo.

“Tốt. Cứ giữ như thế.”

“Vậy tại sao cháu vẫn phải đến khám hai tuần một lần thế ạ?”

“Vì cô đã lớn tuổi, mà đây lại là đứa con đầu lòng nữa. Chắc tôi hơi cẩn thận quá mức nhưng tôi rất muốn đứa bé ra đời vào đúng tháng Mười một. Hãy uống các loại vitamin trong toa hai tiếng một lần, nghỉ ngơi khoảng nửa tiếng với chân gác lên cao. Không có ngoại lệ.”

Trước đây, nghỉ ba mươi phút tại cửa hàng hơi khó, cho đến khi khách hàng nhận thấy cô đang mang bầu. Cô kể cho Erica nghe điều bác sĩ Easterwood nói và ngay sau đó, vừa tới mười một giờ sáng, Erica hay một ai khác đang có mặt trong cửa hàng lúc đó sẽ nhắc cô, “Đến giờ nghỉ rồi đó”. Đứa bé trở thành một mối quan tâm của tất cả mọi người. Marcie bắt đầu có thói quen phải ghé qua ít nhất mỗi ngày một lần, còn Max thường đến bất thành hình, Erica và những người khách hàng giám sát khắt khe thời gian nghỉ ngơi

của cô và Derek giám sát toàn bộ việc đó. Nếu nâng bất cứ một vật gì, mà không hiểu sao Derek luôn phát hiện ra, những lời trách mắng nhẹ nhàng của cậu có sức mạnh làm cô cảm thấy như cơn sấm sét có thể tấn công mình bất cứ lúc nào.

Lúc cô mang thai đến tháng thứ tư khi Rome bắt ngõ về nhà sớm vào một ngày thứ Tư, ngày cửa hàng đóng cửa buổi chiều. Cô đang thay giấy lót mới trong tủ và dọn dẹp ngăn thấp nhất của tủ quần áo, quỳ bằng cả hai chân hai tay và chui cả thân mình vào bên trong ngăn tủ. Rome nhìn thấy, liền cúi xuống ôm lấy hông và kiên quyết kéo cô ra. “Anh sẽ tìm người giúp việc”, anh nói bình thản. “Ngày mai.”

Ý tưởng đó làm cô thấy buồn cười. “Hàng triệu phụ nữ trên thế giới làm việc nhà khi họ đang mang thai cho đến sát ngày sinh mà.”

“Em không phải là hàng triệu phụ nữ”, anh nói. “Nếu anh không hay đi công tác nhiều thì lại là chuyện khác. Lúc ở nhà anh có thể giúp em, nhưng khi anh đi vắng, anh muốn chắc chắn rằng em không trèo từ tủ này sang tủ khác, hay chui vào luôn trong đó.”

Khi chưa có thai cô vẫn làm những việc đó nhưng giờ cô không cự cãi gì. Anh quan tâm đến tình trạng thai nghén của cô là một dấu hiệu rất đáng mừng. Không phải cô vụng về, lóng ngóng, vì mặc dù cái thai đã được bốn tháng nhưng cô mới chỉ lên khoảng bốn cân rưỡi và vẫn mặc được quần áo bình thường. Dấu hiệu duy nhất cho thấy cô đang mang thai là khuôn ngực đầy đặn và nhạy cảm hơn, cả hai điều đó dường như đều mê hoặc Rome.

Anh cúi xuống hôn cô. “Hứa với anh đi”, anh nói và cô hứa.

Anh trầm lặng hơn trước đây, vừa gần gũi hơn, vừa xa vắng hơn. Cô không thể biết anh đang nghĩ gì, nhưng hẳn đi công tác là anh gọi cho cô thường xuyên hơn. Khi anh ở nhà và phải đi ăn tối cùng đối tác, anh thường xuyên thu xếp mời thêm các bà vợ để cô không phải ở nhà một mình buổi tối. Anh luôn đặt tay nơi hông lưng cô khi hai người đi bộ, và luôn nắm tay cô mỗi khi lên hay xuống xe. Nhưng anh không bao giờ hỏi về đứa bé, hay lần khám vừa rồi kết quả thế nào, hay thậm chí đến khi nào thì sinh, mặc dù anh có thể tính được, lẽ ra anh có thể tìm hiểu được.

Cô biết mình sẽ không có được niềm vui chọn tên cho con cùng anh, hay bàn luận về đề tài thú vị rằng liệu đứa bé sẽ là con trai hay con gái.

Mặc khác cũng có rất nhiều ông bố hầu như không biểu lộ gì hay hoàn toàn không quan tâm đến đứa con sắp chào đời của họ, rồi lại lo đến phát cuồng khi vợ bắt đầu chuyển dạ. Cô vẫn hy vọng. Cô phải hy vọng, mặc dù biết còn phải đối mặt với nhiều nỗi đau trong tương lai, chứ không chỉ mỗi một điều là phải cố giải thích cho một đứa trẻ rằng không được làm phiền cha - không bao giờ được phép.

Nhưng dù có hay không có Rome, cô vẫn có một đứa trẻ sắp chào đời, nên lặng lẽ bắt tay vào sửa soạn phòng thứ ba trong nhà thành phòng ngủ cho trẻ con. Để dọn phòng lấy chỗ đặt đồ cho bé, cô nhờ Derek chuyển mấy thứ đồ gỗ dọ trước cô mang về từ căn hộ cũ để mang chúng ra cửa hàng bán. Còn Marcie thì đưa cô đi mua sắm, dựa vào những kinh nghiệm còn nhớ được từ lần đầu làm mẹ để giúp Sarah chọn lựa những thứ cần thiết. Một chiếc giường trẻ con bên trên có gắn vòng xoay tự động để làm vui mắt đứa bé được mua về và đặt trong phòng.

Một cái nôi và một cái ghế đu nữa. Một buổi chiều không biết ở đâu xuất hiện chú gấu bông ngồi ngao nghể bên ghế phụ trong xe của cô, nhưng khi nhìn quanh tìm Derek thì cậu biến đâu mất tăm. Chú gấu được đặt trên ghế đu và tạm lấy tên là Boo-Boo.

Một đêm, khi đang tìm mấy thứ giấy tờ để lạc đầu đó, Rome mở cửa căn phòng ấy và bật đèn lên. Anh như hóa đá mất một lúc, rồi nhanh chóng tắt đèn, ra khỏi phòng, đóng cửa lại ngay lập tức, mặt trắng bệch. Anh không mở cửa căn phòng đó lần nào nữa.

Sarah nhờ Marcie đi cùng cô tới những lớp tập luyện sinh tự nhiên, để làm huấn luyện viên và bạn tập với mình. Marcie hít một hơi thật sâu vì mừng rỡ. “Cậu chắc không?”, cô hỏi, vừa vui, vừa căng thẳng. “Mình thực sự không biết nhiều về việc mang thai. Ý mình là mình đã sinh Derek thật, nhưng nó đã tự ra đấy.” Cô đỏ mặt như một cô gái mới lớn. “Nghe thì có vẻ buồn cười, nhưng mình thế, dường như đúng là như vậy. Mình trở dạ vào khoảng tám giờ sáng, đúng lúc bác sĩ đang bắt đầu ca khám sáng nên Derek được theo dõi thường xuyên. Nó chào đời lúc chín rưỡi, không có sự cố gì và mình cũng chẳng phải cố gắng mấy, chỉ cần

rặn vài lần. Nó tự khóc, không cần đến bác sĩ phải vỗ, rồi bắt đầu bú nắm tay và lăn ra ngủ. Chỉ có thể thôi.”

Họ nhìn nhau, rồi Marcie trợn tròn mắt và cả hai cùng cười phá lên. Sarah tập tất cả các bài tập mà bác sĩ Easterwood giới thiệu để tăng cường sức dẻo dai của lưng và cơ bụng đồng thời cũng uống vitamin đều đặn. Khi cái thai được năm tháng, bác sĩ Easterwood tiến hành chọc ối để làm một xét nghiệm tương đối đơn giản. Kết quả cho thấy đứa trẻ hoàn toàn bình thường và bà bác sĩ lúc đó mới dám thú nhận rằng đây là nỗi lo lắng nhất của bà, nhưng mọi thứ đều suôn sẻ.

Sau đó vài hôm, Rome ngủ lại ở phòng cô, đầu cô gối trên vai anh và thân thể cuộn tròn như chú mèo nằm ngoan ngoãn áp sát vào anh. Anh vừa làm tình với cô, Sarah đã ngủ say, cơ thể tròn đầy. Ngay lúc đó, đứa bé đạp một cái thật mạnh, đây là lần đầu tiên nó làm một cử động mạnh đến vậy. Vài tuần nay, thi thoảng Sarah cũng cảm nhận được cử động nhẹ nhàng trong bụng mình nhưng chưa bao giờ cái thai cử động mạnh đến vậy. Đôi chân nhỏ xíu thúc mạnh vào chỗ bụng cô đang áp vào mạng sườn Rome. Anh cứng người, rồi lao bắn ra khỏi giường, kịp tìm lại một câu chữ thề.

Anh bật đèn lên, Sarah nhìn anh chăm chăm, không ngăn nổi những giọt nước mắt trào ra cay xè. Người anh vã mồ hôi và giọng anh khản đặc, “Anh xin lỗi”. Anh cúi xuống hôn cô và vuốt ve mái tóc. “Anh yêu em, nhưng anh không chịu được việc này. Anh sẽ ngủ trong phòng mình cho đến sau khi nó ra đời.”

Cô cố mỉm cười mặc dù nước mắt vẫn đang giàn giụa. “Em hiểu. Em cũng xin lỗi.”

Hai ngày sau, anh lại có một chuyến công tác dài. Sarah nghi ngờ rằng anh đã tự nguyện thu xếp chuyển đi này, nhưng nếu có vậy đi nữa thì cô cũng không có quyền trách móc anh.

Mọi việc nằm ngoài tầm kiểm soát, dù có cố không để ý đến nhưng bộ dạng đang mang thai của cô không giấu vào đâu được, vẫn đập vào mắt anh. Bụng ngày một to thêm và cô đã phải mặc đồ dành cho bà bầu. Đứa bé đã làm thay đổi thói quen ngủ và cuộc sống tình dục của anh nên anh cảm thấy muốn đi xa cũng là điều dễ hiểu.

Trong thời gian Rome vắng nhà, ngày nào Max cũng gọi điện cho cô. Trong đời mình, cô chưa bao giờ được nâng niu chiều chuộng như thế, tất cả nhờ vào tình trạng mang thai hoàn toàn bình thường này của mình. Còn ở cửa hàng thì Derek cai trị cô như một kẻ bạo chúa hiền lành, từ khi nghỉ hè, không lúc nào cậu vắng mặt ở cửa hàng. Khi cô đến, đã thấy cậu ở sẵn đó rồi và chỉ ra về khi cô đã về. Thời gian riêng tư duy nhất của cô là vào ban đêm khi về lại căn hộ sạch sẽ đến hoàn hảo của mình. Rome đã thuê người giúp việc, một phụ nữ trung niên tính tình vui vẻ tốt bụng, bà đã không mấy may suy nghĩ khi nhận được mức lương khá khá để dọn dẹp một căn hộ không mấy khi bừa bộn. Khi vừa trông thấy căn hộ, bà Melton đã biết mình vớ bở, bây giờ căn hộ lúc nào cũng sạch sẽ không một vết bẩn, quần áo thì luôn luôn được giặt tinh tươm. Nếu không có cửa hàng để phải bận tâm và làm việc ở đấy chắc Sarah sẽ phát điên lên mất.

Rome đi vắng ba tuần liền, ba tuần dài nhất trong đời Sarah, nhưng mọi người đều cố gắng hết sức để làm cô vui vẻ. Không phải ai cũng biết hoàn cảnh của cô - ngoài Marcie, Derek và Max - nhưng tất cả các khách hàng đều quan tâm nhiều hơn đến Sarah. Giá mà Rome thể hiện dù chỉ một chút náo nức chờ đón đứa bé ra đời bằng một phần nhỏ của những người này thì cô hẳn đã hạnh phúc vô ngần.

Rồi một ngày, anh gọi đến cửa hàng để báo cho cô biết anh đang họp nhưng sẽ về nhà ngày hôm sau. Sarah gác điện thoại rồi bật khóc. Derek ôm cô và dìu vào trong văn phòng nhỏ, đóng cửa lại. Cô khóc trên bờ vai non trẻ mạnh mẽ của cậu, trong lúc cậu đu đưa an ủi mình. Rồi cậu lau nước mắt và đặt cô ngồi xuống ghế, kéo cái ghế còn lại ngồi trước mặt.

“Là chú Rome hả cô?”

“Ừ, chú ấy sẽ về ngày mai.” Cô sụt sịt. “Nghe tiếng chú ấy và biết chú ấy sẽ về nhà sớm cô mừng đến nỗi không kim lòng được.”

Cậu mỉm cười và vỗ nhẹ vào đầu gối cô. “Hôm qua cháu đã nhận được lời xác nhận cuối cùng về học bổng của cháu”, cậu nói, đưa tâm trí cô ra khỏi Rome. “Chú Rome và ông Conroy hẳn đã vận động rất nhiều cho cháu, phải không cô? Mà tất cả là nhờ cô hết đây.”

“Cô rất mừng cho cháu. Cháu xứng đáng có được điều tốt nhất.”

Cậu điềm tĩnh nhìn cô. “Cháu đã đọc sách về thai nghén và sinh nở, phòng khi xảy ra sự cố gì đó và cô cần cháu trước khi kịp tới bệnh viện. Cháu nghĩ mình có thể đỡ đỡ cho cô.”

Tâm trí Sarah không gọn chút nghi ngờ, nếu Derek đã đọc kỹ một vấn đề nào đó thì dứt khoát cậu làm được. Một số người sẽ nghĩ cậu đã thay đổi đề tài cuộc nói chuyện, nhưng cô hiểu rõ Derek nên có ý đợi cậu nói tiếp chuyện học bổng sau đề nghị được đỡ đỡ cho cô trong trường hợp khẩn cấp.

“Cháu đã quyết định sẽ trở thành một bác sĩ”, cậu nói, giọng nghiêm trang. “Bác sĩ khoa sản. Theo dõi bụng cô lớn lên mỗi ngày với em bé bên trong là một điều kỳ diệu nhất mà cháu từng thấy. Cháu muốn giúp thật nhiều em bé chào đời.”

“Cô không nghĩ có một khởi đầu nào tốt hơn thế cho một em bé”, Sarah nói, xúc động đến suýt rơi nước mắt. Không người nào có thể là một bác sĩ tốt hơn Derek Talifero.

“Cháu yêu cô.” Đôi mắt nâu vàng điềm tĩnh của cậu lướt trên mặt cô. “Cô đã cho cháu một cơ hội mà cháu sẽ không nghĩ mình có thể có và cô còn giúp mẹ cháu nữa. Cháu không nói về tình cảm nam - nữ, vì cháu vẫn chưa sẵn sàng cho loại tình cảm đó, nhưng đó vẫn là tình yêu.” Cậu cúi xuống và đặt lòng bàn tay lên cái bụng tròn căng của cô, một sự đụng chạm đầy tình yêu thương. “Nhưng nếu em bé này là bé gái, có thể cháu sẽ chờ đợi nó. Cháu nghĩ con gái cô thực sự sẽ là một cô gái đặc biệt.” Mối thoáng nở một nụ cười dịu dàng, cô vuốt một lọn tóc đen ra khỏi trán cậu. “Con bé sẽ không thể có một người đàn ông nào tốt hơn chờ nó.” Cô thì thầm và hôn lên má cậu.

Đêm hôm sau, cô về nhà sớm, để Erica và Derek khóa cửa vì cô muốn nhìn thấy Rome. Cô nghĩ chắc mình sẽ bật khóc nếu anh chưa về, dù vậy cô vẫn gần như khóc òa khi thấy xe anh. Cô chạy vội vào trong và bấm thang máy đi lên. “Rome!”, cô vừa mở cửa vừa gọi to và đẩy cánh cửa mở tung. “Rome! Anh đâu rồi?”

“Trong này”, anh trả lời vọng ra từ phòng ngủ của mình.

Cô chạy vào phòng anh, tìm đập điên cuồng. Ngay lúc cô đặt chân qua ngưỡng cửa, anh bước ra khỏi phòng tắm, cơ thể trông thật rắn chắc và rạng rỡ với mái tóc ướt sũng và một cái khăn bông trắng vắt trên cổ. Cô thở dồn dập và gần như lao vào trong phòng, đến giữa phòng thì đứng sững lại. Ánh mắt nhìn anh bối rối, như cầu cứu rồi ngất đi - không chỉ là lần đầu tiên trong thai kỳ còn là lần đầu tiên trong đời cô.

Rome giật mình thét lên và lao bổ về phía cô, nhưng vẫn không kịp đỡ khi cô ngã ra sàn. Vừa lảo đảo bầm chửi thề vừa bế cơ thể mềm nhũn của cô đặt lên giường. Anh thấm nước lạnh vào một miếng khăn rồi lau mặt, lau tay và chườm nó lên trán cô. Sarah mấp máy mắt rồi mở ra, nhìn anh bối rối. “Em ngất à”, cô nói với giọng đầy vẻ ngạc nhiên.

Anh không nhớ ra tên bác sĩ của cô. “Bác sĩ của em tên gì?”, anh cúi xuống hỏi, giọng hung tợn. “Easterwood. Nhưng sao...”

Anh chớp lấy cuốn danh bạ và mở đến trang E, rồi bắt đầu chạy ngón tay dọc xuống theo hàng chữ. “Rome”, cô mở lời giọng mềm mỏng, gượng ngồi dậy. “Em có làm sao đâu, chỉ bị ngất thôi mà.”

Anh đặt một bàn tay lên ngực cô và đẩy cô nằm xuống. “Đừng có ngồi dậy nữa đấy”, anh cảnh cáo thẳng thừng, tay bấm mạnh số trên điện thoại.

“Giờ bà ấy không có ở văn phòng đâu, chỉ có máy tự động trả lời thôi.”

“Làm ơn cho gặp bác sĩ Easterwood,” anh nói vào điện thoại, giọng điệu đầy vẻ uy quyền của một ông phó chủ tịch hội đồng quản trị.

“Tôi là Roman Matthews, chồng của Sarah Matthews.”

Đi ngược lại mọi quy luật tự nhiên cũng như quy tắc làm việc trong văn phòng, bác sĩ Easterwood nhắc ông nghe ngay. Sarah nằm im trên giường và nhìn Rome chăm chăm, tự hỏi rằng dường như giữa anh và Derek có mối liên hệ vô hình nào đó. Thật đáng ghét.

Anh thông báo ngắn gọn cho bà bác sĩ sự việc vừa xảy ra, bác sĩ Easterwood hỏi thêm vài câu hỏi, và anh nhìn Sarah nghiêm khắc. “Vâng, cô ấy vừa làm một cử động đột ngột. Cô ấy chạy.”

Anh lắng nghe một cách chăm chú, nét mặt trở nên nghiêm khắc hơn nữa. “Tôi hiểu rồi. Sẽ có nguy hiểm gì nếu cô ấy chuyển dạ sớm và đứa bé lọt vào cổ tử cung trước khi kịp can thiệp bằng phẫu thuật không?” Sarah rên lên khi biết mình sắp gặp rắc rối to. Tất cả các dấu hiệu đều cho thấy cô sẽ chuyển dạ và sinh bình thường, vì không có dấu hiệu nào cho thấy đứa trẻ quá lớn để phải can thiệp bằng phẫu thuật cả, nhưng cô biết nói ra tất cả những điều đó chẳng có tác dụng gì với Rome cả. Anh đang nhìn cô với ánh mắt như thiêu cháy từng ngọn cỏ.

Anh gác máy rồi quay lại đối diện với cô. “Em chắc chắn đang gặp rất nhiều nguy hiểm vì sinh đứa con đầu lòng ở lứa tuổi này”, anh nói và cố kìm cơn giận dữ. “Thậm chí nguy cơ còn cao hơn nữa vì hông em rất hẹp. Em lại còn chạy nữa chứ, chết tiệt thật!”, mặt anh nhăn nhó còn tay thì nắm chặt. “Anh không muốn đứa bé này chút nào cả và đương nhiên là không muốn có bất cứ nguy hiểm gì xảy ra với em. Tại sao em không nói với anh? Em nghĩ anh sẽ như thế nào nếu có việc gì xảy ra với em chỉ vì đứa bé mà anh...” anh nghẹn lời, thở nặng nhọc vì cố kìm chế.

Sarah ngồi dậy, dụi đầu vào vòng tay, ôm lấy Rome và cố gắng xoa dịu sự tức giận của anh. “Rome, anh yêu, em ổn mà. Thật đấy. Đừng quá lo lắng vì em chỉ phải mổ khi đứa bé quá nặng cân và tính đến giờ nó không phải vậy.”

Anh lắc đầu, ôm ghì lấy cô. “Em không nhớ Justin và Shane đã nặng như thế nào ư? Cả hai đứa đều nặng trên bốn cân! Shane chỉ thiếu có năm mươi gram là đầy bốn cân rưỡi. Cái ý nghĩ em đang mang một đứa bé nặng như vậy thật... kinh hoàng”, anh kết thúc.

“Đừng nghĩ đến rắc rối trước khi nó thật sự xảy ra. Nhé anh. Em không gặp bất kì phiền phức nào, không nôn, không bị phù chân, không đau lưng. Em rất khỏe!”

Anh ngửa đầu cô ra sau, khát khao nhìn ngắm khuôn mặt, nhận ra tình yêu và sự quan tâm hiển hiện rõ ràng trên đó, mỗi quan tâm dành cho anh mà đáng lẽ phải dành cho chính cô. Anh hôn cô, rồi áp đầu cô vào ngực mình. “Anh yêu em”, anh nói run rẩy. “Giờ thì đừng để điều kỳ diệu này trượt khỏi tay anh.”

“Em sẽ không đi đâu hết”, cô khẳng định với anh. “Em đã phải chờ anh quá lâu rồi và em sẽ không để chuyện gì không may xảy ra lúc này. Nhiều năm dài đằng đặc”, cô nói dịu dàng. “Em đã đợi anh lâu như vậy đấy. Đó là lý do tại sao em không cưới ai và tại sao ai cũng nghĩ em quá tận tụy với công việc. Em không quan tâm đến bất kỳ một người đàn ông nào khác ngoài anh.”

Anh dụi cằm vào thái dương cô, mắt nhắm lại.

“Anh yêu em quá nhiều, điều đó làm anh hoảng sợ”, cuối cùng anh nói, rất trầm lắng. “Anh đã yêu Diane nhưng nỗi đau mất cô ấy không còn nữa, nhờ em. Có vẻ như Diane đã dành sẵn anh cho em, cho anh một nền tảng vững chãi để đứng lên với tới em. Anh luôn biết em vẫn ở đó và cũng luôn biết rằng sẽ có một ngày anh học được làm sao để yêu một cách trọn vẹn và lúc đó anh sẽ có em. Nếu thỉnh thoảng anh có quên không nói thì hãy nhắc anh, vì anh không bao giờ muốn em quên tình cảm của anh. Anh không muốn đứa trẻ này thật, nhưng điều đó không làm thay đổi tình cảm của anh đối với em, anh muốn em luôn nhớ điều đó. Chỉ vì một điều gì đó trong anh đã vỡ vụn khi hai đứa con anh chết đi và anh không nghĩ nó sẽ lành lại được. Một đứa trẻ khác sẽ không thay thế được chúng.”

Không, không gì có thể thay thế được những đứa con anh đã hết lòng yêu thương, anh vẫn chưa nhận ra được một điều rằng đứa trẻ này không phải là một đứa trẻ thay thế, mà là một con người với mọi quyền lợi mà nó được hưởng. Đây là một phép màu khác mà cô đang cầu nguyện, cầu nguyện một ngày anh nhìn thấy đứa trẻ và cảm nhận trái tim anh được chữa lành.

Nếu ngày đó không bao giờ đến thì trái tim của chính cô sẽ tan vỡ.

11. Chương 11

“Đưa cho anh chìa khóa xe em nào”, anh nói với cô khi chuẩn bị đi làm vào sáng hôm sau. Nhíu mày khó hiểu, cô lấy chùm chìa khóa trong ví đưa cho anh. Anh rút từ trong túi chùm chìa khóa xe của mình và đặt vào tay cô. “Trong thời gian này lấy xe anh mà đi. Nó to hơn, tiện nghi hơn, có nhiều thiết bị bảo vệ hơn và nó còn là xe tự động. Em không cần phải sang số.”

“Được thôi, nếu anh nhất quyết phải như vậy.” Cô cầm chùm chìa khóa và nhướn một bên mày thanh tú nhìn anh. “Đi xe em thế này ảnh hưởng đến hình ảnh công ty anh thì sao?”

“Cho nó xuống dưới cống luôn chứ sao”, anh nói rồi bật cười.

Chiếc Mercedes như to hơn khi cô vào bên trong, cô lái thật cẩn thận vì sợ bề mặt bóng loáng của nó va quệt vào đầu đó mà bị trầy xước. Cô đã quen cho chiếc ZX nhỏ xíu của mình luồn lách vào những chỗ đồ hẹp nhất, phóng như tên bay qua những kẻ hở trong dòng xe cộ tưởng chừng như chỉ vừa cho xe đạp, nhưng cô không thể làm như vậy với xe của Rome và đây chính xác là điều anh nhắm tới.

Hết hè. Derek quay trở lại trường và thời gian như chậm lại. Lúc này, Sarah đã cảm thấy người bắt đầu nặng nề, dù cô vẫn khỏe mạnh và bác sĩ Easterwood rất hài lòng về tình trạng sức khỏe của cô. Cô không tăng cân nhiều, chỉ khoảng năm kilogram, nhưng thật ngạc nhiên là năm kilogram đó chỉ tập trung vào một chỗ. Khi bác sĩ Easterwood nói có thể cô sẽ tăng thêm năm kilogram nữa trước khi sinh, Sarah rên lên không tin. “Vậy thì chắc cháu không bước xuống giường được mất!”, cô phản đối “Bây giờ cháu đã phải quỳ gối và dùng cả hai tay mới ra khỏi giường được! Cháu cũng không cúi xuống buộc dây giày được nữa!”

“Tôi đã nghe thế nhiều rồi”, bác sĩ Easterwood nói, không tỏ vẻ gì là đồng cảm.

“Đi giày đế bằng không phải buộc dây ấy, và bảo chồng cô đỡ ngồi dậy.”

Vì Rome ngủ trong phòng anh nên không bao giờ phải chứng kiến cô chật vật như thế nào để ra khỏi giường và bây giờ cô luôn phải cẩn thận ngồi vào mép ghế, vì cô sẽ dễ đứng dậy hơn mà không cần phải gắng sức nhiều. Thư giãn trong bồn tắm đã thành chuyện của quá khứ và tắm bằng vòi sen là lựa chọn thích hợp nhất cho giai đoạn này. Cạo lông chân hay mặc quần tất làm càng khó khăn hơn nữa. Cô thở dài, nhìn vào chóp bụng căng phồng của mình. Tăng thêm năm cân là điều không còn nghi ngờ gì nữa.

Quên mất lời hứa không được kể với anh bất cứ thông tin nào về đứa bé, đêm đó cô rên rỉ với Rome, “Anh có thể tin được không? Bác sĩ Easterwood nói em sẽ còn tăng thêm năm cân nữa! Em đã thành người khổng lồ rồi! Chắc em không bước đi nổi nữa”.

Anh nhìn cô, giật mình vì sự mệt mỏi thực sự trong giọng nói ấy. Cô mang thai được bảy tháng, còn Diane mới bốn tháng đã to như thế rồi. Nhưng đây là lần đầu Sarah mang thai và anh từng sốt ruột nhận ra rằng anh có nhiều kinh nghiệm trong việc này hơn cô. Anh cũng biết những nỗi sợ hãi của phụ nữ và những sự mệt mỏi khi ngày sinh càng đến gần và vòng bụng ngày càng to ra. Điều duy nhất anh không thể làm được là phá lên cười, mặc dù khi nhìn vòng bụng tròn bé nhỏ của cô anh chỉ muốn cười phá lên. Đó là một đứa trẻ bé nhỏ, anh bỗng nhận thấy người mình nhẹ nhõm như nhắc được gánh nặng ra khỏi vai.

Trông cô rất đau khổ làm anh nhớ lại cái lần cô bị cúm và lúc đó cô rất ghét làm một người ốm yếu. Cô không thể chịu được khi lâm vào một tình trạng nào khác ngoài tình trạng hoàn hảo và có thể xử lý được những việc bất ngờ. Cô cần được an ủi, cần anh, giống như khi bị ốm.

Anh kéo cô ngồi trên lòng và hôn cô, cẩn thận không để tay chạm vào bụng, thay vì thế, anh đặt tay lên đầu gối cô. “Anh nghĩ em rất đẹp”, anh nói và quả thực đúng như vậy. Trông cô thật rạng ngời với mái tóc bóng mượt, làn da mịn màng. Anh lại hôn lần nữa, tay vô thức lần tới bầu ngực đầy đặn của cô.

Cô thở dài mãn nguyện, môi hé ra chờ đợi. Trong người run lên bởi sự gần gũi và sự mềm mại của cô, anh không ngừng hôn trong lúc mở cúc áo và tìm kiếm da thịt mềm mại ấm áp của cô. Hai bầu ngực tròn căng, đầy đặn để chuẩn bị cho con của anh, nằm trọn trong lòng bàn tay anh. Cô luôn tay vào tóc anh, hôn trả anh cuồng nhiệt.

“Anh sắp bùng nổ rồi”, anh rên lên, dứt môi ra.

Bác sĩ Easterwood không hề bắt Sarah phải kiên giữ, nhưng cô không cố lôi kéo Rome làm tình với mình. Đây là quyết định của anh và cô cảm thấy hơi xấu hổ với cách suy nghĩ đó. Cô không còn thon thả nữa, cô cảm thấy vụng về và không đủ sức quyến rũ.

Anh cài lại áo cho cô và Sarah biết anh đã quyết định xong. Cô chấp nhận không hề tranh cãi, trượt khỏi lòng anh. “Em xin lỗi vì đã khóc lóc như một đứa trẻ hay vội vãnh”, cô nói, rồi bất giác nhận ra điều mình vừa nói, rằng cô đã không giữ lời hứa.

Rome nhìn cô, ánh nhìn khó đoán định khiến lòng cô đông cứng. Dù cho Sarah cảm thấy thế nào thì cô cũng sẽ không bao giờ đề cập những vấn đề của mình với anh lần nữa.

Mỗi khi đứa bé bắt đầu đập mạnh hơn làm cô mất ngủ, cô chịu đựng việc đó trong yên lặng. Cô cam chịu nỗi nhức nhối và những cơn đau ngày càng tăng ở những bắp cơ bị đè nặng, toàn thân mệt mỏi, mặc dù có vẻ như nó chẳng bao giờ kết thúc, nhưng cô biết chỉ trong vài tuần nữa tình trạng khó ở đó sẽ hết.

Vào ngày đầu tiên của tháng Mười, bác sĩ Easterwood dặn cô dứt khoát không được lái xe nữa, và cần nghỉ ngơi nhiều hơn. Điều này cô phải nói với Rome và thế là kéo theo việc dừng làm việc ở cửa hàng luôn. Vậy nên, thay vì bị quản thúc bởi Erica, Derek và khách đến mua hàng, cô chỉ bị bà Melton quản thúc, dù hằng ngày Marcie vẫn lên thăm cô vài lần. Rome bắt đầu ở nhà hầu hết các buổi tối, mặc dù cô biết bình thường anh phải đi ăn cơm khách ít nhất vài lần. Max làm việc đó thay anh, anh cũng chỉ nói vậy mỗi khi cô hỏi.

Sarah nhận thấy mình lâm vào tình trạng thờ ơ đến nỗi thậm chí chẳng nhớ nhưng gì đến cửa hàng. Cô đọc rất nhiều và cố quyết định đặt tên cho con, nhưng thật sự không thể tập trung vào cái gì. Cô ngủ nhiều vào buổi chiều, vì lúc đó có vẻ đứa bé cũng ngủ. Còn ban đêm thì nó tập aerobic.

Suốt nhiều đêm, nằm thức chong chong và chỉ có đứa bé sắp ra đời làm bầu bạn, Sarah gầy vò bản thân, cố nghĩ xem có phải mình đã quyết định đúng hay không. Nhưng chỉ nghĩ đến việc không sinh đứa bé này là cô không chịu nổi. Nó là con của Rome, được hình thành bởi một hành động yêu đương và ngay cả khi nó chưa được sinh ra, cô đã dành cho nó một tình yêu sâu nặng khiến cô bất ngờ, có thể đó là do tình mẫu tử. Đứa trẻ cũng là một phần của cô nữa, là máu thịt của cô. Do vậy, cô càng yêu thương hơn khi nó bị Rome chối bỏ.

Nhưng quyết định đó, thậm chí ngay cả khi đó là quyết định duy nhất cô có thể làm, có thể làm hại cuộc đời đứa trẻ. Cô biết sự ác cảm của Rome đối với nó không phải dễ dàng vứt bỏ được và cũng biết rằng đứa trẻ đã được hình thành vào quãng thời gian đen tối nhất cuộc đời anh. Cô vẫn còn cảm nhận được nỗi đau đớn, sự tuyệt vọng sâu thẳm đến vô cùng của anh, cho đến bây giờ cô vẫn thấy thương anh đến nhói lòng khi nhớ lại ánh nhìn trống rỗng trong mắt anh. Anh đã bị cô dồn vào thế bí, bị ép buộc phải lựa chọn, hoặc chấp nhận sự có mặt của một đứa trẻ mà anh không muốn hoặc mất đi tình yêu ấm áp của vợ mình, tình yêu dường như vẫn còn mới mẻ và mong manh. Anh thậm chí không bao giờ hy vọng có thể tìm thấy tình yêu một lần nữa, không bao giờ nữa sau tấn thảm kịch đã đẩy cuộc đời mình đến vùng đất hoang lạnh, rồi khi tình yêu đến khiến anh vừa kinh ngạc vừa hoang mang. Nhưng khi phải đối mặt với sự lựa chọn, anh đã chọn Sarah, dù cái giá phải trả là bản thân phải chịu đựng nỗi đau rất lớn về tinh thần.

Sarah nảy ra ý định sẽ cho đứa bé làm con nuôi nhưng làm thế chỉ khiến cô thêm dằn vặt vì sự chối bỏ của anh mà thôi. Giải quyết việc này không phải dễ dàng gì vì dù cô quyết định thế nào thì một trong hai người vẫn phải đau lòng. Nếu từ bỏ con mình, nỗi mất mát đó sẽ ám ảnh cô cho đến hết đời. Nếu tình yêu của Rome dành cho cô cuối cùng cũng chết dưới gánh nặng mà anh không mang nổi, liệu cô có thể quay sang oán hận con mình không?

Kể từ khi quyết định giữ lại đứa bé, cô không để mình nghĩ về tất cả những vấn đề này. Chuyện đến đâu thì giải quyết đến đó chứ không sắp đặt trước kế hoạch cho tương lai, lờ đi những vấn đề mà cô biết vẫn đang chờ đợi mình, vì đơn giản không thể xử lý chúng. Tất cả những gì cô có thể làm là sống cho hiện tại, dồn toàn bộ tâm trí và sức lực vào mầm sống đang lớn dần trong mình. Thời gian còn làm việc ở cửa hàng, cô quá bận rộn, tâm trí dồn hết vào hết lượt khách này đến lượt khách khác không ngơi nghỉ nên không có thời gian để suy nghĩ chuyện gì khác. Nhưng giờ thì những ngày dài trôi qua gần như chỉ một mình, chẳng có việc gì làm ngoài suy nghĩ nên cô thấy sợ.

Nếu bây giờ mất Rome, cô sẽ làm gì? Khi lấy anh, cô đã với tay được tới điều huyền diệu và đã có được nó. Lòng cô sẽ tan nát nếu để anh ra đi. Dường như cô đã mạo hiểm hủy hoại cuộc hôn nhân của mình, một

cách có chủ tâm. Anh giữ xa cách hơn, và sẽ ngày càng xa cách hơn nữa. Anh rất ân cần, rất quan tâm đến tình trạng sức khỏe của cô, nhưng đứa bé đã ngăn chặn bất cứ sự gần gũi tình cảm thật sự nào giữa hai vợ chồng và cô bắt đầu lo rằng rồi họ sẽ khách sáo với nhau như những người xa lạ.

Rome mà cô biết là một người nôm nống, năng nổ, anh làm việc và mọi người bị cuốn theo. Anh đã vượt qua một nỗi đau lớn lao mà rất nhiều người đàn ông khác sụp đổ hoàn toàn, mãi mãi không bao giờ được chữa lành. Rome mà cô biết không phải là một người đàn ông khách khí, biết kiềm chế, mỗi tối đi làm về hỏi cô có khỏe không, rồi sau đó phớt lờ suốt thời gian còn lại của buổi tối.

Nếu việc xa lánh cô là xuất phát từ sự thờ ơ, anh sẽ không còn đụng chạm gì tới cô nữa dù không bị cản trở bởi tình trạng thai nghén nặng nề này thì sao? Hay đơn giản là anh đang cư xử một cách có học thức để cô mang họ anh cho đến khi đứa trẻ đã ra đời?

Sarah biết ơn vì Rome đi công tác qua đêm vào đúng lúc cô và Marcie tham gia buổi luyện tập sinh tự nhiên đầu tiên nên cô không phải giải thích việc mình đi đâu. Sarah đã hoãn lại nhiều buổi tập, nuôi hy vọng Rome sẽ quyết định tham gia cùng mình, nhưng rốt cuộc thời gian buộc cô phải quyết định sớm. Nếu không nhanh chóng tham gia những buổi tập sớm, đứa trẻ có thể sẽ ra bất cứ lúc nào. Cô cảm thấy xấu hổ và vụng về vì tham dự khóa học quá gần ngày sinh, cô nhận thức rõ ràng sự vắng mặt của Rome. Marcie là một người bạn tốt, nhưng phụ nữ nào cùng tập với cô đều có chồng đi cùng, và Sarah đã phải chặn đứng những cái nhìn thương hại của họ.

Ở lớp học, có một điều làm cô thấy dễ chịu: Cô đã gần ngày sinh, nhưng có rất nhiều phụ nữ có bụng căng phồng đến nỗi cái bụng trông như quả bí ngô nhỏ nhắn của cô trông xinh xắn hơn. Cô trù mến vỗ về đứa bé trong bụng, nghĩ rằng đứa trẻ cũng thích mình làm vậy.

Chiều hôm sau Rome về nhà sớm, anh vào phòng khách lúc cô đang ngồi gác chân lên chiếc bàn thấp vừa mới mua với mấy tờ đồ chữ trong sách. Bằng những cử động đầy kiềm chế, anh vừa đặt cặp tài liệu xuống vừa lên tiếng, “Đêm qua anh gọi về nhưng em không ở nhà. Em đi đâu đấy?”

Giật mình, Sarah ngược nhìn anh, rồi ánh mắt trượt ra xa. Cô mong anh đừng quá xa cách, nhưng có một điều mà cô đã quên là khi anh nhìn người khác bằng đôi mắt tối sẫm đầy soi mói, anh có thể khiến họ bối rối đến thế nào. Bây giờ anh không còn xa cách mà đang giận dữ.

Anh tháo khuy và cởi áo khoác, ném nó nằm vắt trên lưng ghế. Ngồi xuống đối diện với cô, anh đưa tay cào mái tóc đen rối tung vì gió. “Anh đang đợi đây”, giọng anh nhẹ nhàng. Sarah gấp cuốn sách đồ chữ lại rồi đặt sang bên cạnh. “Em xin lỗi đã không báo cho anh biết trước, nhưng em không biết phải nói như thế nào”, cô thừa nhận. “Marcie đưa em đến lớp luyện sinh tự nhiên do bệnh viện tổ chức, cô ấy sẽ tập cho em. Tối hôm qua là buổi đầu tiên.”

Miệng anh mím lại và một lần nữa cô lại bắt gặp một điều gì đó loé lên, sâu trong mắt anh, cũng khó hiểu như vài lần trước cô đã nhìn thấy. “Anh nghĩ mình may mắn vì em không gọi Max đi cùng”, anh nói.

“Rome!”, cô nhìn chằm chằm vào mắt anh và cảm thấy bị sốc và tổn thương.

Anh phẩy tay, “Xin lỗi. Ý anh không phải thế. Chết tiệt!”. Anh khẽ bật ra câu chữ thề, trượt bàn tay xuống gáy và xoa bóp những cơ bắp căng cứng ở đó. “Anh sẽ rất vui khi chuyện này kết thúc.”

“Vài tuần nữa thôi”, cô thì thầm, nhìn anh trù mến. “Sau đó thì sao?”

Anh hít sâu, lồng ngực rắn chắc căng lên dưới lớp vải áo. Những nét nhăn khắc khổ hằn trên mặt, quanh miệng anh. “Rồi anh sẽ có lại vợ anh”, anh nói thẳng thừng.

“Em biết chuyện này đối với anh thật khó khăn...”

“Không, em không biết. Em không biết gì hết.” Anh lớn giọng. “Em khiến mọi chuyện đơn giản khi đưa ra tối hậu thư: chịu đựng hay ra đi. Em muốn đứa bé này nhiều hơn muốn anh. Anh đã suy nghĩ về điều đó, nhiều hơn tất cả những gì anh từng phải suy nghĩ trong cả đời mình tính đến lúc này và gần như quyết định bỏ đi, nhưng cuối cùng anh quyết định chấp nhận những gì mình có được. Có thể ngay lúc này anh đang ở vị trí thứ hai đối với em, nhưng tình trạng này sẽ không kéo dài. Khi đứa bé không còn cản trở, khi anh lại có thể chạm vào em, em sẽ lại là vợ anh, duy nhất và mãi mãi. Nếu em không thể sống được như thế, thì hãy cho anh biết.”

Cô ngồi sững sờ, mặt nhợt nhạt, nhưng ánh mắt kiên quyết. “Làm vợ của anh là tất cả những gì em đã, đang và luôn muốn.”

“Anh không muốn có đứa trẻ ngăn giữa chúng ta. Em chăm sóc nó, được thôi, nhưng ban đêm anh về nhà, em sẽ dành hết thời gian cho anh. Anh muốn em dồn toàn bộ sự quan tâm cho anh, toàn bộ, chứ không phải chạy lao tới bên nó mỗi lần nó khóc lóc.”

“Ngay cả khi nó ốm, hay bị đau à?” Lẽ nào anh không hiểu được những lời mình vừa thốt ra? Có thực là anh mong cô bỏ rơi con mình không?

Anh cau mày, có vẻ như chợt nhận ra điều mình vừa đòi hỏi. “Không, tất nhiên là không”, anh nhìn cô, người run run. “Anh không biết liệu mình có xoay sở được không. Anh muốn em, chỉ mình em thôi, hết như trước đây. Anh không muốn một ai khác chen vào.”

“Chúng ta sẽ thu xếp”, cô nói nhẹ nhàng, chỉ muốn vòng tay ôm anh và khẳng định lần nữa tình yêu cô dành cho anh, nhưng biết rằng anh sẽ lùi lại, tránh đụng vào bụng của cô. Như đoán được ý nghĩ trong đầu cô qua ánh mắt, anh đứng lên, nghiêng người về phía cô. Lần đầu tiên sau nhiều tuần anh lại hôn cô, không phải cái chạm môi ngẩn ngủ lên má hay trán, mà là một nụ hôn say đắm, đầy tình cảm. Cô đón nhận trong ngưỡng ngùng, gần như quá lo âu để có thể đáp lại, nhưng anh đưa tay ôm cầm và hôn, đòi hỏi và đón nhận những đam mê từ cô.

“Còn bao lâu nữa em?”, anh thì thầm, ngẩng đầu lên.

“Khoảng ba tuần nữa em sẽ sinh, và... hơn sáu tuần sau đó. “

Anh thở dài. “Đây sẽ là chín tuần dài nhất trong đời anh.”

Tuần sau, anh đi công tác đột xuất. Tuy đã cắt bớt những chuyến công tác để Max đi thay, nhưng lần này Max đang ở Bồ Tây để xử lý tình huống khẩn cấp ở Los Angeles. Giống như một vị tướng điều quân, Anson Edswards cử ngay Rome xuống California.

Khi báo cho Sarah biết, Rome nhìn thấy mặt cô lộ vẻ thất vọng. “Anh không đi lâu đâu.” Anh cố an ủi. “Nhiều nhất là ba ngày. Đứa bé chưa ra đời trong vòng hai tuần nữa đâu, anh sẽ gọi cho em hàng đêm nhé.”

“Em không lo về đứa bé”, cô nói thật lòng. “Em nhớ anh!”

“Sẽ không lâu đâu mà. Anh sẽ bắt tất cả mọi người cùng lao vào giải quyết cái đống lộn xộn này”, anh nói giọng cương quyết và khiến cô bất ngờ khi đột ngột kéo cô vào lòng, nhiều tháng qua đây là lần đầu tiên anh làm như vậy. Không để ý đến cái bụng to kèn, anh hôn với niềm đam mê mỗi lúc một dâng cao, tay lần tới bầu ngực đầy đặn căng cứng của cô.

“Anh không biết”, anh nói giọng ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào phần da thịt căng mọng trong bàn tay mình. “Anh không nghĩ em lại to nhiều như thế này đây.”

Mặt Sarah ửng đỏ khi dụi người vào anh. Anh cười phá lên và hôn nữa, đôi tay vẫn không ngừng vuốt ve. “Anh sẽ về trước khi em kịp nhớ anh”, anh hứa.

Tối khuya hôm đó, một cơn đau râm ran phía dưới lưng khiến Sarah tỉnh giấc, nằm thức một lúc, nhưng cơn đau dịu dần và cô thở ra nhẹ nhõm. Đứa bé sau khi cựa đạp một chút rồi lặng im khiến cô ngủ được say giấc. Cô không muốn đứa bé ra đời khi Rome đang ở xa, mặc dù anh sẽ không ở trong phòng sinh cùng cô, hay ở bên cạnh lúc đứa bé chào đời, nhưng cô vẫn muốn được biết anh đang ở gần đó. Đến lúc chuyển dạ, khi bắt đầu khó ở vì những cơn đau đẻ, cô sẽ đu lấy anh như một đứa trẻ đang hoảng sợ nếu họ gần gũi nhau hơn, nếu hoàn cảnh không ngăn cách giữa họ bằng một rào cản.

Sáng hôm sau, cơn đau xuất hiện trở lại và cô thấy thắt lại quanh phần bụng dưới. Tuy không đau lắm, chỉ có cảm giác từng tức trăn xuống phía dưới, nhưng cô biết điều gì sắp xảy ra. Cô báo cho Marcie biết, rồi gọi bác sĩ Easterwood, bà bắt cô phải nhập viện ngay lập tức, hơn là chờ đến khi có những cơn co tử cung liên tục. Cuộc gọi tiếp theo của Sarah là tới khách sạn của Rome ở Los Angeles, anh không có trong phòng, nhưng cô cũng không nghĩ anh ở đó thời gian này trong ngày. Cô để lại lời nhắn rằng cô đang chuyển dạ và nói với anh tên bệnh viện mà mình sẽ tới. Khi cô gục máy, một giọt nước mắt lăn dài trên má. Cô thực sự

muốn có Rome bên cạnh lúc đó, tại bệnh viện! Nhưng cổ gạt đi giọt nước mắt và đặt tay lên bụng. “Chúng ta lên đường nhé”, cô nói với đứa bé trong bụng.

Marcie lên nhà xách đồ xuống, bà Melton ôm Sarah, rồi họ đến bệnh viện. Sarah nhập viện và được kiểm tra ngay. Cô đang ở giai đoạn đầu của cơn chuyển dạ và mọi thứ có vẻ bình thường. Bảy giờ chỉ còn việc chờ đợi.

Rome ngồi trong văn phòng trưng dụng từ người quản lý chi nhánh ở Bồ Tây, trước mặt là một dãy các biểu đồ và bảng thống kê, nhưng lúc này anh không tập trung được vào công việc giấy tờ. Anh dăm chiêu gõ nhẹ cây bút lên cuốn sổ, ước gì lúc này đang được ở nhà với Sarah, hơn là cứ ngồi rìt ở đây sắp xếp lại cái đồng lộn xộn mà ngay từ đầu anh đã biết là không mang lại hiệu quả gì. Sarah. Thời gian gần đây tâm trí anh lấp đầy hình ảnh cô hơn bao giờ hết, nói vậy chứ nhiều năm qua anh cũng dành nhiều thời gian để nghĩ về cô đấy thôi. Cô nhất định giữ lại đứa bé và cương quyết không nhân nhượng anh bằng sự ương ngạnh nấp bên dưới vẻ bề ngoài mỏng manh thanh lịch. Không hiểu sao chưa bao giờ anh nghĩ Sarah thuộc tip phụ nữ có thể làm mẹ tốt, dù Justin và Shane đã hết sức yêu quý “đi” Sarah.

Anh cau mày khi nghĩ đến tên chúng, hình ảnh của chúng chồn vờn trước mắt anh, xen vào giữa anh và những trang giấy đang trải dài trên bàn. Những cậu bé huyền ảo, vui nhộn, với cặp mắt xanh lơ và mái tóc nâu của Diane. Anh nhớ chúng biết mấy! Anh đã yêu chúng vô cùng, yêu từng giai đoạn phát triển của chúng từ giây phút anh biết Diane có thai. Cả hai lần Diane đều mang thai rất to, cô không thể bước xuống giường hay thậm chí không thể tự đứng dậy khỏi ghế nếu không có anh giúp. Khi thai đã ở giai đoạn phát triển lớn hơn, đêm nào cô cũng phải trở dậy đi vệ sinh gần như mỗi giờ một lần, nên anh phải canh chừng để sẵn sàng đỡ cô. Anh đã xoa bóp lưng, buộc dây giày cho cô, nắm tay khi cô trở dạ, cổ vũ và dỗ dành khi cô lâm bồn.

Với Sarah, anh chẳng làm điều gì tương tự như thế cả.

Nghĩ đến đây anh cứng người lại. Đành là bụng cô không to như bụng Diane trước đây, nhưng anh đã trông thấy cô từ từ nhích ra mép ghế để đứng dậy dễ dàng hơn, còn anh thì không hề giúp cô. Anh đã bỏ mặc cô đương đầu với cái lưng đau và đi vệ sinh lúc nửa đêm một mình. Chẳng bao giờ cô đòi hỏi giúp đỡ một việc gì và anh nhận thức được điều đó với một nỗi sợ hãi đến mức như ngừng thở, cô đã không nhờ vả vì anh đã thể hiện ra rằng cô sẽ không thể dựa vào sự trợ giúp của anh. Cô cần giúp đỡ, chắc chắn là thế, nhưng cô không bao giờ đòi hỏi. Cô đã chịu đựng một mình gánh nặng của việc mang thai, nhìn ánh mắt có thể hiểu cô chấp nhận chuyện anh không muốn đứa con mình đang mang trong bụng.

Trán đầm mồ hôi. Bất kể cảm thấy thế nào về đứa bé, đứng ra anh cần phải luôn bên cạnh Sarah, giúp đỡ cô trong suốt quãng thời gian đó. Nói một cách khách quan, anh có thể hiểu tại sao cô nhất định giữ lại đứa bé: Vì yêu anh nên cô yêu cả con của anh. Sarah đã không gào khóc, không đòi hỏi bất cứ điều gì từ anh, cô chỉ chờ đợi, yêu anh và chưa bao giờ từ bỏ tình yêu ấy. Hẳn là cô phải có một sức mạnh vô cùng thì mới có thể chờ anh trong nhiều năm như vậy, yêu anh nhưng vẫn là một người bạn tốt, bạn thân nhất của Diane. Cô yêu các con trai anh và âm thầm đứng bên cạnh khi anh đứng trước phần mộ của vợ con mình với suy nghĩ không còn lý do gì để tiếp tục sống nữa.

Ở cô ẩn chứa nhiều điều tốt đẹp, nhưng điều tốt đẹp nhất là tình yêu vô bờ cô dành cho mọi người quanh xung quanh, khiến họ như được tắm trong ánh sáng dịu dàng tỏa ra từ nó và anh là trung tâm của quang sáng. Làm sao anh lại coi thường giá trị của nó đến vậy?

Bất giác, như có điều gì đó thôi thúc anh nhấc điện thoại lên gọi cho cô. Bà Melton trả lời điện thoại và chỉ vài giây sau anh đánh rơi điện thoại xuống giá đỡ, mặt tái nhợt.

Anh mở toang cửa và quát bảo cô thư ký đang ngồi bên bàn phía ngoài.

“Mua vé cho tôi về Dallas, ngay bây giờ. Tôi không quan tâm hãng nào, miễn là chuyến đầu tiên. Vợ tôi đang chuyển dạ.”

Cuống lên vì âm điệu trong giọng nói của anh và sự ưu tiên cho việc sinh nở của phụ nữ, cô thư ký lao ngay đến điện thoại và chỉ trong giây lát đã yêu cầu có ngay một chỗ cho ông Matthews.

Rome xếp chồng báo cáo vào cặp và đóng sập lại. Lẽ ra anh phải ở nhà, chết tiệt! Cô sinh sớm hai tuần, có trực trực gì chẳng?

Bác sĩ Easterwood đã cảnh cáo anh về khả năng sẽ có nhiều biến chứng. Anh tự biết tử cung của Sarah như thế nào, bao nhiêu lần anh ôm hông cô khi làm tình với cô, tự lấy làm lạ tại sao cô có thể mảnh dẻ và thanh nhã đến vậy? Đứa trẻ không lớn nhưng liệu nó quá lớn đối với cô không? Nếu có điều gì xảy ra với cô...

Anh không thể nghĩ tiếp được nữa. Anh không bao giờ biết cô thư ký đã gọi đến đâu, hay cô phải viện đến sự giúp đỡ của ai, nhưng có ai đó đã bị xóa tên trên một chuyến bay sẽ cất cánh đi Dallas trong vòng một giờ nữa, anh được một ghế trên chuyến bay đó. Anh không còn thời gian để quay về khách sạn trả phòng hay lấy quần áo. Anh hướng dẫn ngắn gọn cho cô thư ký làm hộ những việc đó và nhờ cô gửi va li về cho anh. Anh vội vã “cảm ơn” rồi rời đi.

Cứ để mặc Anson Edwards và Spencer - Nyle chờ. Sarah quan trọng hơn.

Bốn tiếng rưỡi sau - kể cả khoảng thời gian chờ đường như vô tận ở sân bay Los Angeles để lên được máy bay, một chuyến bay kéo dài chậm hơn bình thường, rồi lại chật vật trong dòng xe cộ từ sân bay về bệnh viện nơi bà Melton báo cho anh biết Sarah đã tới - anh sải chân bước tới bàn lễ tân khoa sản.

Sarah đang lơ mơ ngủ trong lúc Marcie ngồi bên cạnh, im lặng đọc một tờ tạp chí. Cả Sarah và đứa trẻ đều được theo dõi kỹ lưỡng, thời gian trôi đi chậm chạp, mãi vẫn chưa thấy dấu hiệu nào rõ ràng, dù khoảng cách giữa những cơn đau càng lúc càng ngắn lại. Họ đang ở trong một phòng chờ sinh đặc biệt, trên tường có gắn TV và đã xem hết chương trình thời sự, rồi đến một bộ phim hài. Cô nghĩ giờ này Rome phải gọi cho cô rồi mới đúng, nhưng có lẽ anh vẫn đang làm việc ở văn phòng. Mà cũng phải tính thêm hai tiếng chênh lệch múi giờ nữa chứ.

Anh bước vào phòng và Marcie nhìn lên, mắt cô mở to. Cô đứng dậy.

“Anh từ đâu đến đây vậy?”

“Los Angeles”, anh đáp lại, miệng rần rở của anh thoáng vẻ thích thú. “Tôi lên chuyến bay đầu tiên khi nghe bà Melton báo Sarah đã chuyển dạ.” Sarah khẽ mở mắt và lơ lơ nhìn anh, rồi ngay lập tức tỉnh ngủ hẳn. “Rome! Anh về rồi ư!”

“Anh đây”, anh nói nhẹ nhàng, cầm lấy tay cô.

“Em đã gọi đến khách sạn và để lại tin nhắn cho anh.”

“Anh biết, bà Melton nói với anh rồi. Anh cũng đã nói chuyện với bác sĩ Easterwood. Anh đã rất hoảng hốt, sợ có trục trặc gì vì đúng ra là vẫn còn hai tuần nữa em mới sinh, nhưng bà ấy nói mọi chuyện đều ổn.”

“Em vẫn chưa thực sự chuyển dạ, mới chỉ có dấu hiệu thôi, nhưng bà ấy muốn em nhập viện để theo dõi.” Cô thật đẹp, anh nghĩ. Mái tóc vàng bạch kim của cô vén hết ra sau tết lại thành một bím tóc dài. Đôi mắt sáng, trong xanh như dòng sông Nile êm ả và gò má đang ửng hồng. Cô mặc chiếc áo ngủ giản dị vẫn thường mặc ở nhà, trông cô như mới mười bốn và chưa đủ tuổi để mang một đứa bé trong cái bụng đang phồng lên dưới lớp áo. Anh hôn cô dịu dàng.

“Có anh ở đây rồi, vậy để tôi xuống quán bar ở dưới mua thứ gì ăn nhé.” Marcie nói giọng vui vẻ, rõ ràng là muốn để cho hai người một chút riêng tư và không muốn bị lúng túng vì phải chứng kiến.

Nhưng khi còn lại một mình, cả hai đều cảm thấy thật khó mở lời. Anh cầm tay cô, ước ao tất cả mọi việc đã xong để cô không phải đối mặt với những cơn đau trước và trong khi sinh. Anh không muốn cô phải chịu đựng bất cứ một sự đau đớn nào, thậm chí cả cơn đau tự nhiên khi cho ra đời một đứa bé.

Cuối cùng, anh hít một hơi thật sâu. “Anh không vào phòng sinh với em, nhưng anh sẽ chờ ở ngoài.”

“Chỉ cần biết có anh ở đây thôi với em thế là đủ.” Cô nói. Đúng là cô chỉ cần có vậy.

Mười hai tiếng sau con gái cô ra đời mà không gặp khó khăn gì nhiều, “Ôi, cô bé xinh quá”, bác sĩ Easterwood nựng nịu khi đặt đứa bé vào tay Sarah. “Nhìn mái tóc đen nhánh này!”

“Cô bé trông giống Rome nhỉ”, Marcie nói, chỉ lộ ra đôi mắt nhòe lệ tươi cười phía trên khẩu trang phẫu thuật cô đang đeo. “Mình thế đấy, mắt cô bé thậm chí cũng đen nữa.” Sarah ngắm nghía cô con gái nhỏ xíu của mình, lúc này đã thôi la hét om sòm, đang nằm im như vừa trải qua một sự thử thách mệt mỏi và giờ đã sẵn sàng đi ngủ. Con gái của Rome.

Cô không thể nào tin được. Chẳng hiểu sao cô nghĩ sẽ sinh hạ một cậu nhóc. Mắt cô nhòe lệ khi đưa bàn tay run run chạm vào những lọn tóc đen ẩm ướt. Cô bé là thứ quý báu nhất cô từng thấy.

Vài tiếng sau, cô thức dậy đã thấy Rome ngồi lặng lẽ cạnh giường, lúc được chuyển về giường cô đã quá buồn ngủ nên chỉ kịp mỉm cười với anh rồi chìm ngay vào giấc ngủ. Cô không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn anh đọc báo. Chắc anh mệt vì đã thức suốt đêm. Hai mắt thâm quầng, râu mọc lởm chởm nhưng trông vẫn rất tuyệt. Với tâm trạng vẫn còn đang phấn chấn của một người vừa được làm mẹ, cô muốn hỏi anh đã nhìn thấy em bé chưa, nhưng rồi tự biết rằng anh vẫn chưa. Việc anh xuất hiện ở bệnh viện đã vượt quá sự mong đợi của cô.

“Chào anh”, cô nói dịu dàng.

Anh ngược lên, trông như vừa trút được một gánh nặng và giờ thấy lòng nhẹ nhõm. Không hiểu sao anh quá lo lắng đến nỗi không tin được rằng cô sẽ khỏe cho đến khi nói chuyện được với anh. Anh cầm tay cô đưa lên môi, âu yếm hôn lòng bàn tay mềm mại. “Chào em yêu. Em thấy trong người ra sao?”

Cô xem xét tình trạng cơ thể mình, khê khằng cự quạ. “Không tồi lắm. Tốt hơn mong đợi của em. Còn anh?”

“Sắp chết rồi đây”, anh nói khiến cô bật cười.

“Về nhà chớp mắt một chút đi anh? Em không biến mất được đâu.”

“Tốt hơn là em đừng làm vậy.” Anh nghe lời cô về nhà nghỉ ngơi vì anh thật sự cần đi nằm một chút nếu không sẽ bị ngã sấp mặt xuống sàn mất.

Khi đứa trẻ được y tá mang đến, Sarah bật khóc khi cái miệng hồng hồng tự động ngậm vào núm vú cô. Con của chính cô! Cô đã ba mươi tư tuổi và từ lâu đã bỏ ý nghĩ được làm mẹ, nhưng bây giờ lại đang có trong vòng tay mình sự sống nhỏ bé kỳ diệu. Cô vuốt ve làn tóc tơ trên cái đầu tròn xoe của con, rồi sẫm soi những ngón tay nhỏ xíu đến không thể tin nổi và hai tai như hai vỏ sò mỏng mảnh. Con bé giống Rome quá đỗi! Thậm chí làn da của bé cũng ánh màu nâu nâu, thừa hưởng từ làn da sẫm màu của bố, cả lông mày cũng giống đôi lông mày rậm buống bình của Rome.

Em bé mở mắt ngơ ngác nhìn quanh, rồi nhắm mắt lại, rõ ràng là rất hài lòng với mọi thứ trong thế giới xung quanh. Marcie nói đúng, mắt cô bé cũng giống Rome.

Cô đặt tên con gái là Melissa Kay, nhưng khi được đưa về nhà ba hôm sau, mọi người gọi bé với cái tên âu yếm là Missy. Ở bệnh viện, Rome luôn bên cạnh Sarah ngoại trừ lúc đứa bé được mang đến và theo như cô biết, anh chưa từng nhìn mặt con bé. Anh không lái xe đưa cô về nhà khi hai mẹ con ra viện - cô cũng không mong đợi anh sẽ làm thế - cô hiểu được rằng muốn anh làm quen với con theo cách này đồng nghĩa với việc đòi hỏi quá nhiều ở anh. Tự anh sẽ quyết định việc biết đến con gái mình. Marcie lái xe đưa hai mẹ con về nhà và cả hai cùng đặt con bé vào cái cũi nhỏ lần đầu tiên, cùng cúi xuống thích thú ngắm nhìn bé ngọ nguậy cho tới khi cảm thấy thoải mái. Missy rất xinh xắn. Sarah biết rằng, nếu có cơ hội, cô có thể làm nên điều kỳ diệu thứ hai.

12. Chương 12

Rome đưa Sarah về giường và ôm chặt cô vào lòng đầy âu yếm lần đầu tiên sau nhiều tháng. Anh hôn cô hết lần này đến lần khác, như thể đây là lần cuối cùng anh có cô trên giường. Anh cẩn thận để không làm đau cô, nhưng lại cảm thấy cần phải ôm ghì, siết chặt lấy cô mới đủ. Sarah cong người áp vào anh, mong rằng sáu tuần ở phía trước đã kết thúc thay vì mới chỉ bắt đầu. Hai tay cô tìm đến thân thể cường tráng, rắn rỏi của anh, mân mê khắp người anh như muốn tìm lại những đường nét quen thuộc trên da thịt. “Em yêu anh.” Cô vùi mặt vào cổ anh.

“Anh yêu em. Không bao giờ...”, anh nói giọng trầm lắng. “Anh sẽ không bao giờ để em ngủ xa anh lần nào nữa.”

Sarah chìm vào giấc ngủ đầy mãn nguyện nhưng thức giấc ngay khi nghe thấy tiếng khóc o oe đầu tiên của Missy báo hiệu cô bé đang bị đói. Cô rón rén bò ra khỏi giường và nhón gót đi về phía phòng trẻ con, vỗ về con gái cho bé yên tâm rằng bé không bị đói. Cô thay bím cho bé, rồi ngồi xuống ghế đu, khe khẽ hát ru trong khi vừa cho Missy bú vừa nhẹ nhàng đung đưa bé. Missy không phải là đứa bé hay quấy khóc nên ngay khi no bụng bé liền chìm vào giấc ngủ. Sarah âu yếm đặt bé trở lại vào nôi, rồi quay về giường rúc vào cái lưng nóng ấm của Rome.

Anh nằm im nhưng hai mắt anh mở to vô hồn, nhìn chăm chăm vào mảng tường trước mặt.

Trước đây, Sarah cũng từng làm việc rất vất vả, nhưng cô chưa bao giờ phải làm việc vất vả hoặc dưới một áp lực nặng nề như những tuần sau đó. Nếu Missy không ngoan, có lẽ cô đã không thể. Suốt ngày, Rome vừa đi làm là Sarah dành hầu hết thời gian cho con gái, càng nhiều càng tốt, chơi với bé, làm tất cả những việc cần thiết cho bé. Bà Melton lo việc giặt giũ và lau chùi nhà cửa để Sarah rảnh rang làm các công việc khác. Cô cố cho Missy bú thêm sữa bình, nhưng sữa ngoài làm bé bị sặc và bác sĩ nhi khoa khuyên Sarah chỉ cho bé bú sữa mẹ đến khi bé lớn thêm một chút rồi mới thử cho bé bú bình lần nữa. Đồng nghĩa với việc cô không thể để Missy một mình lâu khi bé còn cần bú mẹ đúng giờ.

Cô luôn tắm cho Missy và cho bé đi ngủ trước khi Rome đi làm về và cầu sao bé đừng thức dậy cho tới giờ bú. Khi có Rome ở nhà, cửa phòng em bé luôn đóng và anh không bao giờ đưa mắt nhìn về phía đó hay hỏi han gì về nó. Dù anh đã nói trước như thế rồi nhưng đến khi phải đương đầu với hiện thực cô mới thật sự nhận ra sống như vậy thật khó khăn. Cô rất tự hào về Missy, cô muốn đưa bé đến với anh, trao cho anh và nói rằng: “Xem em đã mang đến cho anh thứ gì này.” Làm sao mà anh không bị con gái bỏ bùa giống như cô được? Nhưng cô luôn nhắc mình rằng tự anh quyết định sẽ làm gì tiếp theo chứ cô không thể thúc ép được.

Những người khác thì không kín đáo như vậy. Một buổi tối Max đến ăn tối và khăng khăng đòi vào xem em bé. Sarah ném một cái nhìn bất lực về phía khuôn mặt đanh lại của Rome, rồi đứng lên đưa Max vào phòng em bé. Marcie và Derek thì thường xuyên lên nhà và hai mẹ con chẳng ngại ngần việc bàn tán về em bé trước mặt Rome. Vì chẳng thể bịt tai nên từ những mẩu chuyện sôi nổi của Marcie về con gái anh xinh đẹp ra sao, anh biết cô bé lớn nhanh như thổi và đã biết nhận ra người lạ. Trong mắt anh xuất hiện ánh nhìn đầy ám ảnh. Anh cố không nghĩ đến căn phòng dành cho đứa trẻ hay sự có mặt của con bé trong nhà, nhưng một sự tò mò khôn khổ luôn túm lấy anh mỗi lần Sarah thức dậy vào giữa đêm để tới đó. Có lúc anh nghĩ hay là ra đứng ngoài hành lang ghé mắt vào một chút, nhưng chỉ nghĩ thế thôi cũng khiến anh toát mồ hôi lạnh. Một đứa bé... không, anh không thể đón nhận một đứa bé khác. Con bé không phải là Justin hay Shane, con bé không thể thay thế hai thằng con trai anh. Anh không thể mạo hiểm.

Ý nghĩ về việc có một đứa con gái với anh thật xa lạ. Anh đã quen với những trò chơi nghịch ngợm của những cậu con trai. Anh thường nghĩ đến hai đứa con trai khi lễ Giáng sinh đến gần. Lại một Giáng sinh nữa không có chúng. Đây là Giáng sinh thứ hai của anh với Sarah và anh nhận ra nỗi đau gần như không còn ám ảnh mình nữa vì giờ anh đã có cô nhưng nó vẫn luôn ở đó để nhắc anh nhớ về nỗi mất mát đã phải trải qua, chỉ khác chăng là bây giờ anh đã có thể chịu đựng được. Anh đã có thể nghĩ về Justin và Shane, nhớ quãng thời gian hạnh phúc đã có và những trò vui nhộn của hai đứa. Diane đã ra đi mãi mãi, tình yêu anh dành cho cô vẫn còn nhưng tình yêu ấy đã trở thành kí ức. Sarah mới là hiện tại và một lần nữa anh thấy choáng váng bởi niềm đam mê mãnh liệt anh dành cho cô, làm lu mờ tình cảm mà anh đã có với Diane, vì tình yêu của anh ngày càng mãnh liệt dưới ánh sáng dịu dàng tỏa ra từ Sarah.

Một đêm trong tuần thứ hai của tháng Mười hai, Sarah nằm trong vòng tay anh như thường lệ, gối đầu lên chỗ quen thuộc trên vai anh. “Mai em đi làm lại ở cửa hàng”, cô nói tình cờ, giọng mềm mại trong bóng tối. Thật nhanh, anh với tay bật đèn, rồi chống một khuỷu tay lên nằm nghiêng người về phía cô, nhúu mày. “Bác sĩ Easterwood cho phép rồi à?”, anh hỏi giọng ma mĩnh.

“Vâng. Hôm nay em đã đi khám. Bà ấy nói em hoàn toàn khỏe mạnh.” Cô mỉm cười, một nụ cười làm anh say đắm.

Ham muốn khiến nét mặt anh thay đổi, nghiêm nghị và phần chấn hơn. “Vậy sao em còn mặc áo ngủ lên giường?”

“Để cho anh cởi nó ra.”

Và anh chỉ chờ có thể. Anh rất cẩn trọng, chậm rãi đưa cô vào tư thế chuẩn bị trước khi nằm lên và nhẹ nhàng đi vào cô. Sarah thở dốc, nhưng không phải do bị đau. Đã quá lâu rồi! Cô bám chặt lấy anh, quần quai trong cơn khoái cảm gần như không chịu đựng nổi. Hai tay anh chu du khắp nơi trên thân hình đầy đặn mới mẻ của cô, khám phá và chiêm ngưỡng khuôn ngực căng tròn, rồi âu yếm vuốt ve cô. Cô mất hết ý niệm về thực tại, bị cuốn đi bởi niềm khoái cảm đến một thế giới ý thức khác, nơi chỉ có anh tồn tại.

Sáng hôm sau Missy được mang đến cửa hàng trong lớp khăn ẩm ngăn gió lạnh bên ngoài và Sarah phải cố lắm mới cưỡng lại được mong muốn lúc nào cũng bế con gái trên tay. Cô gắng không bế con quá nhiều, hai mẹ con về nhà sớm, nhưng chuyển đi làm cả hai đều mệt mỏi. Cô cho Missy đi ngủ, rồi bò ngay lên giường mình. Cô tự nhủ sẽ chớp mắt một lát thôi.

Tiếng khóc o oe của Missy khiến Sarah thức giấc, bật dậy ra khỏi giường, ánh chiều chạng vạng cho cô biết mình đã ngủ nhiều hơn dự định và sắp đến giờ Rome đi làm về. Missy khát sữa lắm rồi và cô cũng còn nhiều việc phải làm nhưng Missy không thể chờ được. Sarah ngồi xuống chiếc ghế đu và cho bé bú.

Cô không nghe tiếng Rome vào nhà, nhưng bất giác nhận ra sự hiện diện của anh, âu lo nhìn cánh cửa. Cô cảm thấy người như muốn lả đi khi thấy anh đứng trước cửa, không bước vào nhưng ánh mắt bất động đậu lại nơi cô và đứa bé bế trên tay.

Anh không nhìn thấy gì ngoài đỉnh đầu của Missy và một bàn tay nhỏ xíu nghịch nghịch bầu vú căng sữa của Sarah, nhưng một cơn đau chợt đến khiến khuôn mặt anh co giật. Không nói gì, anh quay người bước đi.

Sarah nhìn chăm chăm vào đứa bé, run rẩy. Cô nhận ra thời gian biểu của mình đã bị xáo trộn. Đúng ra cô cần phải tắm cho con bé trước khi cho nó bú, vì bây giờ Missy đã buồn ngủ và thế nào cũng khó chịu khi bị đánh thức dậy để tắm. Cô sẽ phải làm gì nếu Missy bất chợt khóc lóc ầm ĩ? Càng lớn con bé càng giống cái tính nóng nảy của bố, cũng như sự quả quyết khôi hài để có mọi thứ đúng theo cách nó muốn, nếu như người ta cho rằng một đứa trẻ còn nhỏ như vậy đã biết phân biệt rồi. Nó muốn phải được bế theo một cách duy nhất và những điều nhỏ nhỏ khác nữa phải được làm đúng ý thì mới mong nó không gây phiền phức gì. Con bé sẽ quấy khóc ầm ĩ cho đến khi mọi việc được làm đúng theo ý mình. Để tránh con bé gây ồn khi Rome có ở nhà, Sarah quyết định bỏ tắm cho nó một hôm và thay quần áo cho Missy rồi đặt lên giường, hy vọng con bé vẫn ngủ được sau khi đã ngủ một giấc dài trước đó.

“Lúc chiều em định chớp mắt một chút thôi, ai ngờ lại ngủ quên”, cô phân trần với Rome vẻ hơi bối rối khi ra khỏi phòng con mình.

Hai vai anh căng ra, nhưng không hề hỏi han gì về Missy, thay vào đó anh bắt chuyện theo hướng mà Sarah đã cố tình nhắm tới. “Hôm nay đi làm mệt lắm phải không em?”

“Vâng, cũng thật nực cười là em chẳng làm được gì hết”, cô nói giọng hơi cáu, mừng vì giây phút căng thẳng đã qua.

“Em phải bắt đầu làm quen mọi thứ lại từ đầu, và anh muốn em làm từ từ thôi. Cứ thông thả”, anh ra lệnh, rồi hôn cô.

Nhưng tất nhiên, với Sarah, chẳng có gì gọi là thông thả được. Cô háo hức lao mình vào công việc ở cửa hàng, vì nỗi nhớ dành cho nó nằm ngoài sức tưởng tượng của cô. Cô luôn cố về sớm để có đủ thời gian làm mọi việc cần thiết cho Missy trước khi Rome đi làm về, nhưng con bé càng ngày càng hiếu động và Sarah có thể nhìn thấy trước một điều rằng sẽ có một ngày không thể cứ đặt bé vào giường và bắt bé ngủ ngay được. Mỗi ngày, bé càng thức nhiều hơn, chân tay quấy đạp tứ tung.

Sau một ngày vô cùng mệt mỏi, vừa đặt đầu xuống gối là Sarah ngủ ngay. Rome nằm bên cạnh cô, bắt đầu lơ mơ ngủ, nhưng lúc gần ngủ thiếp đi thì nghe thấy tiếng trẻ con khóc. Anh cứng đờ người, chờ Sarah thức dậy để đến chăm cho con bé. Anh không chịu được việc nghe tiếng trẻ con khóc. Nhưng bên cạnh anh Sarah vẫn ngủ say, cô đã kiệt sức sau một ngày làm việc.

Anh biết thế nào rồi cô cũng nghe tiếng khóc và đứng dậy vào phòng để dỗ cho con bé nín, nhưng anh không biết liệu mình có thể chịu được lâu đến thế không. Một lát sau anh mới biết là mình không thể. Anh định lay gọi Sarah dậy, nhưng có điều gì đó khiến anh phải rụt tay lại, có lẽ là do nét mặt cô quá thanh thản khi

ngủ, hay do những đêm của mấy năm về trước anh cũng từng thức dậy giữa đêm để đáp lại những tiếng khóc ngái ngủ gọi bố. Bất kể lý do gì đi nữa thì anh cũng xuống giường và cứ thế bước ra hành lang.

Bất giác anh nhận ra mình đang run rẩy, mồ hôi chảy dọc sống lưng. Chỉ là một đứa bé thôi mà, anh tự nhủ. Chỉ là một đứa bé thôi.

Anh đưa tay mở cửa, gần như không thở nổi vì như có một cái gì đó đang thít chặt ngực anh. Tại ổ điện bên cạnh chiếc cũi có cắm một ngọn đèn ngủ nhỏ màu vàng để Sarah có thể nhìn thấy khi cô thức dậy giữa đêm. Cũng nhờ ngọn đèn Rome có thể nhìn thấy đứa bé, lúc này đang quấy đạp la hét ầm ĩ. Hai nắm tay nhỏ bé của nó đang nắm lại thật chặt, vung lên vung xuống, hai chân co đạp liên tục và con bé đang gào lên đòi bú. Con bé đã quen với việc được cho bú ngay khi muốn và sự chậm trễ đến bất thường này không phải là điều mà nó có ý định chịu đựng.

Anh nuốt khan, từ từ bước tới gần cái cũi. Con bé nhỏ xíu, sự tức giận của nó trông thật ngộ. Một bé gái... anh biết gì về bé gái?

Anh run run luồn bàn tay to lớn của mình dưới lưng đứa bé và bế nó lên, bất ngờ tự hỏi sao nó nhẹ đến vậy. Missy khóc thêm một lúc nữa, nhưng sự đụng chạm của đôi tay to lớn cho con bé biết nó không ở một mình và một lúc sau tiếng tức tưởi của con bé im bật.

Những kỹ năng cũ trở lại với anh một cách vô thức. Không dám nhìn vào mặt con bé, anh vội thay tã và vừa định đặt trở lại vào cũi thì con bé bỗng ư ơ gọi chuyện, anh giật mình suýt đánh rơi nó. Anh nhìn con bé và người đông cứng lại, như bị thôi miên, khi nó nhìn anh với sự tin tưởng ngây thơ và đón nhận khiến anh gần như kêu thét lên vì đau đớn. Không công bằng. Thiên đường ngọt ngào ơi, thật không công bằng. Anh đã tránh xa con bé, thậm chí không bế nó, không ngó ngang đến nó, anh đã cự tuyệt con của chính mình, nhưng không vì thế mà con bé cảm thấy xa lạ với anh. Nó không khóc thét lên vì sợ hãi khi nằm trên tay anh, đôi tay hoàn toàn lạ lẫm với con bé, mà nhìn vào mặt người cha đón nhận một cách tự nhiên, rồi bắt đầu cố gắng hết sức để đưa nắm tay vung vẩy nhét vào cái miệng nhỏ xíu đang mở ra vì khát sữa.

Anh nhìn vào cô bé giống như nhìn vào chính bản thân mình, một sức sống bất diệt đang ở trước mặt. Anh say sưa nhìn mái tóc sẫm màu, đôi mắt gần như đen thẳm của cô bé. Anh nhận ra khuôn miệng của nó được thừa hưởng từ Sarah, mềm mại và dịu dàng, nhưng những phần còn lại của nó là phiên bản nữ tính của anh. Cô bé đã được hình thành từ lần yêu đương mặn nồng trong vòng tay Sarah, là một phần của Sarah và cũng là một phần của anh. Anh đã muốn vứt bỏ cô bé ngay cả trước khi nó được tượng hình.

Một tiếng khóc trầm khàn cố nén thoát ra từ miệng anh. Anh bế con bé lên, ôm chặt nó trong vòng tay và quỳ xuống. Vui mặt vào con, anh khóc nức nở.

Sarah choàng tỉnh giấc, cảm thấy có gì đó khác lạ. Với tay tìm Rome nhưng chỉ đụng phải cái gối, cô ngồi bật dậy. Một âm thanh lạ lùng văng tới tai cô, nhưng không có vẻ gì là của Missy. Cô gọi khẽ “Rome?”, nhưng không có tiếng trả lời.

Cô vội ra khỏi giường, với tay lấy cái áo choàng quấn quanh người. Đi ra cửa, cô nhìn quanh quẩn xem ánh sáng phát ra từ đâu để biết anh đang ở chỗ nào, nhưng không thấy gì hết. Rồi cô nghe tiếng nấc lần nữa, bất giác cả người cô lạnh toát. Âm thanh đó phát ra từ phòng em bé. Missy đang nghẹt thở?

Đưa tay lên cổ để ngăn tiếng thét chực bật ra, cô chạy chân trần như bay về phía phòng em bé, nhưng gần như ngay lập tức nhận ra không phải là Missy. Cô dừng lại, thở hổn hển. Rome ư?

Cửa phòng em bé đang để mở và cô rón rén lại gần để có thể nhìn vào bên trong.

Rome đang quỳ trên sàn, ôm Missy trong tay, siết chặt bé vào ngực và những âm thanh khàn khàn lạ lùng kia phát ra từ anh.

Sarah suýt rên lên. Cô muốn chạy vào với anh, muốn vòng tay ôm anh và an ủi, xoa dịu nỗi đau trong anh, nỗi đau về hai con trai đã mất, nỗi đau về đứa con gái anh đã từng chối bỏ. Nhưng lúc này anh cần được riêng tư để đón nhận con mình nên Sarah lảng lạng quay trở về giường. Cô nằm lặng lẽ, lau những giọt nước mắt trên khuôn mặt ướt nhoe. Rất lâu sau Rome mới quay trở lại giường, khẽ trườn vào dưới chăn. Cô biết anh chỉ nằm chứ không ngủ tiếp được nhưng cô không ôm anh. Lúc này trong anh đang có một sự giằng xé dữ dội và cô lại không thể giúp.

Ngày hôm sau, tuy không dă động gì đến chuyện đó nhưng trông anh có vẻ thanh thản, bình yên hơn lúc nào hết. Anh đã đi làm và Sarah mặc quần áo cho Missy, chuẩn bị đưa con bé ra cửa hàng cả ngày. Cô không làm được gì ngoài việc vờ như chưa có gì xảy ra.

Derek chỉ học buổi sáng nên sau bữa trưa cậu tới phụ cô. Cậu khéo léo bế Missy lên từ xe đẩy, hôn lên cái má mìn màng của con bé. Bằng linh cảm lạ thường, cậu nhìn Sarah trong khi nựng nịu con bé. “Mọi việc đang tiến triển tốt phải không cô?”, cậu hỏi.

“Ừ, cô thực sự nghĩ như vậy”, cô đáp. “Sao cháu biết?”

“Nhìn cô là biết ngay.” Cậu mỉm cười ân cần. “Cháu biết trước rồi mà, chú ấy không tránh cô nhỏ này lâu được đâu.”

Có lẽ Derek có tài thiên phú biết trước mọi sự việc, Sarah vừa nghĩ vừa nhìn theo cậu đang đi loanh quanh trong cửa hàng và ôm Missy trong vòng tay trẻ khỏe của mình, nói chuyện với con bé như thể nó có thể hiểu mọi lời cậu nói và cho con bé xem tất cả đồ vật có màu sắc tươi sáng khiến nó thích thú. Và có lẽ con bé cũng hiểu cậu thật, Max đã so sánh Derek với một Tổng thiên thần. Có thể cậu không phải là thiên thần, nhưng cậu đi cùng họ.

Sarah không làm gì khác với lệ thường, Missy đã ngủ say khi Rome đi làm về. Họ ăn tối như mọi ngày, nói chuyện dăm ba câu, cô đọc sách trong khi anh xem vài bản báo cáo.

Rồi cô chuẩn bị đi ngủ, kiểm tra Missy và trườn lên giường, ngáp dài nhẹ nhõm.

Rome từ phòng tắm bước ra vừa lau đôi vai rộng. “Nào,” anh nói, ném chiếc khăn bông cho cô. “Lau lưng cho anh đi.”

Anh ngồi xuống giường, cô lau lưng cho anh, rồi hôn một cái thật nhanh lên sống lưng anh. Vứt cái khăn xuống sàn, anh quay người lại nhấn cô xuống gối. “Anh không biết làm sao để em hiểu anh yêu em nhiều đến thế nào”, anh nói khẽ.

“Thử đi”, cô hồi thức.

Anh cười, cúi xuống hôn cô với sự khao khát đang dâng trào. Đêm nay, cách anh ân ái với cô vô cùng ngọt ngào và mãnh liệt, anh tìm lại để làm CỐ hài lòng hết lần này đến lần khác rồi mới để mình đạt tới cực cảm, sau đó ôm ghì lấy cô cho đến khi cô ngủ thiếp đi.

Missy thức giấc sớm, khóc đòi bú. Trước khi Sarah kịp ngồi dậy, Rome đã tung chăn ra và bước xuống giường. “Em cứ nằm đó đi”, anh nói. “Để anh bế con vào.”

Một lúc sau anh quay lại trên tay bế con gái đang oe oe cáu kỉnh. Khi trao con bé cho Sarah anh nói, “Em biết phải không? Đêm hôm qua em thức dậy và thấy hết.”

“Vâng, em biết.” Tất cả tình yêu trên thế giới bùng chiếu trong ánh mắt cô khi nhìn anh.

“Em nên ghét anh mới phải”, anh nói sống sượng. “Vì những gì anh đã muốn làm.”

“Không, không khi nào. Anh đã bị tổn thương, và anh chỉ muốn tự bảo vệ mình. Em hiểu mà.”

Rome nhìn con bé trong khi cô cho con bú, trên khuôn mặt ngăm ngăm của anh bùng lên một tình cảm thật dịu dàng khiến trái tim Sarah như tan chảy. Anh khẽ chạm đầu ngón tay trở vào má Missy, “Anh không xứng đáng có được một cô con gái như thế này. Anh đã có cơ hội thứ hai phải không em?”

Không, không phải là cơ hội thứ hai, mà là phép màu thứ hai mới đúng. Anh đã từng là người mang tâm hồn đã chết và tình yêu đã mang lại cho anh cuộc sống. Anh đã luôn mang trong lòng những vết sẹo ghi dấu những người anh đã yêu thương và đánh mất, nhưng giờ đây anh có thể sống tiếp. Anh có thể cười trở lại và tận hưởng những tháng ngày sắp tới. Anh có thể nhìn thấy con gái lớn lên và trao trọn tình yêu cho phép màu thứ hai của mình.

Anh cúi xuống hôn Sarah, thật chậm rãi, đầy yêu thương và đam mê. Khi Missy đã no bụng và được đặt lại vào trong cũi, anh muốn ân ái với vợ lần nữa, để cho cô thấy mình yêu cô biết nhường nào. Cô là phép màu đầu tiên của anh, mang anh trở về với ánh sáng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-gai-cua-sarah>